

Paramparça

Büşra Dönmez

© Lora Yayıncılık, 2024

ISBN: 978-625-6066-98-4

*Birinci Basım: **Kasım, 2024***

Sayfa Tasarımı: Ahmet Çağrı

Lora Yayıncılık, bu kitabın basım, dağıtım ve satışına, yazarla yapılan telif sözleşmesi gereği aracılık etmiştir. İçerik denetimi yapılmamış olup Türkiye Cumhuriyeti Kanunları'na aykırı bir durum tespit edildiğinde tek sorumlusu yazarı olacaktır.

Siz de kendi kitabınızı, ücretsiz bastırmak ister misiniz?

Bize ulaşın!

Instagram: LoraYayincilik

Telefon: 0216 553 12 74

Whatsapp Destek: 0554 260 87 72

PARAMPARÇA

BÜŞRA DÖNMEZ

“Bu hikâyede anlatılan karakter, kurum ve olaylar tamamen hayal ürünü olup, gerçek kişi, kurum ve olaylar ile herhangi bir ilgisi bulunmamaktadır.”

Prova, prova, prova...

Bitmeyen provalar ve ortaya çıkan vasat oyunlar. Bazen onca yıl boşuna mı okudum diye düşünüyorum. Bazen değil aslında, sürekli düşünüyorum. Etrafımdaki kalabalığa bakıp “Biz burada ne bok yiyoruz lan?” diye bağırarak geliyor içimden. Oysa konservatuvara girmeye karar verdiğimde beni tetikleyen, büyük müzikallerde rol alma hayalimdi. İki binli yılların başıydı ve ben hayatımın her anını fonda bir şarkı varmışçasına yaşıyordum. Kulağımda müzik hayaller kurarak yürüyordum yollarda. Biri beni izliyormuşçasına atılan keyifli adımlar. O dönem ailemin ısrarıyla üniversitede finans okumaya başladım. Başladım dediğime bakmayın her gün okula gitmek yerine sinemaya gidiyordum. Sanırım o yıl vizyona giren her filmi ezbere biliyorum. Bazı filmleri tekrar tekrar izledim hatta. Sonra bir gün Michael Jackson’ın “This Is It” belgeseli gösterime girdi. Filmin başladığı ve benim ekrana bakakaldığım anı hâlâ hatırlıyorum. Büyüledim ve ertesi gün okula gidip kaydımı sildirdim. Bir sene sonra konservatuvardaydım.

Müzik dinleyip bir müzikalin içindeymiş gibi yürüyemiyorum artık yollarda. Sanırım büyümek bana bunu kaybettirdi. Geçmişe baktığımda, müziğin içinde salınarak şehirde gezen bir kadın olarak hatırlıyorum kendimi. Müzik açıp saatlerce hayal kurardım ben. Benim felaketim, hayatımdaki müziğin sesinin kısılmaya başlaması oldu. Konservatuvara girmeye karar verdiğimde beni tetikleyen, bu ülkenin siktiriboktan düzeninde debelenerek bir oyun sahneye koymaya çalışmak değildi. “Ne kadar oynama-

na izin verilirse o kadar oynayacaksın” deselerdi bana, bu mesleği tercih eder miydim? Evet, ederdim. Ah benim salak, hayalperest, çocuk ruhum. Ah!

Ben oyuncuyum. Bunu zihnimde yüksek sesle dile getirebilsem de sorulduğunda genellikle afallarım. Hayatta herhangi bir konuda “Oldum” diyebilmek benim için çok zor. Büyük bir özgüvensizlik mi bu, yoksa olmanın o kadar da kolay bir şey olmadığını erken idrak ettiğim için mi, emin değilim. İdrak noktamın bu kadar gelişmiş olduğunu düşünmek de kendini beğenmişliğe dâhil değil mi? Shakespeare'in de dediği gibi: “Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu!”

Shakespeare benim için önemli. Hayatım bir şekilde dönüp dolaşıp Shakespeare'in oyunlarıyla çakışıyor. En sevdiğim Shakespeare oyunu Romeo ve Juliet, yersen. Hayır, ben hiçbir zaman Capulet ve Montagu trajedisine hayran olamadım. Ben, Leydi Macbeth'im. Ben Ophelia'yım. Okulu da bu iki karakterin tiratları ile kazandım. Hayatımın aşkı Hamlet'e hayrandı. Herkes onu Hamlet lakabıyla tanırdı ve o da beni Ophelia diye çağırırdı. Bir gün toptan sıyırdığımda bunun sebebi muhakkak aşk olacaktı. Tıpkı Ophelia gibi. Nitekim oldu da. Ah benim deliliğin eşliğinde sürüklenen âşık ruhum! Bir adım bile ileri gidemedin. İçimde bir yer çatırıyor. Gözlerimi sahneden ayırıp tavandaki sahne ışıklarına bakıyorum. Düşünmemem gereken şeyler bunlar. Beni güçsüz bırakacak konuları düşünmek, şu an kendime yapabileceğim en kötü şey. Sonra prova o kadar sıkıcı bir hale geliyor ki oturduğum yerde uykuya dalıyorum.

Mehmet Hoca'nın “Leyla, kızım burada mısın?” diyerek dürtmesi ile yerimde sıçıyorum. Kalbim ağzıma geliyor. Mehmet Hoca gülüyor. Prova bitmiş. Nihayet! Apar topar eşyalarımı toparlıyorum.

“Sen niye bu kadar korkuyorsun biri sana seslenince yahu?” diyor Mehmet Hoca.

Aniden uyandırılmak bana hep panik atak yaşıyor. Ölecekmişim gibi hissediyorum bir anda uyandırıldığımda. Kalbim ağzıma geliyor. Kulaklarımdaki çınlamayı durduramıyorum.

“On senelik öğrencinizim, hâlâ alışamadınız beni aniden uyandırmamanız gerektiğine” diyorum gülerek.

“Hoşuma gidiyor” diyor Mehmet Hoca.

“Bir gün öldürün de rahatlayın” diyorum çantamı sırtıma takarken.

“Sen beni gömersin deli kız” diyor.

Sahnedeki inen arkadaşlarımın konuşmalarını dinliyorum. Bir yerlere gitmeyi planlıyorlar.

“Hocam ben izninizi istiyorum eve gitmem gerek” diyorum Mehmet Hoca’ya.

“Bir şeyler içecektik, sen de gelseydin” diyor Enes yanıma gelirken.

“Başka zaman içeriz canım. Eve gitmem lazım. Neyse hocam kaçtım ben” diyorum aralarından sıyrılıp.

Salonun merdivenlerinden koştura koştura çıkarken Mehmet Hoca arkamdan “Yavaş! Diğer bacağına da kıracaksın!” diye bağıyor.

“Bir şey olmaz” diye sesleniyorum geriye doğru.

Salonun kapısından çıkarken gülererek “Geçen defa da aynısını söylemiştin” dediğini duyuyorum.

Yıllar önce yine böyle koştura koştura tiyatrodaki işlerimi halletmeye çalışırken düşüp dizimdeki bağları koparttım. Hayatımın en iğrenç dönemi idi. Benim gibi yerinde duramayan bir insanın aylar boyunca sırtüstü yatıp tavanı izlemesi inanılmaz sıkıntılı bir durum. O kaza belki de hayatın bana “Yavaşla” deme şekliydi ama tabii ki dinlemedim. Zaten genellikle kendi bildiğimi okurum. Mehmet Hoca da o günlerime şahit olduğundan ne zaman beni hızlı hareket ederken görse uyarır. Her çırağın bir ustası vardır; benimki Mehmet Hoca. Konservatuvarda ilk kez dersine katıldığım günden beri yanından hiç ayrılmadım.

“Yaverim” der bana. Öğrenmek isteyen çok fazla şey öğrenebileceği bir tiyatro üstadıdır. Okulda diksiyon ve hareket derslerimize giriyordu. Bir defa derste tepesinin tasını attırınca beni saatlerce sahnede zıplattı. Yorgunluktan bayıldım ama bir daha asla bir ustamın karşısında ukala ukala konuşmadım. Ailem

oyuncu olmama karşı çıkıyordu. Mehmet Hoca, ailemle aramdaki köprü oldu.

“Bir gün çok başarılı bir oyuncu olduğunda ve elin para görmeye başladığında susacaklar Leyla” derdi.

Ustamın da benim de elimiz para görmedi ve ailem susmadı haliyle. Ama hayat yolunda yanımda böyle bir ustanın olması benim için çok değerli. Belki de onun sayesinde, mezun olduğum gün iş buldum. Bu bir oyuncu için büyük bir şans. Çünkü konservatuvarda nasıl iş bulacağınızı genelde öğretmezler. Gerçi yeni açılan okullarda seçmelerde nasıl oyun verileceğine dair dersler var ama bizim zamanımızda yoktu. Boynuna atlayıp “Hocam bana bir diziden teklif geldi” dediğim günü hatırlıyorum. Okulun merdivenlerinde peşinden koşturuyordum.

“Hocam size bir şey söylemem lazım” diye zıp zıp zıplıyordum arkasından koşarken.

“Ay yeter Leyla ne var?” dedi bir anda bana dönüp.

Boynuna sarılıp “Hocam bana bir diziden teklif geldi” dedim.

“Eee iyi ne yapayım? Kolay gelsin” dedi dönüp giderken.

Çok üzüldüm hevesli halime öyle soğuk bir tepki verdiği için ama dizi ve film piyasasına olan bu tepkisinin sebebini çok geçmeden öğrendim.

Atlas Pasajı’nın sakinliğinden İstiklal Caddesi’nin gürültüsüne adım atınca afallıyorum. Her seferinde şaşırtıyor beni İstiklal Caddesi’nin kalabalığı. Koşar adım yürürken etrafımdaki konuşmaların birçoğunun Türkçe olmadığını duymak asabımı bozuyor. Kendimi anavatanımda turist gibi hissediyorum. Meselenin yarımseverlik olmadığını, bunun bir işgal olduğunu keşfettiğimizde iş işten geçmiş olacak. Geleceğe pervasız bir ümitle bakamıyorum. Ki zaten hiçbir zaman pozitif bir insan olmadım. Meydandaki merdivenlerden aşağıdaki otobüs durağına iniyorum. Taksi durdurmaya çalışıyorum. İstanbul’da taksi bulmak da büyük bir problem haline geldi. “En azından Taksim Meydanı’nda kolayca taksi bulurum” diyorsun. Mümkün değil. Etrafımdaki insanların bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum. Hayır, ben ünlü bir oyuncu değilim. Ama bir şekilde insanların bakışları bana dönüyor bir

yerde öylece durduğumda. Neden, bilmiyorum. Etrafıma manyetik enerji yayıyor gibiyim. Ve bunun güzellikle de bir ilgisi yok. Ortalama bir tipim. Sahnenin dışında birilerinin bana bakması beni çok tedirgin ediyor. Kendim olduğumda görünmez olmak istiyorum.

* * *

Eve girdiğimde kendime kahve yapıp odamdaki balkona çıkıyorum. Balkonda kendime küçük bir yaşam alanı tasarladım ve burada olmak bana huzur veriyor. Eskiden bu balkonda durup dışarıya baktığım zaman bütün İstanbul'u görüyordum. Şimdi beton yığınları sardı her yanı. İnsanlar bizi izlesin diye yapılmış akvaryumlara dönüştü balkonlar. Oturduğum ev aileme ait, evlendiğimizde Erhan ile buraya yerleştik. Sonra Erhan kanserden öldüğünde de evden ayrılmadım. Oldukça büyük bir ev ve benim için bu kadar büyük bir ev aslında gereksiz. Ben küçük alanlarda kendimi daha rahat hissediyorum. Ama taşınma vs. hiç kaldırılabileceğim şeyler değil şu sıra.

Bu ara bende ne olduğunu anlayamadığım bir tuhaflık var. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kolayca ezberlediğim metinler bir anda zihnimden uçup gidiyor. Ev ile iş arasındaki yolu nasıl geçtiğimi bile hatırlamıyorum bazen. Nasıl geçtiğini hatırlamadığım zamanlar yaşıyorum. Bir anda saatler geçiyor ve ben ne ara onca saat geçti anlayamıyorum. Bu yorucu. Özellikle de benim gibi aklına güvenen bir insan için. Sanki bitmiş bir pil gibiyim.

Geçtiğimiz sene beni çok yordu. Erhan öldükten sonra “Bir daha kimseyi sevemem” demiştim. On yıl sonra hiç ummadığım bir yerde buldu beni aşk. Gıyaben tanıyıp hiç hazzetmediğim bir adam, bir anda hayatımın merkezi oldu. Sonra da ona olan sevgim yüzünden ben kendimi mahvettim.

Çoğu duyguyla başa çıkabiliyorum ama söz konusu aşk olduğunda büyük bir fiyaskoyum ben. Hissedebildiğim tek duygu aşk denen nane. Ve nedendir bilmem yalnızca âşık olduğum insanlar bana bir şey hissettirebiliyor. Bunun dışında hiçbir duygum yok gibi. Sanki insanlara bakıp duygularını taklit ediyorum. Oysa mesleğim gereği tüm duyguları iyi tanımam, iyi sergilemem ge-

rek. Rol yapmanın rolünü yaptığımı düşünüyorum zaman zaman. Hâlbuki miş gibi yapmak bizim meslekte kabul edilmez.

Masadan telefonumu alıp bildirimlere bakıyorum. Sosyal medyadan uzak durmaya çalışsam da elim sürekli Meté'nin hesabına gidiyor. Takıntılı bir şekilde sürekli ne yaptığını kontrol ediyorum. Olay iyiden iyiye hastalıklı bir hal aldı ve ben artık sıkıldım; kendimden ve ona olan sevgimden. Bir kadın, bir erkeği uğruna Dünya'yı tersine çevirebilecek bir kudretle sevdiğinde ziyadesiyle korkutucu oluyor.

Twitter'a girip gündem ile ilgili yazılanları okuyorum. Kelimelerle aram iyidir. Bu yüzden Instagram yerine Twitter'ı tercih ediyorum. Türkçeyi düzgün kullanmayan insanlara sinir olurum. Bir insan tanışırken benimle düzgün bir Türkçe ile konuşmazsa o kişiyi ciddiye almam. Attığı mesajda Türkçesi bana yetersiz geliyorsa flört edemem. İnsanların hayran olduğu kaç insanı Türkçesi yüzünden harcadım belli değil. Beni en çok delirtenler de "Ben dikkat ederim" dediğimde ve bir iki hatasını düzelttiğimde bana "Takılma bu kadar" diyenler. Geri çekilip kafa atmak istiyorum bu insanlara. Mehmet Hoca'nın beni en çok uyardığı konu bu; malum konservatuvarda diksiyon hocamız oydu.

"Kızım bu insanlar senin öğrencin değil. Hadsizleşme, düzeltmek senin sorumluluğun değil" der her zaman. O yüzden birini her düzelttiğimde gözümün önüne Mehmet Hoca gelir.

Dayanamayıp yapıyorum yine de. Her gün gelen yüzlerce mesajı okumak beni ülkenin geleceği hakkında umutsuzluğa düşürüyor. Kendi dilinde yazamayan, okuduğunu anlamayan, anlarsa da yanlış anlayan büyük bir kitleye dönüştük.

Akıştta Çağan'ın yazdığı bir şey dikkatimi dağıtıyor. Yazdıkları o kadar çok içimi acıtıyor ki istemsizce cevap yazarken buluyorum kendimi. Yazdığım cevap da bir o kadar acıtıyor içimi. Benim dertlerimi unutmama şeklim bazı insanlara garip gelse de ben başka insanların dertlerine ortak olduğum zaman uzaklaşırım kendi sıkıntılarımdan. Yüksek lisansımı da klinik psikoloji üzerine yaptım bu yüzden. Erhan, klinik psikologdu. Onun yanında olduğum gibi kendim olamadım kimsenin yanında.

Psikolojiye olan merakım aileden geliyor ama yüksek lisansı bu alanda yapmamın en büyük nedenlerinden biri de Erhan'ın bakış açısından Dünya'yı görebilmektir. Onu kaybetmek bana çok şey kaybettirdi. Bazen hâlâ hayatta olsa hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum.

Piyasada herkes birbirini bir şekilde tanıyor; Çağan da ülkenin en iyi müzisyenlerinden biri. Mesajlaşıırken Çağan ile nerede tanıştığımızı düşünüyorum. Yıllar önce Koşuyolu'nda bir stüdyoda tanışmamızın hatırası belirliyor zihnimde. Onun hatırlaması mümkün değil binlerce insanla iş yapmıştır bugüne kadar. Ben hatırlıyorum çünkü sesli çekim yapılmayan işlerde yer almaya tövbe ettiğim zamanlardı. Altı gün sette dizi çekip kalan bir günde seslendirme yapıyordum. Çalışırken yollarda uyuyordum artık. Kaç defa komalık hale gelmeme rağmen çekimlere devam ettiğimi hatırlıyorum. Bu ülkede "Türkiye'de Setlerde Çalışma Şartları" başlığıyla tez konusu yapılacak bir saçmalık mevcut.

Hafızamın bir lanet olduğuna kanaat getireli uzun yıllar oldu. Zaten bu yüzden repliklerimi unutmak benim için büyük bir sorun. Benim herhangi bir şeyi unutmam mümkün değildir. Tarihte görülmemiştir. Arkadaşlarımla hayatlarını dahi tüm ayrıntılarıyla onlardan daha iyi hatırlarım. Geçmişlerinden anlattığım hatıralar bazen ürkütür dostlarımı. Bir gün beynim hafıza dolu uyarısı verecek ve demans yaşayacağım diye ödüm patlıyor. Bulduğu her şeyi kaydeden bir zihnim var ve kapasite nereye kadar genişleyebilir, bilmiyorum. Zihnimin sürekli esneyen bir lastik olduğunu düşünüyorum bazen.

Çağan ile mesajlaşıırken telefonum çalıyor. Ezgi arıyor. Şu an hiç kimseyle muhabbet etmek istemiyorum ama Ezgi laftan anlayan bir kadın değildir. Telefona cevap verinceye dek aramaya devam edecek. En iyisi derdi neymiş öğrenmek.

"Efendim Ezgi?" diyorum telefonu açıp.

"N'aber bebek ne yapıyorsun görüşmeyeli?" diyor.

"Evde oturuyorum. Sen ne yapıyorsun?" diyorum.

"Takılıyoruz bizimkilerle. 29 Ekim'de Mete'nin konseri var. Gelecek misin?" diyor.

Mete'nin konserine gidecek miyim? Dalga mı geçiyor bu benimle? Gideyim adamın konserine de bakalım daha ne kadar rezil olabilirim cümle âleme? Oldu.

“İşim olmaz” diyorum.

* * *

Çağan ile günlerdir sohbet ediyoruz. O da yakın zamanda eşinden ayrılmış. Mete'ye olan aşkı beni öyle bir ateşten geçirdi ki yaşadığı hayal kırıklığını benden daha iyi anlayacak biri yok. Çok sevmiş kadını. Kadına olan sevgisi onu uçurumun kenarında tutuyor. Düşmesin diye elimden geldiğince tutmaya çalışıyorum. Bazen insanları içlerindeki karanlık bir araya getirir, aydınlığa çıkabilmeleri için. Biz de günler, geceler boyu sohbet ediyoruz içimizdeki karanlığı kusabilmek için. Çağan hafta başında Mete'nin konserine gideceğini söylüyor. Beni de davet ediyor. Gidersem belki biraz kafam dağılır diye kabul ediyorum. Aslında olur olmadık zamanlarda Mete'nin karşısına çıkmam. Çağan için kabul ediyorum. Uzaktan uzağa bu kadar iyi anlaştığımıza göre muhtemelen çok iyi dost olacağız.

Hafta boyunca konser yüzünden odaklanamadım hiçbir şeye. Provalarda Mehmet Hoca'dan bir iki kere azar işittim. Bu aşk böyle giderse beni ciddi ciddi delirtecek ve buna rağmen pervane gibi hızla uçuyorum ateşe. Son üç dört aydır gece gündüz ağladığımı yetmezmiş gibi hâlâ arıyorum. Canıma susadım ben, bu kesin. Toksik kelimesinin sözlükteki karşılığına dönüştüm artık. Her anımda yanımda varlığı. En mutlu olduğum anda bile aklımın bir köşesinde mutluluğumu Mete ile paylaşma fikri var. Varlığını bir an olsun göz ardı edemiyorum bu sevginin. Zaten aramızda öyle tuhaf bir bağ var ki her anını sanki yanımdaymış gibi hissediyorum. Aşktan kafayı sıyırdım muhtemelen.

Gerildiğim zamanlarda kendimi mutfığa atarım. Aram iyidir mutfakla. Konser günü de gerginlikten kendimi mutfığa atıyorum. Kat, karıştırırken bütün düşüncelerim susuyor. Malzemeleri karıştırırken kabın içindekilere bakıp şaşıyorum. Mozaik pasta yapmaya başlamışım; Mete'nin en sevdiği pasta, Dünya'nın tarifi en kolay pastası. Kendime gülererek yapmaya devam ediyorum.

rum pastayı. Bütün bunlar yüzünde oluşacak ufacık bir gülümseme için. Tam tersine sinirini bozuyor aslında tüm bunlar. Yine de diyorum “Bir ihtimal gülümser belki.” Onu ilk gördüğüm andan beri hep aynı şeyi söyledim, “Kırpiğinin ucuna toz değmesin.”

Pastayı yapıp dondurucuya koyduktan sonra hazırlanmak için odama gidiyorum. Gardırobumu açıp kıyafetlerime bakıyorum. Ezgi dünden beri “Elbise giy” diye başımın etini yiyor. Hayatta giymem. Basit siyah bir pantolon ve gömlek geçiriyorum üzerime. Makyaj bile yapmıyorum. Zaten dikkat çeken uzun boylu bir kadını ben. Hayatta en nefret ettiğim şey bu, hiçbir şey yapmama rağmen gözler bana dönüyor.

Ezgi taksiyle kapıma gelince, ceketimi ve yaptığım pastayı alıp aşıya iniyorum.

“Tut şunu” diyorum saklama kabını uzatıp.

“Bu ne?” diyor ben otururken.

“Meteye yaptım, mozaik pasta” diyorum.

“Mozaik pasta ne ya? Başka bir şey yapamadın mı?” diyor.

“Sevdiğim adamın neleri sevdiğini senden öğrenmeyeceğim Ezgi” diyorum.

“Tamam be! Bir şey demedim. Yemek yiyelim konserden önce” diyor.

Taksi Beşiktaş’a gelince iniyoruz. Bankamatikten para çekiyorum yanımda nakit bulunsun diye. Ezgi yanımda mızızlanıyor. Mekâna doğru giderken semtin kalabalığı içimi sıkıyor. Yalnızlığı seviyorum. Ama yaptığım meslek sebebi ile yalnızlık çok mümkün değil benim için. Mekânın restoran bölümüne oturup sipariş veriyoruz.

Otururken Çağan’a mesaj atıyorum “Ezgi’yle yemek yiyoruz restoran bölümünde” diye.

“Canım işim çıktı benim, gelemeyeceğim. Ama belki sonra bir uğrarım” cevabı geliyor.

“Tamam” yazıyorum.

Yemeğimi yerken Mete’nin ekibi ve kardeşi restorana giriyorlar. Beni görünce şaşırıp selam veriyorlar. Kardeşi Hakan gülererek yanıma geliyor.

“N’aber?” diyor uzanıp sarılırken.

“İyilik senden?” diyorum öperken.

“Hayırdır?” diyor gülererek.

“Hakan şu paketi kulise götürsene” diyorum poşeti uzatıp.

“Bu ne ki?” diyor Hakan.

“Size mozaik pasta yaptım, yersiniz ekiple” diyorum.

“Yaaaa!” diyor gözlerinin içi gülererek.

“Evet, görüşürüz konserde” diyorum.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Tabakla bakışıyorum. Üç aydır doğru düzgün beslenmiyorum, uyumuyorum, yaşamıyorum. Nefes alıp veriyorum, insanlarla sohbet ediyorum ama sanki bir sis perdesinin arkasındayım. Tabaktaki yemekten bir iki çatal daha alıp bırakıyorum yemeği. İçim almıyor. Yemek yemeye yemeye midem iyice küçüldü. Biraz zorlasam kusmaya başlıyorum. Zaten hassas bir bünyem var. Olabilecek en alakasız şeylere alerjim var. Laktoz ve gluten başı çekiyor ve listede kiraz bile var. Bu da gittiğim mekânlarda menüleri daraltıyor haliyle. Sabırla Ezgi’nin yemeğini bitirmesini bekliyorum ve Dünya’nın en yavaş insanlarından biri Ezgi. Ben de tam tersine aşırı hızlı hareket eden bir insanım. İçime fenalık geliyor o yemek yerken.

“Daha yiyecek misin?” diyorum en sonunda dayanamayıp.

“Yiyeceğim” diyor.

Anam ruhumu teslim edeceğim.

* * *

Ezgi yemeğini bitirdiğinde mekânın sahne bölümüne geçiyorum. Bize öyle bir masa ayırmışlar ki kabak gibi mikrofonun tam karşısında en önde duruyorum. Harikasın Çağan, harikasın gerçekten. Kenarda bir masa yok muydu? Kenarda içkimi yudumlasaydım ben, neden bu masa? Neyse, konser başladığında insanlar ön tarafı doldurur. Gerginliğim tırmanıyor. Tırmandıkça kendimi daha da kötü hissediyorum. Bunca zaman sonra Mete’yi görecektim olmanın verdiği gerginlik bütün vücudumu ele geçiriyor. Keşke çıkıp gitseydim. Ne demeye geldim ki? Baştan bu teklifi kabul etmemem gerekirdi. Hakan yanımıza gelip bir şeyler anlatıyor. Ezgi

ile sohbet ediyor. Ne konuştuklarını takip edemiyorum zihnimdeki uğultudan. Gözüm kararıyor.

“Hakan bana içecek bir şey alır mısın? İyi değilim ben” diyorum. Ezgi yanıma gelip koluma giriyor.

“Ne oldu Leyla? Gel kulise çıkalım” diyor.

“Yok, çıkmam kulise falan. Hakan sen bana alkollü bir şey getir gevşemem lazım, ben çok gerildim” diyorum.

“Her zamankinden mi?” diyor.

“Evet” diyorum.

Hakan yanımdan ayrıldıktan birkaç dakika sonra elinde bardaklarla geri dönüyor. Uzattığı bardağı alıp kafama dikiyorum. Votka boğazımı yakarak mideme iniyor. Mideme giren krampı görmezden geliyorum.

“Bir tane daha getirsene Hakan” diyorum.

Kalabalıkta gözüme Mete’nin sevgilisi çarpıyor. Ayrıldılar diye biliyordum. Bu kadının burada ne işi var? Ezgi’ye bakıyorum.

“Bunlar ayrılma mı Ezgi?” diyorum başımla kadını gösterip.

“Bilmem, barışmışlardır” diyor Ezgi arkasına bakıp.

Ezgi’nin bana getirdiği içkileri peş peşe kafama dikiyorum. Telefonum titriyor. Alıp gelen mesaja bakıyorum. Çağan mesaj atmış “Ben geldim canım neredesin?” diye.

“Tam ortadayım, sahnenin önünde” yazıyorum.

Etrafıma bakıyorum. Göremiyorum Çağan’ı. Kalabalıkta yanıma gelmeye çalışırken muhakkak fotoğraf çektiirmek için onu durduran olur. Bakıyorum etrafa fotoğraf çeken birileri var mı diye. Kendi etrafımda dönüyorum. Arkamı döndüğümde burun buruna geliyoruz. İkimiz de şaşırıyoruz. Şaşkınlığımızı üzerimden atıp uzanıp sarılıyorum. Yanıma gelip masadakilerle selamlaşıyor. Ben de sahneye bakmak istemediğim için etrafıma bakıyorum.

Çağan çok yanımda duruyor. Normalde kimsenin bana bu kadar yakın mesafede durmasına izin vermem. Ama Çağan kişisel alanımı koruma içgüdüğü yaratmıyor. Tedirgin olmadan yanında durabiliyorum. Çağan bara gidip viski alıp geri geliyor. Birbirimizi duymaya çalışarak sohbet etmeye devam ediyoruz. Kendimi mü-

ziğın ritmine ve akışa bırakmaya çalışıyorum. Ezgi yanımda dans ediyor. Yanımıza bir iki arkadaşımız daha geliyor.

Ve sonra nihayet Mete sahneye çıkıyor. Kalabalığa selam veriyor. Onu görüp ona âşık olduğum günden sonra ilk defa görüyorum yüzünü. Bir yıl bir ay sonra işte yeniden buradayız. Onu ilk gördüğümde içime doğan o tuhaf his yeniden geliyor. Mikrofonun başına gelince göz göze geliyoruz. Kafamı çeviriyorum. Onunla göz göze gelmek benim için çok zor. Tepeden tırnağa yanmadan yüzüne bakmam çok zor. Konseri açarken aşktan ve hayatındaki kadınla ne kadar mutlu olduğundan bahsediyor. Gü-lüyor. İçime oturuyor sözleri. İçimde bir şey kopuyor. Ciddi ciddi kalbim ağrıyor. Elimi kalbime atıyorum; Söküp atsam elimi daldırıp ve her şey bitse. Daha fazlasını benim yüreğim kaldırmıyor artık. Zihnimde bir geri çekilme hissediyorum. Zemin ayağımın altından kayıyor sanki. Olan biten hiçbir şeyi tam olarak algılamıyorum. Zihnimde bir parçalanma hissediyorum. Zaman ve mekân kayboluyor. Bütün duyularım felç oluyor. Kendimden ve ortamdan soyutlanıyorum. Hayati fonksiyonlarını yerine getiren bir robota dönüşüyorum. Etrafımı seyrediyorum.

“Eve atacak birini mi arıyorsun?” diyor Çağan gülerek.

Duyduğum cümleyi idrak edince dönüp yüzüne bakıyorum. Farkında olmadan öyle bir enerji mi yayıyorum ben etrafıma? Tam tersi benim duvarlarım çok kalındır. Destursuz yanıma yaklaşamaz kimse. Ezkaza yaklaşırsa da bir bakışımı yerin dibine gömerim.

“Seni yatağa atmak gibi bir derdim yok. Haberin olsun” diyor bir de üstüne.

Bir ses duyuyorum benden çıkan. Tüylerimi ürpertiyor ama müdahale edemiyorum.

“Sen benim zevklerimi tatmin edemezsin” diyor saçlarını savurarak.

Ben mi? Sen kimsin? Benim saçlarım kısa. Benim saçlarım uzun değil. Saçlarımı savurmam mümkün değil. Benim savurabileceğim uzunlukta bir saçım yok. Kendi zihnimde hapsoluyorum. Ne oluyor? Kolunu Çağan’ın omzuna koyup kulağına eğiliyor.

“Benim için fazla tecrübesizsin” diyor.

Çağan şaşırarak yüzüme bakıyor. Gülüyor. Yüzümde psikopat bir sırıtma var. Görmüyorum ama yüz kaslarımın aldığı şekli hissedebiliyorum. Ve bu canımı yakıyor. Konuşurken kafamı sağa doğru eğiyor. Boynumdaki bütün kasların beynimle savaştığını hissediyorum. Canım yanıyor. Sol yanımdan Mete'nin sesini duyuyorum. Sesi, beni ışık hızıyla kendime getiriyor. Çağan'ı sahneye çağırıyor. Çağan sahneye çıkarken kendime geliyorum. Üzerime müthiş bir yorgunluk çöküyor. Başım ağrıyor. Başım çok ağrıyor. Kafamın sağ tarafında büyük bir sancı var. Elimi kafama sokup beynimin sağ tarafını yerinden çıkarmak istiyorum.

* * *

Mekândan çıktığımızda Ezgi ile dışarıda oturuyoruz bir süre. Havanın serinliği yanan zihnime iyi geliyor. Gökyüzüne bakıyorum. Ne yaşadım ben bu gece? Çağan'ın da mekândan çıkmasını bekliyorum. Vedalaşalım da eve gideyim artık. Hakan, Ezgi, Mete'nin asistanı ve ekipteki diğer çocuklar yanımda sigara içiyorlar. Sigaranın dumanı rahatsızlık veriyor. En nefret ettiğim şey üstüme sigara kokusunun sinmesi. Muhtemelen şu an leş gibi kokuyorum. Çağan'a mesaj atıyorum "Ne zaman çıkacaksın?" diye.

Çağan "Ben biraz daha buradayım sen eve geç" yazıyor.

Ezgi ile caddeye çıkıp taksi arıyoruz. İstanbul'da taksi bulmak mümkün değil. Topuklu ayakkabılarla altı saattir tepiniyorum ve ayakta duracak mecalim kalmadı. Barbaros Bulvarı'ndan Zincirlikuyu'ya doğru yürüyoruz. Hava çok soğuk; ceketimin fermuarını gırtlığıma kadar çekip yürümeye devam ediyorum. Bir süre sonra ayakkabılarım iyice rahatsız etmeye başlıyor. Eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yalın ayak yürümeye devam ediyorum. Asfaltın soğukluğu sızlayan ayaklarıma iyi geliyor. Bunu en son üniversitede yapmıştım. Bir yandan taksi gelirse bineyim diye ara sıra yola bakıyorum ama yok arkadaş. Bir taksi bile yok. Soğukta yürümek zihnime de iyi geliyor. O kadar yorgunum ki üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyorum. Kendim ettim kendim buldum, kimseyi suçlayamıyorum. Vücuduma vuran ağrılar, zihnimdeki değişiklikler ve bu gece olanlar beni fazlasıyla

korkutuyor. Deliliğin sınırında yürüyorum. Sımsıkı tuttuğum her şeyin dağılmasına ramak kaldı sanki. Yıllarca bir şekilde delirmeden durmayı başarabildim. Artık ne kadar akli başında denilebilirse o kadar akli başında bir insanım. Ama kayışı koparmama az kaldı. Hissediyorum.

Balmumcu' ya çıktığımızda nihayet bir taksi durdurabiliyoruz. Evin adresini verip taksinin camına kafamı yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Alkolün vermesi gereken rahatlığı bile hissedemiyorum. Dünya'da hissedebildiğim tek duygu aşk ve o da canımı yakmaktan başka bir halta yaramıyor. Eve döndüğümüzde Ezgi misafir odasına geçip yatıyor. Ben de duşa girip rahatlamaya çalışıyorum. Boynum gerilmiş. Karnım ağrıyor. Zaten ne zaman Mete ile ilgili bir şey olsa karnım ağrıyor. Mideme kramplar giriyor o ne zaman ters bir şey yapsa. Psikolojim bitti, fizyolojimi de etkilemeye başladı artık. Ciddi ciddi yardım almam gerekiyor.

Duştan çıktığımda Çağan'a konserde çektiğim fotoğrafları gönderiyorum.

"Ya sen ne kadar tatlı bir kadınsın" yazıyor cevaben.

Tatlı bir kadın mıyım yoksa çok iyi bir oyuncu muyum, bilmiyorum. Kendimi, herkesin beni gördüğü gibi iyilik meleği olarak göremiyorum. İçimde bir yer var her şeyden ve herkesten bağımsız, orası zehir dolu, orası karanlık bir kuyu. Ve ben her sabah kendimi o kuyudan çıkarmak için çaba harcıyorum, hepsi bu. Her sabah iyilik ve kötülük arasında bir seçim yapıyorum.

Kendimi yatağıma atıp uyumaya çalışıyorum. Hiçbir zaman kolay uyuyabilen bir insan olmadım. Düşüncelerim susmuyor, sabaha kadar dönüyorum yatakta her gece. Yastığa beş kala uyuyan insanlara çok özeniyorum. Kolay uyuyamadığım gibi bir de kolayca uyanıyorum. Hayatıma baktığımda derin uyuyabildiğim bir veya iki gece hatırlıyorum. En ufak bir ses beni uyandırır. Yanımda konuşulanları duyar ve cevap veririm. Mutlak sessizlik olması gerekir uyuduğum yerde bir de zifiri karanlık. Özellikle kendi yatağı ve evim dışında bir yerde uyuyabilmem mümkün değil.

Gözlerim ağrılıyor. Ama o kadar derin bir mutsuzluk var ki içimde huzurla uykuya geçemiyorum. Avcılık ve toplayıcılık za-

manından kalma genlerle alakalı olduğu söylenir uyku düzeninin. Ben avcılardanmışım muhtemelen çünkü daima tehlikelere karşı tetikteyim. Bebekken de böyleymişim. Saatlerce uyutulmaya çalışılıp beş dakika sonra uyanan bebek modeli.

* * *

Sabah uyandığımda Çağan'ın mesajını görüyorum. Bir iki saat önce yazmış. Konserden Mete'nin evine gitmiş ve yeni dönüyormuş. Harika gerçekten. Mesajına cevap yazıyorum. Bu saatte uyanmamıştır. Yazdığım mesajı büyük ihtimalle öğleden sonra görecektir. Sabah insanı değil. Sürekli iletişim halinde olmak alışkanlığa dönüşmeye başladı. En ufak sıkıntımızda birbirimize koşuyoruz. Oysa ben kolay kolay içimi açamam insanlara. Kalkıp kahve yapmak için mutfaka gidiyorum. Kedilerim musluğun önüne atlayıp suyu açmam için miyavlıyorlar. Suyu açıp su içmelerini sağlıyorum. Dünya'nın en çok su tüketen kedileri benim evimde. Kedi olarak sudan hoşlanmamaları gerekiyordu. Kedilerim su içmeyi bıraktıklarında suyu kapatıp kahvemi alıp balkona atıyorum kendimi. Evin tadını çıkarıyorum. Yalnızlığı seviyorum. Bana iyi geliyor sessizlik. Kendimi bildim bileli yalnız kalmayı severim. Kendine oyalanacak bir şeyler bulabilen bir insanım. Kitaplarım, müzik, filmler ve kahve ile bir ömrü bir evin içerisinde kapalı geçirebilirim. Evden sıkılmam için başka bir derdin beni sokağa atması gerekir. Telefonuma gelen mesajlara cevap veriyorum. Sosyal medyada arkadaşlarımla neler paylaştığına bakıyorum. Balkonda oturmaktan sıkılınca salona geçip televizyonu açıyorum. YouTube'a girince otomatik olarak Mete'nin şarkıları düşüyor önüme. Elim yine onun videolarından birine gidiyor istemsizce. Açıyorum. Bana ne hissettirdiğine bakıyorum. Sesini her duyduğumda olduğu gibi yine içim acıyor. Bir gün sesini duyduğumda hiç umursamayacağım bir zaman gelecek mi merak ediyorum. O kadar uzun zamandır ona odaklanmış bir şekilde yaşıyorum ki içim, dışım, evim, her yanımla onunla dolu. Evin her köşesinde o var. Nereye baksam o. Kiminle konuşsam muhakkak onunla ilgili bir şey söylüyor. Ben kaçmaya çalıştıkça dibine batıyorum bu ba-

taklığın. Bizi hiç tanımayan insanlar bile durup dururken onunla ilgili bir şey anlatıyor bana.

Bana çok şey öğretti; özellikle de sabrı. İlk tanıştığımızda bana ilk cümlesi “Ne kadar sabırsızsın” olmuştu. Sabrımın sınırlarını öğrendim onu severken. Beklemeyi, sabretmeyi öğretti bana. Birini severken bile sınırlarımı korumam gerektiğini de ondan öğrendim. Her şeyinle serilmemeliymişsin birinin yoluna. Hissettiklerin yalnızca seni ilgilendirirmiş. Birinin sana bir şey hissettirmesi diye bir şey yokmuş. Sen ne hissetmek istersen onu hissediyormuşsun. Birini seviyorsan bunun bütün sorumluluğu sana aitmiş. Bunun seni nasıl etkilediği karşındaki insanı zerre ilgilendirmiyormuş. Falan filan.

Ne önemi var ki?

Tüm bunların gerçekten ne önemi var?

* * *

Konserde yüz yüze geldiğimizden beri Çağan ile iyiden iyiye birbirimize yaptık. Ne zaman hayatıma böyle dâhil oldu, bilmiyorum. Sürekli iletişim halindeyiz. Çok zeki bir adam; deli dahi deniyor böylelerine. Genellikle, birinin çok zeki olduğunu düşünmemin üzerinden biraz zaman geçince, büyü bozulur, karşımdakinin benim zekâm ile yarışamayacak bir salak olduğunu fark ederim ve anında o kişiden uzaklaşıyorum. Ama inanılmaz bir zekâsı var; zaman zaman karanlık ve kendini yok etmeye yönelik bir zekâ. Ve bu yönüyle de bana benziyor. Kendi değerinin o kadar farkında değil ki inanamıyorum kendine bu kadar kötü davranabilmesine. Zekâsının yanı sıra harekete geçiren bir adam Çağan, enerjisine kapılıp gidiyorsun ister istemez. O konuştuğunda Dünya susuyor. Masal gibi bir sesi var. İster istemez dinliyorsun. Anlattıkları direkt zihnimde yer ediyor. Birinin benim zihnimi susturabilmesi inanılmaz bir şey. Zihnim, o konuştuğunda susuyor. Bazen onu dinlemediğimi zannedip “Dikkatini çekmiyorsa anlatmayayım” diyor; artık nasıl görünüyorsam dışarıdan. Hâlbuki ben o sırada zihnimdeki kayıt tuşuna basmış oluyorum. Muhtemelen onun asla hatırlamayacağı sohbetleri bile en ince

ayrıntısına kadar kaydediyorum. Son zamanlarda glmek için fırsat bulamasa da gülümsediğinde ışık saçıyor. Gözlerine yansıyan çocuksu bir gülüşü var. O güldüğünde ister istemez glmsyorsunuz. Gülümsemesi bulaşıcı. Birbirimize iyi geliyoruz. Ki zaten ikimiz de savaştan çıktığımız için birbirimize iyi gelmek dışında bir şeye ihtiyacımız yok.

Günlerdir evde eşyaların yerlerini değiştirip duruyorum. Ne zaman bunalsam bunu yaparım. Kendimi fitik ettim ama umurumda değil. Fiziksel güç sarf ettiğimde düşünmeye ara verebiliyorum. Artık evden ıkımam gerek. ağan’a mesaj atıp bir yerde kahve içmeyi teklif ediyorum. Arabayla on dakikalık mesafe var aramızda, çok büyük şans. Yürüyerek de yarım saatte gidebiliyorum evine. Sevdığım arkadaşlarımın yakın mesafede olmasını seviyorum. Yoğun çalıştığımız için arada on dakika bile olsa görüşebilmek çok büyük şans. ağan da ciddi anlamda çok çalışıyor, kendini işe güce gömmüş durumda. Haksız değil. Bazen insan duygularından kaçmak için kendini işe güce vurmak istiyor. Bu ara yoğun bir programım olmasını isterdim. Benim alışma rutinim onunkine göre oldukça gevşek şu sıralar. Teklifimi kabul etme ihtimali çok düşük. Muhtemelen müsait değil. O yüzden yalnız gezecekmişim gibi yapıyorum planlarımı. Saatimi takarken telefonumdan mesaj sesi geliyor.

“Olur, ben de artık evden bir çıkayım” yazmış.

Nerede buluşacağımızı kararlaştırınca çantamı ve montumu alıp evden ıkıyorum. Apartmandan çıkınca temiz havayı içime çekiyorum. Artık İstanbul’da ne kadar temiz hava bulabilirsem o kadarıyla yetinerek. Kış tam anlamıyla gelemediği için yaz da gelemeyecek bu yıl. Genellikle hızlı yürürüm. Bu telaşlı halim başıma çok iş açmıştır ama engel olamıyorum. Depar atar gibi yürüyorum ağan’ın beni alacağı yere doğru. Beni tanıyanlar bu halime alışık ama dışarıdan bakanlar “Bu kadın nereye koşuyor?” diyordur muhtemelen. Hayatın genelinde böyle bir tavrım var. Zamandan kaçıyorum galiba. Beni yakalamasından korktuğum şey zaman olabilir.

Buluşma noktasında Çağan'ı beklerken insanların bakışları üzerimde toplanıyor. Kaldırımın kenarında beklemek beni her zaman rahatsız eder. Ki zaten bu şehirdeki öküzlere bakışları yüzünden rahatsız olmamak mümkün değil. Telefonum çalıyor. Aynı anda solumda bir arabanın park ettiği yerden selektör yaptığını görüyorum. Dikkatli baktığımda arabanın içinde oturan Çağan'ı görüyorum. Arabaya doğru yürüyüp biniyorum.

"N'aber?" diyor ben yerime yerleşirken.

"İyiymi sen?" diyorum kemerimi bağlarken.

"İyi" diyor müziğin sesini yükseltirken.

Arkama yaslanıp sürüşünü izliyorum. Bir yandan söylenip bir yandan arabayı kullanıyor. Araya girmeden sesine ve arabayı sürüşüne bırakıyorum kendimi. Kurallara uyan seri hareketlerle kontrol ediyor arabayı. Sohbet nasıl oluyor bilmiyorum ama bir şekilde Mete'ye geliyor. İçime kara bulutlar çöküyor. Birbirlerini tanımaları ve iletişimde olmaları fazlasıyla sinir bozucu benim için. Söz konusu Mete olduğunda duyarsızlaşmaya çalışıyorum ama sinirlerim çok geriliyor. Bana iyi gelmiyor etrafımda ondan bahsedilmesi.

"Sizin aranızda ne yaşandı Mete ile? Bizim aramızdaki gibi bir şey miydi?" diyor Çağan.

Gülümsüyorum. Benim için özel olmak istiyor. Anlayabiliyorum. Kendini herkese kolayca açabilen bir adam değil. Ve yanında tümüyle kendi olabildiği çok arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Oysa yalansızlık yeni bir şey değil benim için.

"Ben onu çok sevdim o beni hiç siklemedi. Hikâye bu kadar" diyorum.

Bunu kendime söyleyebilmek için altı aydır uğraşıyorum. Dile getirmek canımı daha fazla yakıyor. Günün sonunda bu cümleden fazlasını anlatmanın bir manası yok. Önüme bakmak zorundayım. Devam etmek zorundayım. Trafikte ilerlerken yağmur yağmaya başlıyor.

"Biraz turlarız, sonra da dışarıda bir yerlerde oturup bir şeyler içeriz dedim ama yağmur başladı" diyor.

"Sıkıntı yok AVM'ye gireriz" diyorum.

Çağan, işten güçten olup bitenlerden anlatmaya devam ediyor. İstinye Park'a girip arabayı park ediyoruz. Ortalık ana baba günü yine. Kalabalığı ikimizin de sevdiğini sanmıyorum ama elimizde olan bugün için bu. Girişte oluşan kalabalığı atlatıp nihayetinde içeri girebiliyoruz. Mağazalarda dolaşırken bir yandan Çağan'ı dinleyip bir yandan peşinden gidiyorum. Benim mağaza gezme alışkanlığım yoktur. Zaman kaybı gibi geliyor bana mağazalardan alışveriş yapmak. İnternet üzerinden yapıyorum alışverişlerimi. Zaten genellikle siyah giyerim. Ve belli başlı kıyafetleri alırım her zaman. Ama Çağan ile mağazalarda dolaşmak keyifli. Uyuşuk bir adam değil. İçim çekilmiyor onunla vakit geçirirken. Çağan'a yakışacağını düşündüğüm gömlekleri ve aksesuarları gösteriyorum. Birkaç tanesini alıp deneme kabinine gidiyor. Mağazanın içinde dolanıyorum o kıyafetleri denerken.

Çağan, kabinden çıkıp yanıma geliyor.

“Sen bir şeylere bakacak mısın?” diyor.

“Hayır, bakmayacağım” diyorum.

Beraber kasaya gidiyoruz. Kasanın önünde beklerken hayranları gelip birlikte fotoğraf çektirmek istiyor. Kenara çekilip fotoğraf çekmelerini bekliyorum; gençlerin Çağan'a olan sevgisi ve saygısı çok tatlı. Aslında onun çok da rahat olmadığını okuyorum vücut dilinden ve yüzünden. Beni de ürkütüyor hayran muhabbetleri. Ürkütmeseydi zaten çevrem sayesinde çoktan ben de ünlü olmuştum. Hayatım bu camianın içinde geçti ama ün, para, menfaat, benim lügatimde yer alan şeyler değil. Hayatımdaki insanlara “Ben bu insandan ne öğrenebilirim?” diyerek yaklaşırim. Eğer bana öğretecek bir şeyi yoksa gözümde değeri de olmaz.

Çağan aldıklarının ödemesini yaptıktan sonra mağazadan çıkıp kahve içmek için bir mekâna oturuyoruz. Çağan kahvelemizi almaya gidiyor. Etraftaki kalabalıktan kendi iç sesimi bile duymuyorum. Benim için iç sesimi duyamamak güzel bir şey olsa da bu kakofoninin günün sonunda başımı ağrıatacağını biliyorum. Ortam sesleri artık öyle bir hale geldi ki bu şehirde, bazen tutup bir bıçağı kulağımdan beynime saplamak istiyorum. Bazen de kendime lobotomi yapasım geliyor. Ama o bambaşka bir konu.

Çağan kahvelerimizle geri dönüyor.

“Laktozsuz latte” diyor bardağımı önüme bırakıp.

“Teşekkür ederim” diyorum o otururken.

“Afiyet olsun canım” diyor.

Tam lafa gireceğim sırada arkamdan gelen çocuk sesi beni bölüyor. Allah kitap yarattı demeden bazı çocukları paralamak geliyor içimden. Özellikle de yeni neslin çocuklarını. Çağan’ın da yüzünün gerildiği dikkatimi çekiyor. Seslere karşı hassasiyeti var. Yüz ifadesi bende sinesteziyi çağırıştırıyor; Muhtemelen sesleri algılayışı sıradan insanlardan farklı. Hem de mesleği gereği duyma yetisini ve sesini olabildiğince koruması lazım. Konserdeyken kulaklık kullandığı aklıma geliyor. Evet, Çağan sinestet. Farkında olup olmadığını bilmiyorum.

“Sen sinestetsin farkında mısın?” diyorum.

“Sinestet?” diyor.

“Bazı insanlar sesleri ses olarak algılamaz. Bazıları renk, koku, titreşim gibi görür sesleri. Sendeki nasıl bir şey bilmiyorum ama sıradan insanlar gibi algılamıyorsun bence sesleri. İşindeki başarının sebebi de bu muhtemelen” diyorum.

“Haklısın” diyor.

İşle ilgili bir sıkıntısını anlatmaya başlıyor. Yüzüne, mimiklerine ve ellerine odaklanıyorum. Bir süre sonra aynı hareketleri ben de yapmaya başlayacağım bunu biliyorum. Kendimi bildim bileli insanların hareketlerini kopyalarım. Bunun oyunculuk yeteneği ile ilgili olduğunu sanıyordum ama doğal bir dinleyici olmam ile alakalıymış. İnsanlarla hareketlerimiz eşleştğinde bizimle daha rahat konuşurlar. Başlangıçta sen onun hareketlerini taklit edersen bir süre, rahatsız etmeden ve abartmadan. Sonra bir bakmışsın o sana uyumlanmış. Tabii ben bunu öğreneli çok da olmadı. Fark etmeden yapıyordum ben.

Çağan’ın telefonu çalıyor. Ortak tanıdığımız bir arkadaşı arıyor. Telefona cevap veriyor. Çocuk karı-kız muhabbetine giriyor duyuyorum az buçuk. Telefon ile nasıl konuştuğuna bakıyorum. İnanılmaz mütevazı davranıyor iletişime geçtiği insanlara. Öyle ki bazen insanlar karşısındaki adamın kim olduğunu, zekâsını ve

yeteneğinin boyutlarını unutuyorlar. “Mütevazı olmak iyidir ama fazlası vasat insanlardan nasihat dinlemeye sebep olur” derler. Etrafındaki sivrisineklerin ve kenelerin farkında olmasına rağmen buna neden izin verdiğini henüz anlayamıyorum. Henüz düşünce yapısını doğru analiz edebilecek kadar tanımıyorum onu. Etrafına ördüğü kalın duvarların ardında çok iyi bir kalbi olduğunu biliyorum sadece. Her ne kadar aksini iddia etse de bu Dünya’nın zalimliğinden hasar almaya müsait temiz bir kalbi var. Büyümemiş bir çocuk Çağan.

Sohbet ederken zaman geçip gidiyor. Kalkıp eve dönmek üzere otoparka iniyoruz.

“Aslında bu kadar pahalı bir arabaya ihtiyacım yok çocukluk hayalimdi” diyor arabasına doğru yürürken.

Bütün gün lüks zevklerinden ve maddiyattan bahsetti ve benden herhangi bir karşı tepki göremedi. Ve nihayet beni doğru değerlendirmeye başladı. O dışarıya gösterdiği parıltılar içindeki Çağan’ın umurumda olmadığını nihayet fark etti. Gülümseyorum.

“Ama güzel araba be!” diyorum tatlı tatlı.

Gülüyor. Arabaya binerken arabanın kapısını öyle bir çekiyorum ki neredeyse kapı elimde kalıyor. Yerimde sıcıyorum. Bilinçli yaparmış gibi her defasında sert çekiyorum kapıyı. Adamı delirteceğim en sonunda.

“Ben her seferinde bunu nasıl yapıyorum bilmiyorum gerçekten” diyorum tedirginlikle.

“Boş ver” diyor Çağan.

AVM’den çıktığımızda akmayan bir trafiğin içine düşüyoruz. Çağan araba kullanırken bir yandan trafikte olan bitene söyleniyor. Oturduğum yerden hareketlerini izliyorum. Sinirleniyor, küfrediyor, trafikte olup bitenlere sürekli tepkili. “Aslında öfkeli değil. Kırılğanlığını öfkesinin ardına saklıyor” diyor iç sesim. Gülümseyerek yüzünü izliyorum.

Kendimi müziğin verdiği hisse bırakıyorum. Şarkıya eşlik ediyorum. Öfkesine rağmen yanında olmak huzur veriyor. Arabanın koltuk ısıtmasının çalıştığını hissediyorum. Ben sıcaktan hoşlanan

biri değilim. Koltuk ısıtmasını kapatmak için panele bakınırken ağan bakışlarını fark ediyor.

“Klimayı ve koltuk ısıtmasını kapatabilir misin? Bana fenalık geliyor hava iyi zaten” diyorum.

“Hafif esintiden bile nem kapan birinden ayrılınca, insanın alışkanlıklarını değiştirmesi zaman alıyor” diyor klimayı ve koltuk ısıtmalarını kapatırken.

“Ben kırılğan bir tip değilim” diyorum.

Telefonumdan mesaj sesi geliyor. Açıp mesaja bakıyorum. Geçmişte takıldığım biri. Defalarca “Görüşmek istemiyorum” dediysem de anlatamadım. Numarasını engelliyorum.

“Görüşmek istemiyorum lafının neresini anlamıyorsun ki” diyorum ve dediğim anda bunu dışımdan söylediğimi fark ediyorum.

ağan yüzüme bakıyor. Olayı özet geçiyorum.

“Yatakta iyisindir şekerim” diyor.

“Benimle takılan benden vazgeçemez” diyor bir ses.

Ve bunu dışarıdan söylüyor. İşte yine o tuhaf yüz ifadesi. O tuhaf sırtıtma. Hayır, bunu istemiyorum. Bu son zamanlarda çok fazla olmaya başladı. Kendi zihnimin içinde savaşıyorum. İç sesi-min yaptıklarına ve söylediklerine müdahale edemeyip yalnızca seyirci kalmak çok zor bir deneyim. ağan’ın gülümsediğini görüyorum.

“Merak ettim bak şimdi” diyor.

“Kediyi merak öldürür” diyor aynı ses.

ağan’ın telefonunun almasıyla zihnimde bir mekanizmanın işlediğini hissediyorum. Müthiş bir iç basınç hissi ile gözlerimi kapatıyorum. Basıncın sanki sesi var. Kafamı camdan dışarı çeviriyorum. Gözlerim titriyor. Zihnim seğiriyor. Sanki zihnimin içinde depresyon var. Ve birdenbire o tuhaf hal kayboluyor. Ses gidiyor. Sanki hiç var olmamış gibi. Kendime geliyorum. ağan telefonu açıyor. Elim başımın sağ tarafına gidiyor. Bu zıkkım her neyse her olduğunda kafamın sağ tarafında müthiş bir baş ağrısı bırakıyor. Müthiş bir yorgunluk geliyor beraberinde.

ağan’ın, kiracısının üst komşusuyla konuştuğunu fark ediyorum bir an sonra. Kiracısının üst komşusu ne alaka ya? Muhab-

bete kulak kesiliyorum. Koskoca kadın, şikâyet etmek için komşusunun ev sahibini aramış. Deli gibi bağıyor. Şaka mısınız ya siz? Koca ülkede iletişim kurmayı bilen bir Allah'ın kulu yok. Yok, var, vazgeçtim. O da zaten yanımda oturuyor. Kadına konunun onu ilgilendirmedigini ama yine de ilgileneneğini o kadar sakince anlatıyor ki hayran kalıyorum. Ben bana bağıran birine bu kadar sakın yaklaşamam. Anında atar bütün şalterlerim. Çağan telefonu kapattıktan sonra evimi tarif etmemi istiyor.

Yönlendirmeleri o kadar kıl payı yapıyorum ki “Bak kaza yaptırırsın böyle insana, haberin olsun” diyor.

* * *

Kendimi bir anda evde yatağımda buluyorum. Arabasından indiğim anı hatırlıyorum. Ama sonrası yok. Ne oluyor? Zihnimi zorluyorum. Hatırlayamıyorum. Allah'ım hatırlayamıyorum. Bu sıklıkla başıma gelen bir şey ama daha önce hiç bu kadar korkutmamıştı beni. Yorgunluktan olabilir mi? Kendimi uyumaya zorluyorum. Dinlenmiş bir zihin her şeyi daha sağlıklı hatırlayabilir. Zihnimde konuşup duran seslerin verdiği yorgunluk bir yandan da uyumamı zorlaştırıyor. Sonunda uyku geliyor ama ölüm gibi ağır bir uyku. Bütün bedenimin felç olduğunu hissediyorum. Zihnim “Lütfen karabasan olmasın” diyor uykuya dalarken.

Uyandığımda hava kararmış. Bileğimdeki saate bakıyorum. Saat on. Telefonuma bakıyorum. Bir dünya bildirim var yine. Çağan da mesaj atmış. Attığı mesajı açıyorum.

“Güzel bir gündü yanından ayrılmak istemedim” yazmış.

“Kal deseydin kalırdım ama işlerin vardı” yazıyorum.

Dinç uyandım. Yatakta keyifle yuvarlanıyorum. Çağan mesajıma cevap yazıyor. Birazdan canlı yayını varmış. İyi bari izleyecek bir şeyim var artık. O canlı yayın yaparken bir yandan da sohbet ediyoruz. Onunla sohbet ederek uyumaya alıştım. Sabaha karşı ister istemez uyuyakalıyorum onu izlerken.

Bir süredir kitaplara ve filmlere odaklanamıyorum. O yüzden Çağan'ın bana oyalanacak bir şeyler sunması çok kıymetli. Bir hikâyeyi başından sonuna kadar takip edebilecek durumda de-

ğil zihnim. Sanki paramparça içim. Ben her gün bir kitap okuyup bitiren bir insanım normal şartlarda. Ama bir cümleyi yirmi kere okuyacak kadar zorlanıyorum bir süredir. Hiçbir hikâye ilgimi çekmiyor üstelik. Çok okudum. Büyürken çok okudum. Çok gördüm, çok öğrendim. Şimdi sanki tüm var oluşumla “Ne önemi var ki?” diyor gibiyim.

* * *

Kaldırım çizgilerini takip eden seri adımlar, topuk sesleri, meraklı bakışların karşılık bulduklarında utanıp gizlenmeleri; hepsi tanıdık bana. Hepsi önemsiz. Hepsi olağan. Bu şehirde büyüdüğümüz biz. Bu şehir bizim ruhumuz. Biz İstanbul’uz. Beyoğlu’nda doğduk. Ne Leyla küçük bir çocukken korktum bu şehrin karanlık yüzünden ne de büyüüp kocaman kadın olduğunda. Ona ait korkuların hiçbirisi bende yok. Korkuya inanmam. Korkular sadece aşılması gereken engellerdir. Ben üstüne basar geçerim. Ben herkesin ve her şeyin üstüne basar geçerim. Benim için önemli olan şey Leyla. Onu korumak. Öyle ya da böyle Leyla’yı hayatta tutmak zorundayım. Benim varoluş sebebim Leyla. O olmadığında benim de var olamayacağımı biliyorum. Görmesi gerekenleri gösterir geriye kalan her şeyi gizlerim ondan. Bazen beni izlediğini hissediyorum, evet. Ama artık ona izin vermemem gerek. Benden korkuyor. Her şeyden korkuyor aslında. Korktuğunda saklandığı gölgelerden onu ben koruyorum. Son iki yıldır onun büyüdüğünü varsayıp kontrolü tümüyle ona bıraktım ve o gidip Mete’ye âşık oldu. Erhan öldükten sonra aklı başına geldi zannediyordum. Yanılmışım. Erhan’ı ben de seviyordum. Birlikte çok eğleniyorduk. Sistemi dengede tutuyordu. O öldükten sonra her şey sıkıcı hale geldi. Ama yine de günün sonunda Leyla’yı seviyorum. O olmadan benim var olmam mümkün değil biliyorum. O Mete ile uğraşırken sadece izledim. Yavrusunun adımlarını izleyen bir anne aslandım uzun bir süre. Leyla’nın kırılmasına izin verdim.

“Belki büyür” dedim.

“Belki artık yetişkin bir kadın olduğunu fark eder.”

Etmedi. Günün sonunda başladığı yere geri döndü. Uzun yıl-

lardır Leyla'yı ve sistemi ben koruyorum. Sisteme dâhil diğerleri de benim gözetimim altında ama o kadar güçsüzler ki onları kontrol ederken Leyla ile uğraştığım kadar uğraşmıyorum.

Otel odasının kapısını açan adama gülümseyip içeriye giriyorum. Paltomu çıkarıp kalçamı sallayarak süitte geziniyorum. Adam arkamdan geliyor. Adı neydi bunun? Çok da önemli değil. Bir daha beni ancak rüyasında görür. Koltuğa bıraktığım çantama gidip prezervatifleri, kayganlaştırıcıyı, sigaramı ve çakmağımı çıkarıyorum.

Paketten aldığım sigarayı yakarken adam “Hazırlıklı gelmişsin” diyor oturduğu yerden. Oradan bakınca geri zekâlıya mı benziyorum ben? Tabii ki hazırlıklı geleceğim.

“İçecek bir şey var mı?”

Sigaramın dumanını üflüyorum.

“Viski var buzdolabında” diyor.

Mutfak bölümüne geçip kendime viski alıyorum. İçerek adamın oturduğu yere dönüyorum. Adam bana bakıyor. Viski bardağını sehpaıa bırakıp üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp adamın kucağına tırmanıyorum. Boynundan yalamaya başlayıp soyarak ilerliyorum vücudunda. Koltukta kendinden geçiyor. Gözünün içine bakıyorum penisini emerken. Bu kadar kolaysınız işte. Fethedilmesi kolay minik kumdan kaleler. İki dakika sürmeden ağzıma boşalıyor. Yutar gibi yapıp avucumda yok ediyorum döllerini. Uzanıp sehpaıa bıraktığım viskiyi alıyorum.

* * *

Üşüyorum. Kaldırımda yürürken paltomun önünü sıkıca kapatıyorum. Hava çok soğuk ve burnum akıyor. Kendimi inanılmaz yorgun hissediyorum. Etrafıma bakıyorum, Sefaköy'deyim. Niye buraya geldim ki ben? Okula mı geldim? Oyun mu vardı, niye buradayım ben? Hızlı adımlarla metrobüse doğru yürürken bir anda zihnimde görüntüler akmaya başlıyor. Olduğum yerde kalakalıyorum.

“Ne yaptın sen?” diye çığlık atıyorum zihnimin gerisine doğru. Kahkaha atarak karşılık veriyor iç sesim.

“Ruh hastası! Benim bir ailem, bir kariyerim ve bir hayatım var. Ne bok yiyorsun sen?”

“Hâlâ aptal gibi seni üzen adamın peşinden gidiyorsun. Bizi de sürüklüyorsun. Kendine gel diye yapıyorum.”

Elim ayağım çekiliyor. Olduğum yere yığılıyorum. Bütün bedenim titriyor. Zihnimin içinde bir bandın koptuğunu hissediyorum. Kaskatı kesiliyorum oturduğum yerde. Zihnimin içinde sesler duyuyorum; birden fazla birçok ses. Kendi içlerinde tartışıyorlar. Düşüncelerin ucunu yakalayamıyorum. Aynı anda nasıl bu kadar fazla şeyi düşünebildiğimi bilmiyorum. Düşünceler kapağı açılmış bir barajdan akan su gibi yıkılıyor üstüme.

“Hanımefendi iyi misiniz?” diyen birinin sesini duyuyorum.

Sesim çıkmıyor. Bedenimi hareket ettiremiyorum. Hem titreyip hem nasıl kaskatı olabilirim? Mantığın sınırlarını aşan olan biten. Ben, ben miyim? Neden bu kadar korkuyorum? Hayır, bu ben değilim. Kıpırdayamıyorum. Neden hareket edemiyorum?

“Gül, kontrolü bana bırak, ben Arzu” dediğini duyuyorum sesin zihnimde. Bedenim çözülüyor.

* * *

Arzu ve Gül benim iç seslerim. Arzu’nun sesini ilk duyduğumda on iki ya da on üç yaşındaydım. Tam hatırlamıyorum. Okuldan sonra evde ödevlerimi yaparken zihnimde Arzu’nun konuşmasını duyduğumu hatırlıyorum.

Konu neydi bilmiyorum ama Gül’e “Ne pahasına olursa olsun Leyla’yı korumak zorundayız” dediğini hatırlıyorum.

Benim hiç sahip olamadığım birçok özelliğe sahip Arzu ve bana her zaman esenlik getirmiştir. Neden böyle tehlikeli bir şey yaptığını bilmiyorum. Ne zaman aramızdaki perde bu kadar inceldi ve o ne zamandır kontrolü benden alıp hayatıma müdahale ediyor, bilmiyorum. Korkuyorum. Bir yanımda Arzu’dan çok korkuyor. Korkusuz, pervasız, gözü kara, tehlikeye düşünmeden atlayan, yalancı, kurnaz, zeki ve tehlikeli bir kadın Arzu. Bugüne kadar amacının beni korumak olduğuna inanmışım ama artık bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeye başladım. Bir şeyler çok yanlış gidiyor. Bir insanın iç sesinin hayatına bu kadar etki etmesi

saçmalığın daniskası. Hafızamdaki büyük boşluklar beni ölümüne tedirgin ediyor. Eskiden umursamıyordum ama bu unutkanlıklar çıkırından çıkmaya başladı.

Tanıdığım bütün insanlardan daha kuvvetlidir benim hafızam. Hafızama çok güvenirim. Okul hayatım boyunca not aldığımı hatırlamam. Arkadaşlarım unutmamaları gereken bir şey olduğunda bana söylerler. “Leyla unutmaz” çünkü.

Kuma gömülmüş vatoz gibi yaşadığım bir dönemdeyim. Yaptıklarımın, yapabileceklerimden o kadar çok korkuyorum ki yerimden kıpırdayamıyorum bile. Çalışıyorum, günlük rutinimi devam ettiriyorum. Sabahları provaya gidiyorum. Gün içinde sürekli Çağan ile konuşuyoruz. Aramızdaki çekim birbirimizi tanıdıkça artıyor. Ve çekimden öte birbirimize alıştık da. Çok korkutuyor artık beni birine değer vermek. Ona değer vermek istemiyorum. Çünkü birine değer verdiğimde onu fazla önemsiyorum. Bunun sonunun iyiye gitmeyeceğini biliyorum. Onunla bir ilişkimiz olması mümkün değil. Birbirimize çok benziyoruz ve biz dostuz. Ve böyle çok iyiyiz. Cehennem azabına dönüşüyor bazen karanlığa düştüğünde. Ve bazen kendini tanrı zannediyor.

Sırf bu yüzden ne zaman Çağan üzerime gelmeye başlasa veya ben onun üzerine gitmeye başlasam numarasını telefonumdan siliyorum. O yazmadığı sürece ona mesaj atamaz hale getiriyorum kendimi. Haliyle numarasını sildiğim zaman fotoğrafım kayboluyor WhatsApp’ta. Onu engellediğimi zannedip kızdı bana bir gün. O gün ara sıra numarasını sildiğimi söylemek durumunda kaldım. Kendimce ikimizi de koruyacak bir önlem alıyorum.

“İyi bari numaramı ezberlemiyorsun” diyor.

Ezberlemiyorum değil. Ezberleyemiyorum. Buna ne engel oluyor, bilmiyorum. İçimden bir ses bu seti çekenin Arzu olduğunu söylüyor. Telefonu elime alıp uzun uzun bakıyorum Çağan’ın telefon numarasına. Günlerce uğraşsam bile numarasını ezberleyemiyorum. Tuhaf bir durum var konu Çağan’ın telefon numarası olduğunda. Benim işim ezberlemek ulan! Kafamı vuracağım duvarlara. Evet, ezberlemek istemiyorum. Müthiş bir koruma içgüdüm var söz konusu dostlarım olduğunda. Ama zekâma ve hafıza-

ma olan güvenim, basit, on haneli bir numarayı ezberleyemediği için cinnet geçiriyor. Kocaman bir çelişki topuna döndüm.

Provan sonra giyinip kendimi tiyatrodan dışarı atıyorum. Hızlı hızlı yürüyorum sokakta. Yürüdükçe nefesim dengeleniyor. Saatlerce yürüyorum. Yürüdükçe daha çok yürümek geliyor içimden. Taksim'den Beşiktaş'a, oradan da Nişantaşı'na yürüyorum. Arap kalabalığını görünce tekrar sınırlarım zıplıyor. Yok, ben kendime iyi gelemeyeceğim. Çağan'a mesaj atıyorum. Yakınlarda bir yerdeyse görüşelim diye. Aklıma Çağan'a aldığım ilaç geliyor. Günlerdir çantamda geziyor. Geçenlerde konuşurken bir şey dikkatimi çektiği için ona ilaç almıştım. Bahaneyle onu veririm bari. Cevahir'de olduğunu ve çok zamanı olmadığını, alışveriş yapıp çıkacağını söylüyor. Nişantaşı'nda olduğumu, biraz beklerse yarım saate gideceğimi, ona vermem gereken bir şey olduğunu söylüyorum. Adımlarımı hızlandırıp yanına doğru yürüyorum. Bir yanımla onun sağlığının benim sorumluluğum olmadığını söylese de aşırı verici bir kadını ve hayatımdaki herkesin hayatını kolaylaştırmazsam ölürüm.

Neredeyse "Canım ben ölürüm senin yerine, sen uğraşma" diyeceğim sevdiğim insanlara. Kendimi engellemeye çalışsam da kendimi herkese hizmet ederken buluyorum. Bu beni yormak yerine mutlu ediyor. Çünkü hem hayatın içerisinde hem de özel hayatımda itaatkâr bir kadını. Ve bir kadın özünü kabul edip buna uygun davrandığında hayatın içinde daha sağlıklı yol alabiliyor.

Cevahir'e girmeden ışık hızıyla Starbucks'a girip ikimize de kahve alıp koştur koştur yanına gidiyorum. Hangi mağazada olduğunu yazmış attığı mesajda. Mağazaya girip nerede olduğuna bakıyorum. Ben tanıdığım insanları enerjisinden bulurum. Aptal aptal etrafıma bakmam. Bir iki reyon geçtiğimde görüyorum Çağan'ı. Pat diye karşısına çıkıp kahvesini uzatıyorum. Şaşırp yüzüme bakıyor.

"Laktozsuz latte" diyorum gülerek.

"Yahu niye zahmet ettin? Kahve mi verecektin bana?" diyor gülümseyerek kahveyi elimden alırken.

Ne? Kim? Yine mala bağladım. Ne verecektim ki ben Çağan'a?

“İlaç vereceksin ilaç, geri zekâlı” diyor Arzu içeriden.

Hay ben senin gibi iç sesin! Dalgınlığımı üzerimden atıp çantamdan ilacı çıkarıp Çağan’a uzatıyorum.

“Bu ne?” diyor Çağan.

“Geçen alerjik bir durumdan söz etmiştin, onun için. İyi gelir” diyorum.

Tuhaf tuhaf yüzüme bakıyor. Sonra ifadesini toparlıyor.

“Teşekkür ederim” diyor.

Beraber mağazada dolaşmaya devam ediyoruz. Sohbet ediyoruz diyemem çünkü daha ziyade her zaman olduğu gibi o anlatıyor ben dinliyorum. Zihinsel berraklığın tadını çıkarıyorum. Benim için çölde vaha gibi sesi. Bütün sesleri susturuyor.

Mesajlaşıırken aramızda hiç duvar olmuyor. Ama ben yanındayken o kadar rahat olamadığımı hissediyorum. Bu kadar tutuk olması beni şaşırtıyor. Ama ona uyumlanıyorum. Kişisel alanına saygı gösterecek mesafede yürüyorum yanında. Dışarıdan bize bakan biri birbirimizi hiç tanımadığımızı zannedebilir. Sıkıntı yok zaten kim kimi gerçekten tanıyabiliyor ki günün sonunda?

Mağazada dolaşırken ünlü bir tablonun reproduksiyonunu görüyoruz. Tabloyu duvarın dibine yaslamışlar. Bakıyorum bakıyorum resmin adını hatırlayamıyorum.

“Çağan bu resmin adı neydi?” diyorum.

Bir anda sorunca ona da kal geliyor. İkimiz de sanatçıyız. İkimiz de konservatuvar mezunuyuz. Biz yan yana gelince beynimiz duruyor galiba ki bu harika. Muhtemelen şu an mağazadaki en zeki iki insanız üstelik. Omuz silkiyor. Üstelik resim Dünya’nın en ünlü resimlerinden biri, gülüyoruz bakıp bakıp.

“Hayır, bir de gerçeğini gördüm ben bu resmin New York’ta” diyor.

Sinirim bozuluyor. Gülüyoruz. Resme bakarken içiyoruz kahvelerimizi. Gerçekten zamanı kısıtlı olduğu için kahvelerimizi bitirip evlerimize dönmek üzere dağılıyoruz.

Evime doğru yürürken Çağan mesaj atıyor.

“Teşekkür ederim, birinin beni düşünmesine alışık değilim” yazmış.

“Alışsan iyi olur, ben böyleyim. Benim yanımda geriliyorsun, gerilme” yazıyorum.

“Bu kadar anlayışlı bir kadın olmana ve bana bu kadar iyi davranmana bayılıyorum” yazıyor.

Özellikle yaptığım bir şey yok hâlbuki. Ben insanların bana davranışına göre şekil almam. Belli bir çizgim vardır ve o çizgiyi bozmam. “Biri size nasıl geliyorsa siz de ona öyle gidin” matah bir cümleymiş gibi pazarlanıyor. Hayır, hepiniz ergensiniz.

Esasında Çağan’ın da verici bir adam olduğunu biliyorum. Hayatındaki insanların hayatını kolaylaştırmak, onları olduğundan daha iyi bir hayata kavuşturmak onun için de nefes alıp vermek gibi bir şey. İkimiz de narsist annelerin çocuklarıyız. Bu yüzden hayatımıza hep bizi sömüren insanları çekmemiz normal. Nerede narsist, bencil, ruh hastası kadın varsa bunda.

İçimden bir ses duyuyorum.

“Van Gogh- The Starry Night” diyor Arzu.

Sinirim bozuluyor. Gülüyorum. Mesaj atıyorum Çağan’a.

“Allah belamızı versin, Yıldızlı Gece” yazıyorum.

* * *

Eve girip kendimi koltuğa atıyorum. Akabinde kapı çalıyor. Kalkıp kapıyı açmaya gidiyorum. Kapıyı açıp merdivenlerden aşağıya “Kim o?” diye sesleniyorum.

“Benim” diyor Elif.

“Aaa hangi rüzgâr attı hatun?” diyorum yanaklarından öpüp içeri davet ederken.

Elif benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Konservatuvarda tanıştık. Şu sıra birlikte bir çocuk oyununda oynuyoruz.

Ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığa koyarken “Seninle konuşmam gereken bir şey var” diyor.

“Hayırdır?” diyorum.

“Kahve yap da oturup konuşalım” diyor.

Salona gidiyor. Ben de mutfığa dönüp kahve yapıyorum bizim için. Raftan kupaları alıp Elif ve kendim için kahve koyuyorum. Buzdolabından sütü alıp ikimizin kahvesine de süt koyduk-

tan sonra salona dönüyorum. Elif telefonuna gömülmüş. Kahvesini götürüp uzatıyorum. Alıp bana göz kırpmıyor. Oturup kahvemi içmeye koyuluyorum.

“Hayırdır bir şey mi oldu?” diyorum.

“Leyla, bugün Enes geldi benim yanıma. Amcanın kızı var ya hani, Sevda, İstanbul Şehir Tiyatroları’nda...”

“Sen tanıyor muydun Sevda’yı?” diyorum.

“Beraber bir dizide rol almıştık. Neyse Sevda’dan bir şey duymuş Enes senin hakkında. Benim de aklıma takıldı sana sormak istedim” diyor.

“Hayırdır?” diyorum meraklanarak.

Elif yerinde doğrulup kahvesini önündeki sehpayı bırakıyor.

“Geçen bu bizi izlemeye geldi ya Küçük Sahne’ye. Orada kulliste herkese senin evlatlık olduğunu söylemiş” diyor.

Gülme geliyor.

“Eee?” diyorum.

“Ya kızım ne var bunda gülecek! Kız saçma sapan dedikodu yayıyor arkandan!”

“Biz Sevda’yla birbirimize pek benzemiyoruz karakter olarak biliyorsun. Herkes siz akraba olamazsınız deyip duruyor. O yüzden şaka yapmıştır. Bilmiyor musun, deli dolu bir kızdır Sevda. Buna mı takıldın Allah aşkına sen?” diyorum gülerek.

“Ya ne bileyim kızım, bayağı ciddiymiş. Neden böyle bir şey söylesin ki?” diyor.

“Sevda ile fotokopi gibiyiz, babamın zaten hık demiş burnundan düşmüşüm. Tanıyorsun ailemi. Aklın kesiyor mu yavrum senin bunu?” diyorum.

“Ne bileyim dedikodu yapıyor hakkında orada burada” diyor.

“Ayrıca ne fark eder Elif? Evlatlık olsam ne olur olmasam ne olur? Bu mu belirliyor değerimi?” diyorum.

“Yok ya ne alakası var?” diyor.

“Ne tatava yapıyorsun o zaman? Bırak konuşsunlar” diyorum koltuğun kenarında duran kumandayı alıp televizyonu açarken.

* * *

Ertesi gün stüdyoda işlerim bittiği zaman kuzenim Sevda'yı arıyorum. Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde olduğunu söylüyor. Nişantaşı'nda bir restorana davet ediyorum yemek için. Öğrenelim bakalım derdi neymiş. Teklifimi kabul ediyor. Ben de eşyalarımı toparlayıp stüdyodan çıkıyorum.

Her ne kadar "Oyuncuyum" desem de ben hiçbir zaman tek bir meslekte sabit kalamadım. İş hayatıma bir gazetede muhabir olarak başladım ve günümüzde yazarlıktan tutun da yapımcılığa kadar farklı farklı birçok işi bir arada yürütüyorum. Yoruluyor muyum? Evet. Umurumda mı? Hayır.

Çünkü durduğum zaman düşünmeye başlıyorum. Durduğum zaman depresif bir hale bürünüyorum. Hareket halinde olmak iyi hissettiriyor bana. Tatil yapmayı da sevmem. Boşa zaman kaybı gelir bana. Hiçbir şey yapamazsam bir şeyler öğrenirim. Hâlâ öğrenciyim ben. Bu okuduğum kaçınıcı lisans programı bilmiyorum. Ama hayatım boyunca öğrenci kalacağımı biliyorum. Sürekli yeni bir şey öğrenmek benim için gerçek bir sağaltım aracı. Aynı anda herkes ve her şey olmak istiyorum. Bir de aynı anda her yerde olabilsem nasıl güzel olur. Maalesef gün 24 saat ve benim programım 72 saati 24 saate sığdırmayı gerektiriyor.

Taksim Meydanı'ndan metroya biniyorum. Etrafımdaki insanları izliyorum metroda Nişantaşı'na giderken. İki durak sonra ineceğimi telkin ediyorum kendime. Metro kullanmayı sevmiyorum. Klostrofobimi tetikliyor. Sanki nefes alamıyorum metroya bindiğimde. Genellikle korkularının üzerine giden bir insanım, o yüzden inatla metro kullanmaya devam ediyorum. Sevsem de sevmesem de.

Nişantaşı'na geldiğimde huzurla bir nefes alıyorum. Çok seviyorum Nişantaşı'nı. Biz Erhan ile burada tanıştık. O yüzden ne zaman Teşvikiye Caddesi'ne girsem mutlu hissederim kendimi. O yine caddenin karşısından yanıma geçer. Ben yine mavi gözlerini görüp âşık olurum. Mevsim ne olursa olsun o ilkbahar gününe dönerim. Zaman yavaşlar. Sanki etrafımdaki hava değişir. Birlikte kısacık bir zamana koca bir ömür sığdırdık. Ve o kısa zamanda yaşadıklarımız bazen bana hayal gibi geliyor.

Sevda ile buluşacağımız restorana girip oturuyorum. Garson menüyü getiriyor.

“Bir arkadaşımı bekliyorum” diyorum gülümseyerek.

Menüyü bırakıp gidiyor. Çantamdan telefonumu alıp arayan soran olmuş mu bakıyorum. Çağan mesaj atmış. Yarın müsait olup olmadığını soruyor.

“Müsaidim” yazıyorum.

Evinin yakınlarında bir yerde bir şeyler içmeyi teklif ediyor. Kabul ediyorum. Sevda restorana giriyor. Elimi kaldırıp sallıyorum. Beni görüyor. Yanıma gelip yanaklarımdan öpüyor.

“Nasılsın?” diyorum otururken.

“İyiym sen nasılsın?” diyor garsona işaret yaparken.

“İyiym, ne yiyeceksin, ben baktım menüye. Al” diyorum önümdeki menüyü önüne itip.

Menüyü alıp göz gezdiriyor. Sevda’yı severim. Deli dolu bir kızdır. İçi dışı birdir. Denyoluk ve dangalaklık göbek adı olsa da içinin temizliği yüzünden kızamam. Piyasada takılmadığı adam kalmadı. Tamam, ben de büyük orospuyum da bu bir başka. Bunun yüzünden benim de başım belaya girip duruyor ama bir şey yapamıyorum. Ne yapacağım “Onu sikmeyin beni sikin” mi diyeceğim? Ne diyeyim? Artık amcam aradığında açmıyorum telefonlarını. “Sevda nerede?” diyecek çünkü. Adım gibi eminim. “Ben Leyla’ya gidiyorum” diyerek gidiyor bir yerlere. Bana da haber vermiyor pezevenk. Olan bana oluyor. Amcamla ben uğraşıyorum sonra.

“Anlat bakalım niye benim evlatlık olduğumu söylüyorsun herkese?” diyorum direkt.

Menüden kafasını kaldırıp yüzüme bakıyor. Menüyü masaya yanına bırakıyor.

“Ben kimseye öyle bir şey söylemedim. O nereden çıktı?” diyor. Yalan söylüyor. Yüzünden okuyorum.

“Elif duymuş sizi konuşurken” diyorum.

Sahte bir kahkaha atıyor. Ah Sevda, ah! Hem yaşın küçük hem de hayat tecrüben az. Beni kandırabileceğini düşünüyorsun. Ezel-den beri beni kıskandığını biliyorum da sallamıyorum. Dengim değilsin çünkü.

“Ya ben şaka yapıyordum. Ciddiye mi almış salaklar? Her zamanki muhabbet, gelip gidip sen hiç Leyla’ya benzemiyorsun, o nasıl akıllı oturaklı, siz aynı kandan olamazsınız falan diyorlar biliyorsun. Ben de dalga geçtim. Baksana zaten ne kadar benziyoruz birbirimize. Akıllı olan dalga geçtiğimi anlar” diyor.

“Anlar değil mi?” diyorum.

“Eee herhalde yani. Gel fotoğraf çekip Insta’ya koyalım dedi-kodu yapanlara nispet olsun” diyor.

Telefonunu alıp kalkıp yanıma geliyor. Bana sarılıp fotoğrafımızı çekiyor.

Yalanını sikeyim sana bir şey olmasın Sevda. Olmasın da neden böyle bir yalana ihtiyaç duydun asıl merak ettiğim bu.

* * *

Koltukta yanımda oturan Çağan’a bakıyorum. Bardağındaki biradan bir yudum daha alıp anlatmaya devam ediyor. Bu kanala geçtiğinde inanılmaz karanlık bir hale geliyor görünüşü. Cevap vermem için anlatmıyor bu anlarda. Biri duysun biri görsün istiyor sadece. Duyuyorum, görüyorum. Yaralı çocukluğum yaralı çocukluğuna sarılıyor. Hiçbir şeyi değiştiremesem de yanında sessizce duruyorum. Bana kendini anlatabilmesi çok değerli. Benim kendimi ona anlatabilmem de öyle. Dönüp gülümsüyorum Çağan’a. O da bana gülümsüyor.

“Canım...” diyor.

Gülümsüyorum.

“Hadi kalkalım artık” diyor.

Mekândan çıkıp yürüyoruz. O anlatmaya devam ediyor. Yürüyoruz, yürüyoruz, yürüyoruz. Kontrolü ona bırakıyorum. Hava buz gibi götüm donuyor. Bir süre sonra onun evine doğru yürüdüğümüzü fark ediyorum.

“Ben niye mal gibi seni takip ettim? Sanki benim evim buradaymış gibi” diyorum apartmanın önüne gelince gülerek.

Omuz silkiyor.

“Gel sıcak bir şeyler içelim çok üşüdün, gidersin sonra” diyor gülerek.

Beraber apartmana girip evine çıkıyoruz. Eve girince montumu ve çantamı masaya bırakıp televizyonun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Etrafıma bakıyorum; ev derli toplu. Loş ışıklar içimi ısıtıyor. Tuhaf bir şekilde Çağan'ın yanında kendimi rahat hissediyorum. Ve bu evin beni rahatsız etmemesi de beni şaşırtıyor. Ben olduğu yere sığamayan bir tipimdir. Sürekli mekân değiştirmek isterim. Bir yerde bir saatten fazla durursam bana gelirler.

Çağan kahvelerimizi getirip yanıma oturuyor. Uzanıp televizyondaki müziği değiştiriyor. Kahvemi içerken uslu uslu oturuyorum yanında. Yandan yüzünü izlerken şarkıya eşlik eden sesine bırakıyorum kendimi. Şarkı mırıldandığı bu anlar çok keyifli benim için. Beni direkt akışa geçiriyor bu anlar. Elini bacağımın üzerine koyup hafifçe okşuyor. İrkilmiyorum. Kaçma hissi yaratmıyor bende. Dokunuşunun kaçma hissi yaratmaması beni şaşırtıyor. Birinin bana dokunmasından nefret ederim ben. O yüzden ne olacaksa bir an evvel olsun bitsin isterim. Tenime değen bir dokunuş beni anında korunma pozisyonuna sokar. Dişlerimi sıkıyorum. Beklediğim kaçma hissi gelmiyor. Hayatıma giren herkesin dokunuşundan kaçtım ben. Beni sık ama bana dokunma! Bugüne kadar kim olursa olsun bende eline vurma hissi uyandırmıştır.

Çağan'ın bacağımda gezinen eline bakıyorum. Kemikleri belirgin bakımlı elleri var. Bileğinden koluna doğru uzanan belirgin damarlar beni etkiliyor. El fetişi vardır bende. Konuşurken insanların ellerine çok fazla takılırım. Zihnimdeki baskının artıp Arzu'nun açığa çıkmasını bekliyorum. Dokunuşları sürerken zihnimde duymayı beklediğim o tanıdık ses ortaya çıkmıyor. Ne zaman biriyle yakınlaştım gelir Arzu. Ben açık fikirli bir insan olmama rağmen tensel temasa tahammül edemiyorum. Sekste deneyimlemediğim şey yok denilecek kadar azdır. Ama bu deneyimler sırasında ne kadar kendimde olduğum muallak. Görüyorum, duyuyorum ama ne dokunuşları hissedebiliyorum ne de bedenimi kontrol edebiliyorum seks sırasında. Ama gelmiyor. Çağan'ın dokunuşu Arzu'yu çağırıyor. Aşkından öldüğüm Erhan'ın karşısında bile açığa çıktı. Nereye gitti ki bu kadın şimdi?

Doğrulup üstümdeki tişörtü çıkarıp Çağan'ın kucasına oturuyorum. Memelerimi öpüyor. Uzanıp sutyenimi de çıkarıyorum. Dokunuşu içimde sıcak bir akım yaratıyor. Ama ortalıktan kaybolmuyorum. Dudakları memelerimde geziniyor. Meme ucuma dişini geçiriyor. Sıcak nefesi ve dilinin ıslaklığı omurgamın geriye doğru bükülmesine sebep oluyor. İnliyorum.

“Odaya geçelim” diyor.

Kucağından kalkıp elini tutuyorum. Yarı çıplak bir şekilde evinin koridorunda yürümek de beni korkutmuyor. Üstümde kalan eşofmanımı ve iç çamaşırlarımı da çıkarıp yatağa uzanıyorum. Loş ışıkta kıyafetlerini çıkarmasını izliyorum. Ayakucumdan üzerime tırmanıyor. Uzanıp dudağımdan öpüyor. Şaşıyorum. Öpüşüne karşılık veriyorum. Ben kolay kolay birinin beni öpmesine de tahammül edemem. Öpüşü derinleşirken elleri vücudumda dolaşiyor. Parmak uçlarından tuhaf bir elektrik akımının bedenime yayıldığını hissediyorum. Nefesim kesiliyor her dokunuşunda. Düşüncelerim ilk defa bu kadar sessiz. Kendimi dokunuşuna bırakıp bacaklarımı aralıyorum. Her an tetikte beklememe rağmen gelmiyor Arzu. İçime girdiğinde de gelmiyor. Kendi sesimi duyuyorum sadece. Nefes alışverişlerimizi duyuyorum. İçimde hareket ettikçe daha fazla asılıyorum elimin altındaki çarşaflara. Yüzünü okşamak istiyorum. Yüzüne dokunduğumda irkiliyor. Yüzüne dokunulmasından hoşlanmadığını anlıyorum o anda. Dokunmak yerine boynuna sarılıyorum. Kendini daha derine itiyor içimde. Kasılıyorum. Boşalmamak için sıkıyorum kendimi. İçimden çıkıp kendini sırtüstü yatağa bırakıyor. Doğrulup kucasına çıkıyorum. Öperek, yalayarak, penisine iniyorum. Dudaklarımla dişlerimi örtüp ağzıma aldığımında inlediğini duyuyorum. İnlemesi beni tetikliyor. Hareketlerim serileşiyor. Karşımdaki insanın aldığı zevk beni tatmin eder. Ağzımdan çıkıp beni yeniden altına alıyor. Bir bacağımla bacağının arasında kısıtırıp parmaklarını içime itiyor. Parmaklarının hareketiyle kasılıp geriliyorum yay gibi. Elini tutup içimde gezinen parmaklarını daha da derine itiyorum. Daha fazlasını istiyor bedenim. Bütününü içime girse de yetmeyecekmiş gibi hissediyorum. Yüzündeki zevkle dolu ifade beni yükselttikçe

yükseltiyor. Gözünün içine bakıyorum. Elleri o kadar güzel ki elini tümüyle içimde istiyorum.

“Elini içime sok” diyorum gözünün içine bakıp.

“Emin misin?” der gibi bakıyor yüzüme.

Kafamı sallıyorum. Elini içime sokabilmesi için iyice aralıyorum bacaklarımı. Eli içimde santim santim ilerlerken kıvraniyorum, inlemem artıyor. Nefes alamadan inliyorum. Elini bileğine kadar içime ittiğinde o da inliyor. Küfrediyor. Yüzündeki ifadeden bunu ilk defa yaptığını anlıyorum.

Dünyama hoş geldin yavrucuğum. Bileğinin içimdeki yavaş hareketi devam ederken kıpırdamamaya çalışıyorum. Mümkün mertebe hareketsiz kalıp kendimi bırakmam gerekiyor bunu yaparken çünkü en ufak hareketimde çıldıracak kadar zevk alıyorum ve bu anın bitmesini istemiyorum. Ama beni zorluyor. Bileği içimde hareket ettikçe inlemem artıyor. Yükseldikçe yükselip bileğinin etrafında patlıyorum. Sanki yerçekimi kayboluyor. O kadar yüksekteyim ki yeryüzüne inemiyorum. Bir anda elini içimden çıkarıyor. Çıkardığı anda çok daha büyük bir zevk dalgası vuruyor bedenimi. Bu hareketin asıl sırrı burada zaten. Bedenimin titremesi geçmiyor. Bir şey yapmam lazım düşüncesi içimde yükselirken kendimi zapt etmeye çalışıyorum. Çağan kendini üzerimden yana atıp beni göğsüne çekiyor. Sarılıp verdiği huzura bırakıyorum kendimi.

Biraz kendime gelince onun boşalmadığını fark ediyorum. Görev bilinciyle atılıp yeniden ağzıma alıyorum penisini. Israrlı bir şekilde emmeye ve yalamaya devam ediyorum. Bedeni kasılıyor. Yükseldiğini hissettikçe dudak hareketlerimi yoğunlaştırıp elimle hareketlerimi destekliyorum.

“Ağzına boşalmamı istemiyorsan çekil” dediğini duyuyorum.

“Boşal” diyorum yüzüne bakıp tekrar ağzıma alırken.

Hareketlerimi kendi eliyle destekleyerek ağzıma boşalıyor. Menisi keskin tadıyla gırtlığımdan kayarken başımı kaldırıp gülümsüyorum. Onu tatmin etmenin verdiği neşe içimde patlıyor.

“Çok inatçısın” diyor spermelerini yuttuğumu görünce gülerek.

“Görevim bu” diyorum ben de gülüp kendimi yatakta yanına bırakırken.

“Görev bilinci olan insanları severim” diyor.

Nefes nefese soluklanıyoruz. Beni göğsüne çekiyor. Sarılıp göğsünü okşuyorum. Sırtımı okşuyor. Gıdıklanıp kıkırdıyorum.

“Teninin bu kadar güzel ve yumuşak olduğunu hiç düşünmemiştim. İnanılmaz güzel, beyaz, pembe, sadece dokunarak saatler geçirebilirim” diyor.

Ne de çok severim ya birinin bana dokunmasını.

“Gitmemi istiyorsan gidebilirim” diyorum.

“Ya öf!” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Ne öf? Siktiğin kadınlarla beraber uyumak istemediğini biliyorum” diyorum.

Erkeğe erkek gibi davranınca yarıyorsun. Bu ilk defa başıma gelen bir şey değil. Bu yüzden çok erkeği ağlatmışlığım var. Bir de zaten ben de aşkıdan gebersem bile biriyle uyuyamam. Tık sesi- ne uyanıyorum çünkü. Kaldı ki yanımda horlayacak dokunacak falan vuhuu. Evliyken bile geceye aynı yatakta başlasak da sabah ben kendimi misafir odasında bulurdum.

“Benim için özel olduğunu biliyorsun. Duşa girip çıkayım, ben bırakırım seni eve” diyor yataktan doğrulurken.

Odadan çıkarken arkasından bakıyorum. Yatağı çok rahat, iyice gömülüp yorgana sarılıyorum. Ben normalde yumuşak yataklarda yatamam ama bu yatağın yumuşaklığı bana iyi geliyor. Kendimi bırakıp uyumak istesem de kalkıp giyinmem lazım. Yataktan doğrulduğumda başım dönüyor. Gerisin geriye oturuyorum yatağa. Tansiyonum düştü galiba. Ben yine bin tane şeyin arasında yemeyi içmeyi unuttum. Aferin bana. Yavaş yavaş kıyafetlerimi giyip su içmek için mutfığa gidiyorum. Raftan aldığım bardağa su koyarken Çağan banyodan çıkıp bornozla yanıma geliyor.

“Bir şeyler yiyeelim mi? İster misin?” diyor.

“Hayır, su yeterli” diyorum.

“Giyineyim de seni eve bırakayım” diyor.

“Tamam, bekliyorum” diyorum salona giderken.

Kendimi salondaki koltuğa bırakıp tansiyonumu dengelemeye çalışıyorum. Yok, mümkün değil. Eve gidip yatmam lazım ken-

dime gelmek için. Çağan giyinip yanıma geliyor. Masadan arabasının anahtarını alırken montumu ve ayakkabılarımı giymek için kapının önüne gidiyorum. Ben giyinince evden çıkıp asansöre biniyoruz. Yüzünü izlerken tekrar başım dönüyor. Uzanıp koluna tutunuyorum.

“İyi misin?” diyor yüzüme bakıp.

“Başımı döndürdün” diyorum gülerek.

O da gülüyor.

“Ciddiyim gülme. Senin de benim gibi geri vitesin yok. Ateşe körükle gidiyorsun” diyorum.

Apartmandan çıkıp arabaya biniyoruz. Çağan’ın üstünde tuhaf bir gerginlik var. Her zamanki gibi sesimi çıkarmadan yanında oturuyorum. İlk sevişmenin ardından insanların arasında saçma sapan bir gerilim olması normaldir. “Hata mı yaptım?”, “Şimdi ne olacak?”, “Biz şimdi neyiz?” soruları dönüp durur insanların zihninde. Hâlbuki benim umurumda değil. Ben bunu büyütecek biri değilim, yattık diye tavırlarım değişmez, seks yapmak benim için büyük bir şey değil. Kolaysa bende herhangi bir duygu oluşturun. Ama henüz beni yeteri kadar tanımıyor. İneceğim yere geldiğimizde arabayı sağa çekip dörtlüleri yakıyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Bu aramızdaki şey acayipleşmesin, böyle tatlı tatlı devam etsin muhabbetimiz. Mesajlarımı cevap vermiyorsun, beni neden aramadın gibi saçma sapan şeyler yapmazsın umarım, bir ilişki yaşayamayacağımızı biliyorsun” diyor.

“Sana seninle ilişki yaşamak istediğimi kim söyledi ki?” diyorum gülerek.

Açık konuşan ve dürüst bir adam olmasına bayılıyorum.

“Görüşürüz” diyorum arabadan inerken.

* * *

Sen buna içki mi diyorsun hakikaten? Bardağın içinde dönüp duran saçma mavi sıvıya bakıyorum. Neyse idare edeceğiz artık. Ev karanlık. Yanımda oturan salağın tavırlarına bakıyorum. Kendine çok güveniyor. Yataktaki yeteneklerine de çok güveniyor. Ve

benim en sevdiğim şey kendini yatakta bir halt zannedenlere beceriksizin teki olduğunu göstermek.

“Ben ne yaparsam yapayım hiçbir şeyi değiştiremem bu Dünya’daki. Neden uğraşayım ki?” diyor.

Cevap vermeye gerek duymuyorum. Evet, bu adam süzme bir salak. Bir kişi eylemleriyle dünyada neyi değiştirebilir? Çok şeyi. Tarih, bir kişinin çıkıp bütün dünyanın kaderini değiştirdiği olaylarla doludur. Seninle sohbet etmeye bile tenezzül etmemem gerek. Elimdeki bardağı sehpa bırakıp kumandayı alıyorum. Akıllı televizyon değil. Uydu yayını var. Kumandadan radyoya geçip beni yormayacak bir radyo kanalını açıyorum.

“Aaa bu televizyonda radyo mu varmış, ilk defa elektronikten anlayan bir kadın görüyorum” diyor.

Yan yan yüzüne bakıyorum.

“Aşkım kumandayı bozdum dememi bekliyorsun muhtemelen ama ben bu televizyonu atomlarına ayırır tekrar birleştiririm sen rahat ol.”

Dönüp boynundan tutup kendime çekiyorum. Şaşıyor. Sabaha kadar masal anlatmasını dinleyeceğimi sanıyordu. Senin anlattığın benim bilmediğim ne olabilir acaba, Allah’ın geri zekâlısı.

Tişörtünü çekip çıkarıyorum. Pantolonunu çıkarırken kendi üzerimdekileri çıkarıp kendimi koltukta geriye bırakıyorum. Belinden çekip içime alıyorum penisini. Hareket ediyor. Hayatımda bu salak kadar ritim duygusu olmayan bir geri zekâlı görmedim. Alta çalan müzik ile hareketlerinin alakası yok. Cebelleşiyor benimle. Tahammül etmeye çalışıyorum hareketlerine.

“Sen geç mi boşalırsın Arzu?” diyor.

“Sen boşaldın mı?”

“Evet, hissetmedin mi?” diyor.

Ya mal mısın arkadaşım sen ya?

“Söylesene boşaldıysan ne uğraştırıyorsun.”

Altından kaçıp kıyafetlerimi giyiyorum.

“Sen boşal diye uğraşıyorum” diyor.

Sanki beni boşaltabilecekmiş gibi.

“Sen beni boşaltabileceğini mi sanıyorsun?”

Masadan saatimi alıp takıyorum.

Dik dik yüzüme bakıyor. Yanıma gelip belime sarılıyor. Bakışındaki bir şey beni tedirgin ediyor. Kayboluyorum. Gül geliyor.

* * *

Neredeyim ben? Bu adam kim? Tanımıyorum bu kim? Neden bana sarılıyor? Anne! Annem nerede? Burası kimin evi? Ne istiyor ki bu adam benden? Bu evden kaçmam lazım. Bana zarar verecek. Kaçmam lazım. Çok korkuyorum. Anne neredesin? Beni neden bıraktın ki? Arzu nerede? Bir daha kimse bana zarar veremeyecekti hani? Arzu, hani beni koruyacaktın?

* * *

“Gül, tamam bir tanem bak oyuncağını getirdim. Sakin ol. Odana dön tamam mı güzelim? Ben ilgileneceğim. Ben bizi eve götüreceğim Gül, sana hiçbir şey olmayacak.”

Gül’ü elinden tutup karanlıklara saklıyorum.

Az önce ne oldu? Gül’ün kontrolü almasına izin verdin Arzu. 4 yaşında bir kız çocuğunun yetişkin bir adamın koynunda uyanmasına izin verdin. Bu kadar büyük bir hata yapmış olamam. Ben de kontrolümü kaybediyorum artık. Sisteme zarar veriyorum. Leyla’ya zarar veriyorum. Sisteme zarar veriyorum. Leyla’ya zarar veriyorum.

Yeter. Sakin ol!

Adamın kollarından sıyrılıp kapıya gidiyorum. Çantamı ve ayakkabılarımı alıp evden dışarı atıyorum kendimi. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip koşar adım çıkıyorum merdivenleri.

Arkamdan “Evi öğrendin bir sonraki sefere kendin bulursun” diyor geri zekâlı.

Sen acaba bir daha bizim yüz metre yakınıma bile yaklaşabilir misin? Apartmandan çıkarken bir eksiklik hissediyorum. Hassiktir küpelerimiz salağın evinde kaldı. O küpeler çok pahalı ama ya.

* * *

Açık hava birden çarpıyor beni. Yine neredeyim ben? Cevahir’in önündeyim. Niye buradayım ben? Yine ne bok yedin Allah’ın cezası?

“Arzu beni duyuyor musun?” diyorum içime doğru.

“Ne var?” diyor.

“Ne yaptığını göster bana” diyorum.

Zihnim seçiyor. Beynimdeki depremi hissediyorum. Beynim patlayacak hale geliyor. Hatıraları paylaşıyor benimle. Gül’ün korkusunu hissediyorum tenimde. Oyuncaklarının ortasında oturuyor. Çok korkmuş.

“Arzu bunu neden yapıyorsun?” diyorum.

Bütün gücüm çekiliyor.

“Bunu neden yapıyorsun, ben artık buna tahammül edemiyorum. Yalvarırım kes artık şunu, dengemi bozuyorsun. Hayatımızı altüst ediyorsun” diyorum.

Kayboluyor. Kaçak dövüşmekten hoşlanıyor. Beni boğuyor artık olup bitenler. Kontrolüm dışında gerçekleşen olaylar benim tahammül edebileceğim bir şey değil. Hatırlayamadığım şeyler hayatımda geri dönüşü olmayan hatalara sebep olabilir. Benim tedavi görmem gerek bu böyle olmaz. Bu her ne haltsa bunu çözmem gerek. Eve doğru yürüyorum. Soğuk hava sinirlerimi rahatlatırsa da yay gibi gerginim hâlâ.

Telefonumu çıkarıp arayan soran olmuş mu diye bakıyorum. Gelen mesajları cevaplıyorum. Benim bir süre tatile ihtiyacım var. Kimseyle iletişim kurabilecek durumda değilim. Çünkü Arzu’nun ne yapacağını bir sonraki hamlesinin ne olacağını kestiremiyorum. Hayır, ben de frijit bir tip değilim ki. İstedin de vermedik mi?

“Tanışma evresini çok uzatıyorsun” diyor içeriden.

“Senin sülaleni sikerim orospu” diyorum.

“Zevkle, bana bunlarla gel” diyor.

Allah’ım deliriyorum. Vallahi de deliriyorum, billahi de deliriyorum. Çağan’ın psikoterapisti geliyor aklıma. Başarılı olduğunu söylüyordu. Çağan’a mesaj atıyorum eve yürürken. Sosyal medya hesabını paylaşıyor benimle. Takip edip mesaj atıyorum kadına.

“Zeynep Hanım merhaba, Çağan’ın arkadaşışım ben. Bu ara psikoterapi almam gerektiğini düşünüyorum, bir randevu ayarlayabilir miyiz?”

* * *

“Dün bir mekânda biriyle tanıştım, çok utandım. Fotoğraflarımızı falan çektiler. Çok iyi bir kadın” diyor Çağan bardağındaki kahveden bir yudum alırken.

Felç iniyor bana. Sesi uğultu gibi geliyor. Zemin ayağımın altından çekiliyor. Sevişmelerimiz, paylaştığımız özel anlar, yaptığımız gelecek planları, dostluğuna olan inancım paramparça oluyor bir anda.

“Ne demek biriyle tanıştım?” diye çığlık atıyor ruhum.

Bas bas bağırarak istiyorum. Sanki bağırabilirmişim gibi. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Detayları dinlemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok. Ne sevgiliyiz ne birbirimize bağlılık sözümüz var ne de aramızda olanlara yüklediğimiz bir anlam. Yine de tüm farkındalığıma rağmen kırılıyor içimde bir yer.

“Umarım mutlu olursun, bunu hak ediyorsun” diyebiliyorum yalnızca.

Hak ediyor. Gerçekten mutlu olmayı hak eden az sayıda insan tanıyorum. Çağan da o insanlardan biri. Ben de hak ediyorum mutlu olmayı ama sanırım yanlış yerlerde arıyorum mutluluğu. Ya da mutluluğun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

* * *

Evin içinde deli dana gibi koşturuyorum. Bir ay içerisinde dört kere evdeki odaları değiştirdim. Koca koca dolapları nasıl oluyor da oradan oraya sürüklüyorum bilmiyorum ama fiziksel güç sarf ederken zihinsel süreçlerimi durdurabiliyorum. An geliyor benzin döküp yakmak istiyorum bütün evi. Ne zaman ruhum dara düşse ben evimden sıkılıyorum. Uykularım bölük pörçük. Her gece onlarca kez uyanıyorum. Bazen uyanıp bir daha uyuyamadan günler geçiriyorum. Hissediyorum gözlerim yine boş bakmaya başladı. Kendimi herkesten uzak tutmaya çalışıyorum. Dokunduğum her şeye zarar verecekmişim gibi hissediyorum. Samimi arkadaşlarıma dahi cevap vermek gelmiyor içimden. Konuşmak gereksiz geliyor. Kendi sesime bile tahammül edemiyorum. Boyumda müthiş bir ağrı var. Ne zaman üzülsem bu ağrıları yaşıyorum. Sanki trapez kasıma bıçaklar saplanıyor. Kaldıramadığım

şeyler var. Bu ağrının psikosomatik bir ağrı olduğunu biliyorum ama üzerimden atamıyorum bazı sıkıntıları. Kendimi unuttuğum bir süreçten çıktım. Aslında hâlâ çıkmaya çalışıyorum. “Kendimi bir sene sonrasına atmak istiyorum” diyorum sürekli. Yeniden rahatça nefes alabileceğim günler gelecek mi, merak ediyorum.

Birazdan terapi seansım var. Zeynep ile randevu oluşturmada önce bir ön görüşme yaptık. Ön görüşme sırasında ondan aldığım enerji beni mutlu etti. İnanılmaz derecede bana benziyor. Hayata bakış açısı, zihin yapısı ve hayat hikâyelerimiz birbiriyle çok paralel. O konuşurken ben konuşuyormuşum hissine kapılıyorum. Hayat sanki karşıma ruh ikizimi çıkardı. Bu ilk terapi alışım değil haliyle. Zaten klinik psikoloji yüksek lisansı yaptıktan sonra terapi verebilmek için kendi terapimizden dahi geçmemiz ve danışmanlarımız olması gerek. Ve benim çocukluğum akıl hastanelerinde ve terapi odalarında geçti. Babamın akli dengesi yerinde değildi. Benim çocukluğum da onun hastalığından nasibini fazlasıyla aldı. Bir deliyle yaşamak diye bir şey var. Ve bu bir insanın deneyimlemesi gereken en son şey. Akıl hastanelerinin bahçeleri bir çocuğun oyun oynaması gereken en son yer. Ruhsal dayanıklılığım bu sebeple yüksektir. Ama hep tetikte oldum hayatım boyunca. Babamda olan hastalıkların bende de olmasından hep korktum. Ve yaşam itibarıyla bir krize paldır küldür gidiyor olabilirim.

Nihayet bilgisayarımın başına geçebiliyorum. Hazır olduğuma dair mesaj atıyorum Zeynep’e. Bana toplantı linkini atıyor. Bilgisayardan linki açıp seansa katılıyorum. Klasik hoş geldin beş gittin muhabbetlerinden sonra neden terapide olduğumuzu soruyor Zeynep.

“Bilmiyorum” diyorum “Sanırım anlatacak bir şeyim yok.”

“Eee peki böyle oturacak mıyız? Olur” diyor Zeynep.

Omuz silkiyorum. Kendi kendine dökülüyor sonra ne var ne yoksa dilimin altında. Ama anlattıklarımı bir zaman çizelgesine oturtamıyorum. Konudan konuya atlıyorum. Zihnimdeki parçalanmış hal muhabbetin de bir kalıba bağlı kalamamasına sebep oluyor. Zaman da ileri geri sıcıyorum konuşurken. Sanki toptan sıyrılmış gibi hissediyorum kendimi anlatırken.

Seans bittiğinde ne kadar çok şey anlattığımı fark etmek beni şaşırtıyor. Beni konuşturmak kolay değildir. Ben genelde dinleyen tarafımdır. Zeynep bana işinin ehli olduğunu ilk seanstan itibaren gösteriyor.

Seansı bitirirken “Normalde bu kadar çabuk aklımdaki tanıyı söylemem. Aslında tanılara da inanmam ama sen de psikolog olduğun için seninle paylaşmak istiyorum. Anlattıkların buram buram disosiyasyon kokuyor” diyor.

Haklı olduğunu fark edince dünyam duruyor.

* * *

Disosiyatif kimlik bozukluğu. Merhaba canım. Bunca yıl hep oradaydın ve ben bunun bir şekilde hep farkındaydım. Bu tanının etrafında dolandım durdum ömrüm boyunca. Çoklu kişilik bozukluğu hep ilgi alanımda yer aldı. Hikâyelerde anlatılanlar bana o kadar tanıdık geliyordu ki sürekli bu konu ile ilgili bir şeyler okuyup, izliyordum. Sanırım hayatımın en büyük şokunu da “Beyza’nın Kadınları” filmini izlediğimde yaşamıştım. Çocuktum filmini izlediğimde. “Aaa aynı ben” dediğim anı dün gibi hatırlıyorum. Sonrasında konu ile ilgili çok fazla kitap okuyup, film izledim ama hastalıkla tanışmamı sağlayan “Beyza’nın Kadınları” filmi oldu. O dönemler kendime ait bir blogum vardı ve yazılar yayınlıyordum. Sitenin başlığı “İçimdeki Kadınlar” dı hatta. Arzu ve Gül’ün varlığını fark ettiğim zamanlara denk gelir “Beyza’nın Kadınları” filmini ilk izleyişim. Filmi de en yakın arkadaşım Seda ile izlemiştik. Hastalıkla ilgili fikrini sormak için arıyorum. Biz çocukluk arkadaşız. Biri fark edecekse ilk o fark eder.

“Farkındayım. Ve her parçana ayrı ayrı hayranım bebeğim. Ne diyem Mahmut mu diyem sana artık?” diyor gülerек.

“Gülme pezevenk ciddi bir şey anlatıyorum burada!” diyorum gülerек.

“Hanginiz anlatıyorsunuz, söyleyin de ona göre dinleyeyim” diyor.

“Götlük yapma” diyorum.

“Bak şimdi sana bana yaptığın bir resmi yollayacağım, arşivde olması lazım. Bunu çizen sen misin sence?” diyor.

WhatsApp'tan bir resim geliyor. Resmi görünce alıyor beni bir gülme. Seda da telefonun diğer ucunda kopuyor. Kâğıda boy boy Teletabiler çizmişim. Altına da "Ben Teletabiyim antenlerim var, bulutlar mor olsun, Güneş de mavi, Prozaclı Teletabi" yazmışım. Hatırlıyorum bu resmi yaptığım anı. Nikâhuma bir hafta vardı. "Ben gerçekten evleniyor muyum?" diye tribe girmiştim. Kızlarla çok içtiğimiz bir gece nasıl zil zurna sarhoş olduysak bir yandan "Tost istiyorum, tost yicem ben" derken diğer yandan yerlerde yuvarlanıp resim yapıyordum.

* * *

Hepimizin muhakeme yeteneği dediğimiz bir iç sesimiz vardır. Bu iç ses günlük hayatımızı nasıl yöneteceğimiz konusunda bize yardımcı olur. Ama bazı hastalıklar vardır ki bu ses şekil değiştirir. Misal kişiye bir şeyi ısrarla emreden ve onu bir eyleme yönlendiren tek yönlü bir sesin varlığı şizofrenidir.

Ama eğer bu ses kişiyle diyalog kuruyorsa kendine ait bir ses tonuna, bir görünüşe, bir hatıralar bütününe ve zamana sahipse soruları cevaplıyor, kendi becerilerini geliştiriyorsa işte bu, çoklu kişilik bozukluğudur. Ve bu ses tek bir sestten ibaret değildir; bir insan beyninde yaşayan onlarca farklı kişi. Tıpkı bir bilgisayara yüklenmiş birden fazla işletim sistemi gibi. Hayatın içerisinde insanların tanıdığı ve bildiği ana karakterin yanında hayatı sürdürmeye çalışan bu işletim sistemlerine alter denir. Çoğu vakada hasta alterlerinin farkında değildir.

Ben bu açıdan diğer hastalardan ayrılıyorum. Çok küçük yaşta alterlerimi fark ettim. Onları izlemeye başladım. Yaptıklarına hep hâkimdim. Ben kişiliğimin farklı yönleri olduklarını sanıyordum. Tâ ki günümüze gelip onlar benden bağımsız hayatımı yönetmeye başlayana kadar. Ne kadar konuyla ilgili bilgi sahibi olursan ol herkesin dünyayı aynı gördüğünü sanıyorsun. Zihinsel süreçlerin herkeste aynı olduğunu sanıyorsun. Ben de herkes benim gibi sanıyordum.

Oysa bir düşünsene senin gördüğün kırmızı ile bir başkasının gördüğü kırmızı gerçekten aynı mı?

Benim kırmızı diye adlandırdığım rengi sen belki de bambaşka bir tonda görüyorsun zihninde. Bunlar nörobilimin peşinde olduğu sorular. Üzerinde çok düşündüğümde cidden başımı ağrıtan sorular hatta.

Ayrırcı tanı ile ilgili okumalar yaparken iyice netleşiyor fikirlerim. Bir başkası beni uyandırdığında paniklemem, lokal anestezinin ve epiduralin bende işe yaramaması, asla tek bir meslekte sabit kalamamam, çoğunlukla girdiğim dersleri hatırlayamamam, geceleri sesleri normal insanlardan daha yüksek duymam, büyürken hep kendimi odama kapatıp hayal kurarak yaşamam anlam kazanıyor. Bazen bildiğimden yüzde yüz emin olduğum bilgileri hatırlamakta zorluk çekebiliyorum. Paralize olduğum çok an var. Yüksek sesli konuşmalara tahammül edemiyorum. Anlık ruh hali değişikliklerim bazen beni çok yoruyor. Hiçbir sebep olmaksızın bir anda ruh halim değişiyor. Ve bu etrafımdaki insanların da dikkatini çekiyor. “Neden öyle bakıyorsun?” sorusunu çok duymuşumdur, nasıl baktığıma dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

Dikkatimi toparlayamıyorum. Çoğu zaman bir şeye odaklanmak için kendimi fazlasıyla zorlamam gerekiyor. Hayatımın bir kısmı toptan kaybolmuş gibi. Ne kadar düşünürsem düşüneyim çocukluğumdan on üç yaşına kadar olan süreçte ne yaşadığımı hatırlamıyorum. Bir iki hatıra dışında hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Ailem ile konuşup bana anlatmalarını istiyorum. Nasıl bir çocukluk geçirdim, nelerden korkardım, yaşadığım travmalar ne? Tabii ki her ailenin vereceği cevapları veriyor ailem.

“El bebek gül bebek büyüdün. Kötü hiçbir şey yaşatmadık sana.”

Bir de şımarık olduk iyi mi? Al buyur buradan yak. Oysa bir insanın nelerden travmatize olacağı değişkendir. İlle de büyük olaylara gerek yoktur bir çocuğun travmatize olması için. Bir yetişkinin düşünmeden söylediği basit bir cümle bile zihnin paramparça olmasına yeter. “Çocuğunuzun Psikoloğu Olun” zırvalarına inanmam bu yüzden. Çocuğunuzun travması olmayın yeter.

Korkuyorum. Çok korkuyorum. İnsanların kolayca anlayabileceği bir hastalık olmadığı gibi benim de kolayca kabul edebile-

ceğim bir hastalık değil. Aşırı dramatize edilmiş tüm o Hollywood filmleri ve kitaplar yüzünden korkuyorum. Şizofreni gibi çoklu kişilik bozukluğu da toplumda iyi bir üne sahip değil. Özellikle de çoklu kişilik bozukluğunu anlatan bütün filmlerin özünde şizofreniyi temel aldığını düşünürsek bu çok da şaşırtıcı olmasa gerek.

Tarihin bilinen en ünlü hastalarından Billy Milligan'ın hayatını anlattığı kitabı "Billy Milligan'ın Zihinleri", "Split" diye rezalet bir filme uyarlandı. Fazlasıyla şiddet unsuru içeren ve kitapla aslında hiçbir bağı olmayan bir film yapıldı. Yaklaşık altı yüz sayfalık bir şaheseri siktiriboktan bir çöpe çevirmek. Büyük başarı. Billy Milligan'ın 24 farklı alteri vardı. Alterlerinin çeşitliliği okuyanı da onun canlı video kayıtlarını izleyenleri de şoka sokacak kadar fazlaydı. Her cinsiyetten, her yaştan alterler. Hâkimler tarafından kendini aklamak için bu hastalığın ardına saklanmak ile suçlanmıştı.

Ama beni en çok etkileyen vaka Ressam Kim Noble. Dilimize "Hepimiz" diye çevrilen bir kitabı var Kim'in. Yüzden fazla alteri ve inanılmaz kötü bir öz yaşam öyküsü var, kalbi fazla hassas olanların kaldıramayacağı bir hikâye. Oprah Winfrey'in programına katıldığı görüntüleri izlemek bile ne kadar hasta olduğunu görmeye yetiyor.

İki vakayı da kendi hastalığımı öğrenmeden önce okuyup etkilenmiştim. Yalnızca "Sybil" i yeni okudum. Hayırlı da oldu yeni okumam. Çünkü "Sybil" in öz yaşam hikâyesi ve alterleri inanılmaz benimkilere benziyor. Gerçek adını kimse bilmiyor bu vakanın. Psikiyatristi ile yazmışlar kitabı. Bütün kanım çekildi okurken. Yaşadıklarımızın ne denli zor olduğunu ve aslında deli olmadığımızı, bunca hengâmenin içinde hayatta kalmanın bir yolunu bulduğumuzu fark ettim. Müthiş güçlü kadınlar olduğumuzu gördüm. Bizler hayatta kalmaya programlanmış zeki varlıklarız. Çocukken, hayatlarımızda bize acı veren mekânları ve insanları değiştiremeyeceğimiz için biz değişiyoruz. Kendimizi hayatın zalimliğinden savunmak için başka insanlara dönüşüyoruz.

Damgalanmaktan korkmuyorum. İnsanların bana hangi gözle bakacağı zerre umurumda değil. Sadece kontrolümü tamamen kaybedebilme ihtimali beni çok korkutuyor. Bu zamana kadar bir

şekilde ipleri hep elimde tuttum. Otokontrolüm hep yerli yerindeydi. Ama şimdi iplerin elimden kayıp gitmesinden, hayatımın otokontrolünü yitirmekten çok korkuyorum.

Ne zaman gerçek bir derdim olsa durmaksızın konuşmaya veya yazmaya başlıyorum. Bu kez yazdıklarımın ve anlattıklarımın nasibini Çağan alıyor.

“Ben ne yapacağım Çağan? Mesleğimi bile yapamam ben bu tanı varken” diyorum.

“Sakin ol ve bundan kimseye bahsetme. Kimsenin bilmesine gerek yok, bana dahi detaylarını anlatma. Kimse bilmesin” diyor.

Bilsin. Herkes bilsin zerre umurumda değil. Bu bir hastalık ve bunu saklamak bunu daha boktan hale getirir. Başka bir şey değil. Bunu bana karşı koz olarak kullanabileceklerini düşünüyor. Haklı da. Olduğumuz sektör ve yaşadığımız ülke buna fazlasıyla müsait. Ama hayatım boyunca beni koruyan şey bütün varlığımla ortada olmam oldu. Hiçbir zaman arkasında duramayacağım bir eylemim olmadı. Kimseye kendimi anlatmaktan çekinmedim. Adamına göre törpülerim anlattığım şeyleri ama kim olduğum ziyadesiyle ortadadır. “Götüne güvenen borazancıbaşı” derler benim gibilere.

Hayata tutunmaya çalıştığım yer her zamanki gibi bir şeyler öğrenmek oluyor. Yüksek lisansımı yaparken elbette DKB hakkında eğitim aldım ama üzerine uzun uzadıya çalışmamıştım. Dünya üzerinde disosiyatif kimlik bozukluğu hakkında yazılmış ne kadar makale ve kitap varsa eve yığıyorum. Konu ile ilgili vaka çalışmalarını, konferansları, edebi eserleri çalışıyorum. Birbirinden farklı görüşlerin toplandığı binlerce çalışma var. Hepsini bilmek istiyorum. Ne ile karşılaşabileceğimi bilmek bende takıntı haline geliyor.

Psikolojik rahatsızlıkların tümünde hastanın sahip olduğu hastalığın detaylarına hâkim olması ve bunu kabul etmesi tedaviyi hızlandırır. Psikolojik rahatsızlıklarda farkındalık olmazsa olmazdır. Bir de ben bilmediğim şeylerden korkarım. Çünkü bilgi güçtür.

* * *

Evde çalışma masamda oturmuş kahvemi içerken bir yandan da doktora için gerekli evrakları indirmek için bilgisayarımdan E-Devlet'e giriyorum. Nüfus kayıt örneğimi indirirken kayıtlardaki bir tuhaflık dikkatimi çekiyor. Bu kısımda bir değil birden fazla kişinin adı var; Leyla Özcan, Leyla Özcan Yıldırım, Ayşe Handan.

Leyla Özcan benim bugünkü halim. Leyla Özcan Yıldırım, Erhan ölmeden önceki kütük kaydım. Peki, Ayşe Handan kim? Kayda girip detaylarına bakıyorum. Doğum tarihi, T.C. kimlik numarası, doğum yeri benimkiyle aynı ama annesinin ve babasının adı farklı; Âdem ve Havva. Kaydı kapanmış. Kaydın kapanışı ile benim kimlik kaydımın açılışı peş peşe. Erhan'ın arkadaşlarından biri nüfus müdürlüğünde şefi. Telefonumu alıp kadının adını arıyorum rehberde. Bulunca arıyorum. Karşılaştığım tuhaflıktan bahsediyorum.

Bana "Bir hata oluşmuştur, ben ilgileneceğim canım" diyor.

Telefonu kapatıyoruz ama aklıma takılıyor gördüğüm kayıt. Benim bildiğim anne ve baba adı, Âdem ile Havva olan bir çocuk yetimdir. Kuzenim Sevda'nın ortaya attığı evlatlık muhabbeti takılıyor aklıma. Olabilir mi? Ben evlatlık olabilir miyim? Telefonumu alıp bu kez annemi arıyorum. Gördüğüm bilgilerden bahsediyorum.

"Ben doğurduğum çocuğu bilmiyor muyum?" diyerek azarlıyor beni.

Bir şey diyemiyorum. Zaten ne zaman annemle kavga etmeden iletişim kurabilmişim ki, şimdi kurayım?

Zeynep ile olan terapi seanslarımız devam ediyor. Her hafta görüşüyoruz. Seansların dışında aramızda bir dostluk da oluşuyor. Bir yandan da bir psikiyatri kliniğine başvuruyorum. Ancak iki ay sonraya randevu verebiliyorlar. Araştırmaya başlayınca çoklu kişilik bozukluğu üzerine çalışan hekim ve terapist sayısının ne kadar az olduğunu görüyorum. İnanılmaz. Bu kadar yaygın bir rahatsızlığın bu denli üvey evlat muamelesi görmesi inanılmaz.

Hiçbir şeye odaklanamadığım için tiyatro oyunundan ayrılmak zorunda kaldım. Sadece Mehmet Hoca'ya yönetmen yardımcılığı yapıyorum zor bela. Ne sahnede dikkatimi toplayabili-

yorum ne de repliklerimi hatırlayabiliyorum. Birkaç kere oyunda repliklerimi unutunca arkadaşlarım sufle vermek zorunda kaldılar ve bu Mehmet Hoca'nın hiç hoşuna gitmedi. İş disiplini yüksek bir insanım ve benim yüzümden oyunun aksaması tahammül edebileceğim bir şey değil.

Çok fazla disosiyatif amnezi yaşıyorum. Ne konuştuğumu ne yazdığımı ne yaptığımı bilmediğim büyük zaman boşluklarım var. İnsanlar yaptığımız bir konuşmadan bahsediyor, ben hatırlamıyorum. İnsanlar attığım mesajlardan söz ediyor, ben hatırlamıyorum. Hatırlıyormuşum gibi yapmaya çalışırken de inanılmaz yoruluyorum. Biri, birileri benden bağımsız bir hayat sürdürüyor ve ben takip edemiyorum. Bir yerden bir yere nasıl ulaştığımı unutmak sıradan hale geldi. Bir yerde dururken oraya nasıl geldiğimi hatırlayamamak artık korkutmuyor beni. Ama buna alışmayı ve bunun normalleşmesini istemiyorum. O kadar panik bir haldeyim ki dışarıya yansıtmadığımı sanmama rağmen sanırım yansıtıyorum. Aklımda çok büyük bir soru var; benim bile kabulleneemediğim bir hastalığı insanlara nasıl açıklayacağım? Korkacaklar, uzaklaşacaklar ve zaten var olan yalnızlığima bir de kimsesizlik ekleyeceğim.

Tüm bu hengâmenin ortasında Çağan beni ayakta tutmaya çalışıyor. Krize girip düşünemez hale geldiğimde beni sakinleştiriyor. En zor anlarında onun bana koştugu gibi ben de delirdiğimde ona koşuyorum. Emniyet kemeri olduk birbirimiz için. Varlığı bana güvenilir bir liman sağlıyor. İncitilmeden sevmek ve saygı görmek bana iyi geliyor. Hayatında benden başka bir kadın daha olmasını umursamıyorum. Bu hassasiyeti göstermek zorunda olduğumu düşünmüyorum. Onun bir ilişkisi var ve o ilişkinin sorumluluğu da tümüyle ona ait. Bir başka kadının duygularının sorumluluğu alamam. Ya da almak işime gelmiyor bilmiyorum. Önce ben tuttum. Ben zaten buradaydım. Ayrıca birbirinin varlığından keyif alan, sevişip sohbet eden, birlikte zaman öldüren iki arkadaşız sadece. Arkadaş bile değiliz belki de. Kim bilir?

Ve ben artık hiç kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum. Mete'ye olan sevgimi hiçbir kuvvet değiştiremiyor. Manyakça bir tutkum

var Mete'ye. Bitmiyor, tükenmiyor. Hastalığımla Mete'nin de burnundan getirdim. Tonlarca mesaj yolluyorum. Sabahlara kadar, anlamlı anlamsız, içindeki drama kraliçesini kusan mesajlar yolluyorum. Nasıl bir mekanizma işliyor anlayamıyorum. Mesajları gönderir göndermez siliyorum çünkü kendi saçmalamama kendim dahi tahammül edemiyorum. Sadece Mete'ye değil etrafındaki insanlara da sirayet ediyor bu saçmalık. Kendimi üçüncü sayfa haberlerindeki sapıklar gibi hissediyorum. "Onlardan ne farkın var?" diyor içim. Aşk bahane mi yaptığın rezilliğe? Hayır arkadaşım aşkta ve savaşa her şey mubah değil. Bu kadarı dümdüz suç. Kendine gel. Adam istemiyor. Korkuyor. Okuyup okumadığını bilmediğim mesajlarım yüzünden hiç istemediği bir davranış silsilesine maruz kalıyor. Yardım almam gerektiğini defalarca söylüyor. Alıyorum. Ömrüm gidiyor aylardır.

Gerçekliğe tutunmaya çalışırken kendime o kadar zalim davranıyorum ki kendime yazdığım hatırlatma notlarını gören herkes bana benim harika bir insan olduğumu anlatıp duruyor. Kendime bu kadar kötü davranmam üzüyor sevdiğim insanları. Hayalperest bir insan olmama rağmen çok sağlam bir gerçeklik tutkum vardır. Bunca zaman beni dengede tutan da buydu muhtemelen. Ne kadar kapılsam da hayallere an gelir çatır çatır söylerim gerçekleri kendime.

Yılbaşı yaklaşıyor. Yılbaşı ile ilgili her şeyi çok severim. Süslemeler, gelenekler, yeni ve umutlara gebe bir yılın geliyor olması içimi ısıtır. Çocukluğumdan beri yılbaşı ağacı süslemeyi çok severim. Küçükken ağaç süslerini elma zannedip yemeye çalışıyordum. Yılbaşı kurabiyelerini de çok severim. Zencefilli kurabiye adamlar yapmak beni mutlu eder. Yapıp arkadaşlarıma götürürüm. Yüzlerindeki gülümsemeyi görmek beni mutlu eder. Hediye alıp vermeyi de severim.

Yılbaşı arifesinde Gül yurt dışından menajeriyle bana geliyor. Albüm kaydı var. Sesini çok seviyorum. Kendisini de keza. Çok iyi kalpli, Dünya tatlısı bir kadın Gül. Çocukları var. Hem iyi bir anne hem de iyi bir insan. İnsanın ruhuna neşe veriyor. Gözlerinin içi hep gülüyor. Beraber güzel vakit geçiriyoruz. Yeni albümünün

şarkılarını dinliyoruz beraber. Duyduğum pürüzleri ve beğenmediğim yerleri söylüyorum. Beraber klip mekânlarını ve prodüksiyonu ayarlıyoruz. Gül söz konusu işi olduğunda müthiş disiplinli bir kadın; gerçi her konuda müthiş disiplinli bir kadın. Bazen beni şaşırtıyor disipliniyle. Ben kendimi kontrol manyağı sanırdım. Gül bambaşka. Minnacık, ufak tefek bir kadın Gül. Ve sesi de inanılmaz güzel. O bünyeden böyle bir ses çıkması beni şoka sokuyor.

Geceleri otururken söylediği şarkılar yüzünden zaman zaman ağlama krizine giriyorum. Çok az insanı duvarlarımın içine soka-rım. Gül de o insanlardan biri. Mete'ye olan sevgimin boyutlarını bilen az sayıda insandan biri. Ben ağladıkça beni koynunda sakinleştiriyor Gül.

"Bu kadar gönülden istiyorsan Rabbim verir, ağlama" diyor saçlarımı okşarken.

O kadar zaman oldu ki hiçbir şey değişmeden, inanmıyorum artık dualarımı yaşayacağıma. "Takıntı bu aşk falan değil. Zihnim bana oyun oynuyor" diyorum. Tepkisinden korka korka mesaj atıyorum sürekli. Gıkı çıkmıyor. Öyle ki varlığımdan şüphe ediyorum. Düşmanıyla bile iletişim kurabilen bir adamın söz konusu ben olduğumda bu kadar sessiz kalması canımı yakıyor. Düpedüz ceza gibi.

Gül de Mete'yi tanıyan dostlarımdan biri.

"Vallahi arayıp saydıracağım en son" diyor.

Gülüyorum. Böyle bir şeye hayatta izin vermeyeceğimi biliyor. Zamanında bu hataya düştüm. Ve hâlâ bu hatanın ceremesini çekiyorum. Aşkın o en deli zamanlarında, bu ateş içime ilk düştüğünde, ne yapacağımı bilemez bir halde debelenirken ona ulaşmak için çok çaba harcadım. Hoşlanmayacağını bildiğim çok şey yaptım. Kafayı yemiş gibiydim. Belki de gerçekten yedim bilmiyorum. Ama artık aramıza kimseyi sokmam. Çünkü arkamda Yaradan var. Benim bile hâlâ inanmadığım bir şekilde bana telefon numarasını rüyamda gösteren Rabbim yanımda. Ben yana yakıla ona ulaşmak için sosyal medyada debelenirken artık canıma tak ettiği bir noktada, ağlayarak kendimden geçtiğim bir noktada rüyamda telefon numarasını gördüm.

Numarasını kaydedip WhatsApp'a baktığımda numaranın doğru olduğunu gördüm ve telefonumu elimden fırlattım. Gördüğüm rüyanın doğru olduğuna inanmamıştım. Kendimle dalga geçerek kaydettim numarasını da. Ama sonra Rabbimin bu aşk yoluyla bana en büyük şakasını yaptığına kanaat getirdim.

* * *

Nihayet vakit bulabildiğimizde evinde görüşmek için sözleşiyoruz Çağan ile. Dışarıda vakit geçirmek ve yılbaşı alışverişi yapmak da var aklımızda ama baş başa kalmak istiyoruz. Tanıştığımız günden beri ne zaman görüşsek beni spor kıyafetlerle gördü. Benim de süslenip püslenecek bir ruh halim hiç yoktu. Evine giderken üstüme siyah mini bir elbise geçirip, siyah ince çorap ve çizmelerimi giyiyorum. Deri ceketimi de alıp çıkıyorum evden. Çağan evine yakın bir yerden beni alacağını söylüyor. Yaklaşınca telefonla arıyorum. Beklediğim yerde arabasını arıyor gözlerim.

“Yürüsene yahu aşağıya doğru!” diyor.

Yürümeye başlıyorum yokuş aşağı. Karşıdan yürüyerek geldiğini görüyorum. Telefonu kapatıyorum.

“Ya ne bileyim, arabayla geliyorsun zannettim” diyorum.

Gözlerini deviriyor. Beraber eve doğru yürüyoruz. Bir yandan da Gül'ün yeni çıkan albümünden bahsediyorum. Şarkılarını dinletiyorum.

“Tanıştırsana beni, kimse bu fazlasıyla yardıma ihtiyacı var” diyor.

Şaşıyorum, Çağan'ın dakikası para. Ondan tavsiye alabilmek için binlerce lira ödeme yapıyor şirketler.

“Olur, ayarlarız, bir gün buluşuruz” diyorum.

Eve giriyoruz. Ceketimi çıkarıp portmantoya asıyorum. Çizmelerimi çıkarıp salona geçiyorum. Ev sıcak.

“Kahve getiriyorum, süt istiyor musun?” diye sesleniyor Çağan.

“Evet, istiyorum” diyorum televizyondaki filme göz atarken.

Elinde fincanlarla salona geliyor. Bana uzattığı fincanı alıp bir yudum kahve içiyorum. İçim ısınıyor. Çağan yanıma oturuyor. Kumandayı alıp kanalların arasında geziniyor.

“Bak çektiğimiz klibi göstereyim sana” diyorum kumandayı elinden alıp.

Youtube’a girip Gül’ün klibini açıyorum. Kumandayı elimden alıp ses ayarını yapıyor. Sanırım detayları daha iyi duyabilmek için. Yandan yüzünü seyrediyorum. Ekrana dikkat kesiliyor. Ben bir kere daha aynı videoyu izlersem bayılacağım için ona odaklanıyorum. Bir haftadır kurguydu çekimdi derken her anımda Gül’ün sesi ve görüntüsü var.

“Evli değil mi bu kadın?” diyor Çağan.

“Evet” diyorum.

“Yüzüğünü çıkartmasın çekimlerde, önemli” diyor.

“Buna mı takıldın gerçekten?” diyorum.

“Ben evleneceğim ve karım çekimlerde yüzüğünü çıkaracak. Ha ha!” diyor sülalesini sikerim ifadesiyle.

“Tamam, söylerim ama ne olur beşinci defa evlenme, benim birini daha unutturacak gücüm kalmadı” diyorum gülerek.

Gülüyor. Sonra saydırmaya başlıyor. Takır takır klipteki ve şarkılardaki bütün pürüzleri anlatıyor. Bakakalıyorum suratına. Lan! Hatırlayamayacağım hiçbirini. Yavaş gel!

“Bir bok anlamıyorum, yarın akşam buluşalım kendin anlat” diyorum.

“Tamam, yarın akşam Zorlu’da yemek yiyelim” diyor.

Klibi değiştiriyor. Baş başa kalınan anların bir sevişecek miyiz, sevişmeyecek miyiz gerginliği vardır. Ben bu aşamadan hiç hazzetmem. Olayları hızlandırıp finale bağlamak işime gelir. Üst üste attığım bacaklarımı çözüp ayaklarımı kucığına koyuyorum. Çağan’da ayak fetişi var. Ayaklarımla penisini okşuyorum.

“Taciz diyorsun” diyor gülerek.

“Hı hı” diyorum kahvemi yudumlarken.

“Çok güzel” diyor ayaklarımı okşarken.

Bileğimden kaldırıp parmağımın ucunu öpüyor.

“Hep eşofmanlarla görüyordun, hoşluk yapayım dedim” diyorum.

“Çok seksisin” diyor.

Fincanımı sehpaaya bırakıp uzanıp dudağından öpüyorum. Elbisemin yakasını açıp memelerimi okşuyor. Doğrulup kucığına oturuyorum. Elbisemin kollarını indirip sutyenimi çıkarıyorum. Meme ucumu dışlıyor. Titriyorum.

“Odaya gidelim mi?” diyor.

“Olur” diyorum kucığından kalkıp.

Odaya girip yatağı atıyorum kendimi. Çağan’ın yatağını çok seviyorum. Kendimi atınca gömülüyorum. Kıkırdıyorum. O da yanıma uzanıyor. Öpüşüyoruz. Uzanıp çorabımı çıkarıyor. Şaşıyorum. Yırtar diye düşünmüştüm. Hiç zarar vermeden çıkarıp kenara bırakıyor. Ben giyerken o kadar narin davranmıyorum. Külötümü da çıkarıp içime giriyor. Yükseliyorum yataktan. Bükülüyor vücudum.

İnlemem yükseliyor. Sesim yükseldikçe ritmi artıyor Çağan’ın. Eliyle ağzımı kapatıp inlememi kesiyor. Dudaklarımı kapatan elini çekip kolunu boğazıma bastırıyor. Nefesim kesiliyor. Boğulmanın etkisiyle tümünden kopup dağılıyorum. Altında debeleniyorum. Sonunda kasılmalarım çözüldüğünde beni bırakıp yanıma uzanıyor. Ayağı kalkmaya mecalim yok. Ama onu öylece bırakmaya da niyetim yok.

“Ayağı kalkar mısın?” diyorum.

Ne diyorsun der gibi yüzüme bakıyor.

“Kalk, kalk, ayağı kalk” diyorum.

Kalkıyor. Yatakta yan dönüp başımı yataktan aşağı sarkıtıyorum. Uzanıp penisini yalıyorum. Niyetimi anlayıp yaklaşıyor. Kafamı geriye atıp bacaklarına tutunarak emiyorum penisini. Zor boşalan bir adam ve benim de inadım inat. Tekrar yatağı uzanıyor. Doğrulup üzerine eğilip devam ediyorum emmeye. Zorlaya zorlaya sonunda boşalmasını sağlıyorum. Kasılıyor boşalırken. O kadar çok kasılıyor ki canını yaktığımı düşünüyorum ister istemez. Panikliyorum. Gülüyor sonunda. Korkum geri tepiyor. Rahatlayıp yanına uzanıyorum.

“Duşa girecek misin?” diyor.

“Evde girerim ya” diyorum.

“Ben giriyorum o zaman” diyor yataktan kalkarken.

Arkasından bakıyorum. Doğrulup giyiniyorum. Elbisemin kemerini arıyorum bulamıyorum. Yatağın altına bakarken Çağan banyodan çıkıp odaya geliyor.

“Ne arıyorsun?” diyor.

“Kemerimi gördün mü?” diyorum yüzüne bakıp.

“Salonda çıkardın” diyor.

Yerden kalkıp salona gitmek için adım atıyorum. Başım dönüyor sendeliyorum. Çağan yakalıyor kolumdan.

“İyi misin?” diyor.

“Değilim, biraz dinlemem lazım” diyorum.

Salona doğru yönlendiriyor beni. Koltuğun üstündeki kemerimi alıp taktıktan sonra oturuyorum koltuğa. Bir an önce evime gitmek istiyorum.

“Ben eve gitsem iyi olacak” diyorum ayakta durmuş bana bakan Çağan’a.

“Giyineyim de bırakayım seni” diyor.

“Yok, ben taksi çeviririm aşağıdan” diyorum kalkarken.

“En azından taksiye bindireyim” diyor.

Güç bela portmantoya gidip ceketimi giyiyorum. Çizmelerimi de giydikten sonra evden çıkıyoruz. Asansörde tekrar sendeliyorum.

“İyi misin?” diyor tekrar.

“Açık havaya çıkınca iyi hissederim” diyorum.

Apartmandan çıkıp gecenin karanlığında yürüyoruz. Doğru nefes almaya başladığımda sersemliğim tümüyle geçmese de azalıyor. Taksi bulmak için etrafa bakınıyoruz ama gelen giden yok. Ana caddeye doğru yürüyoruz. Nihayet bir taksi bulabildiğimde evhamlanıp koşturuyorum taksiye doğru.

Çağan’ın arkamdan “Eve girince haber ver” dediğini duyuyorum.

* * *

Uzaklaşıyorum Çağan’dan. Ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar uzaklaşıyorum. Yaptığı işleri takip ediyorum. Ama konuşmuyoruz. İçimde bir yer beni ondan uzak tutuyor. Günden güne Çağan’ın ruhunun da benden uzaklaştığını hissediyorum. Konu-

şulmuş net bir şey yok. Ne o ne de ben kopmak istiyoruz. Yine de yaşadığımız büyük bir saçmalık hissi geliyor bana.

Zaten ruh halim terelelli, tartışma çıkarasım geliyor sürekli. Kendimi zorla frenliyorum. Çünkü onunla tartışacak kapasitem olmadığının farkındayım. Zeki ve ağzı laf yapan bir adam ve apışıp kalıyorum bana karşı argüman ile geldiğinde. Ortada bir sorun var evet. Kendimi değersiz hissediyorum. Bunun aksini göstermesini değerli olduğumu hissettirmesini istiyorum. Değirimden asla emin olamadığım için içimi kemirip duruyor bu his.

Evde oturmuş televizyon izliyorum. Aslında odaklanamıyorum hiçbir şeye ama yine de evde ses olması işime geliyor. Yalnız kaldığımda sesleri susturabilmek oldukça güç bir hal alıyor. Bir yandan televizyona bakarken diğer yandan sosyal medyada geziniyorum. Akışta bir şey dikkatimi çekiyor. Emin olamıyorum gördüğüm şeyden. Tekrar bakıyorum fotoğrafa.

Mete ve Çağan fazlasıyla samimi bir halde bir paylaşım yapmışlar. Yerimden sıçıyorum. Sanki biri sırtımın ortasına bıçak saplamış gibi yanıyor canım. Evet, hiç anlatmadım Çağan'a olan bitenleri ama bu fotoğrafı görmek beni yıkıp geçiyor. Uzunca bir mesaj yazıyorum Çağan'a.

Sonra yine "Ne anlamı var ki?" diyor içim.

Koskoca adama kiminle arkadaş olacağını ben söyleyemem ki. Mesajı silmek için girdiğim sırada Çağan mesajı görüyor.

"İyi de benim olan biten hiçbir şeyden haberim yok ki. Ayrıca bu benim sorumluluğum değil" yazıyor sitemlerime karşılık.

"Seni toparlamak için kendimi yırttığım ayrılık acın var ya hani, onu beşle çarp. Senin için eski karın neyse benim için de Mete o. Beni eski karın ile yanak yanağa görsen ne hissedersin?" yazıyorum.

Sorumluluğu olsun ya da olmasın bir şekilde kendimi tuhaf hissettiriyor bu fotoğraf bana. Aylar sonra Mete'nin yüzünü görmek beni altüst ediyor; bir fotoğrafkaresinde bile olsa. Aslında hiç unutamadığımı sadece yaşamaya devam etmeye çalıştığımı gösteriyor bana. O ayrıl barış bir ilişki yürütürken ben bir kenarda delirdim ve deliliğimin merkezinden uzaklaştığımı zannettim hepsi

bu. Sanki bir barajın kapıları açılmışçasına zihnimde Mete'ye dair ne varsa yeniden doğuyor içimde. Kapattığımı sandığım yaram kanıyor. Ben bu yarayı biraz olsun bile iyileştirememişim. Aylar boyu içimde hapsettiğim ne varsa çıkıyor yüzeye. Sanki boğazıma iki el yapışmış gibi. Boğuyor beni.

* * *

Evi toparlarken kalbim sıkışıyor. Bu sıkışma hissi fazla tanıdık. Mete. Söz konusu Mete olduğunda içimde bir barometre taşıyorum. Ne zaman ona bir şey olsa bir şekilde bunu hissediyorum. Sevgiliyle ayrılrsa biliyorum, barışsa biliyorum. Hakkındaki her şeyi kimseye ihtiyacım olmadan biliyorum. Öylece biliyorum işte. Hissediyorum değil. Biliyorum. Kolektif bilinç mi, eşzamanlılık mı, seven insan sevdiğini hissederek saçmalığı mı, bilmiyorum. Ama biliyorum. Ki ben ne zaman böyle hissetsem biri bana ondan bir haber getiriyor ve ben bildiğimi doğruluyorum. Açıp Instagram hesabına bakıyorum. Yine terelellileri üzerinde. Canının sıkkın olmasına tahammül edemiyorum. Benim sorumluluğum değil. Onun hayatında bir yerim yok ama içim sızlıyor. Telefonun ekranında tarihe takılıyor gözüm. Yarın doğum günü. Kolayca ulaşabilecek ve yüzünde bir tebessüm oluşturabilecek bir şeye ihtiyacım var. Çiçek Sepeti'ne girip bir kek buketi seçip gönderiyorum. Ben küslük bilmem, canımdan can gitse de bilmem. Küs kalmak istemem, ölümlü dünya.

"Her şeye rağmen, bana öğrettiğin şeyler için sana minnettarım. İyi ki varsın, doğum günün kutlu olsun" yazıyorum nota.

Cevap vermeyeceğini biliyorum ama yüzünde bir gülümseme oluşması ihtimali yeter bana. Gönderdiğim gibi unutuyorum ne yolladığımı. Siliyorum hafızamdan ve tüm cihazlarımdan bu gönderinin bilgilerini. Hayatım boyunca böyle oldu. Sebebini anlamadığım bir şekilde geçmişimi yok etme ve herkesten kaçma içgüdüm var. Mesaj saklamam, fotoğraf saklamam, e-posta saklamam, numaramı çok sık değiştiririm. Kendimi tanık koruma programına sokmuş gibiyim. Biriyle olan muhabbetim bittiğinde o kişiye dair hayatımın içerisinde ne varsa yok ederim. Bana verdi-

gi hediyeler, bana onları hatırlatan şeyler, her ne varsa yok ederim. Hayatımdaki insanlar da bunu bilirler. Biri kolayca beni tanımadığını iddia edebilir. Dönüp diyemem ki “Hayır bak biz bu kişiyle böyle bir muhabbet içerisindeydik.” Görüp görülebilecek en akıllı deli olduğum için midir nedir bunu arkadaşlarıma da söylerim: “Benden yana size bir zarar gelecek olursa kadın ruh hastası, ben tanımıyorum deyin geçin.”

Şimdilerde bunun da hastalığının sebep olduğu bir şey olduğunu görüyorum. Geçmişimdeki hangi travmadan kaçtığımı henüz bilmiyorum. Zihnim benden neyi saklıyor bilmiyorum.

Paketim ulaştığında Mete’nin oturduğu binanın güvenliğinden beni arıyorlar.

“Leyla Hanım, Mete Bey evde yoklar. Paketi ne yapalım?”

“Posta odasına koyun ben kendisine haber veriyorum” diyorum danışmadaki kadına.

Telefonu kapatıp Mete’ye mesaj atıyorum.

“Sana bir şey gönderdim, müsait olduğunda danışmadan alırmısın?”

* * *

Bir hafta sonra evde kahve içip bir yandan da Twitter’da geziyorum. Birisi Mete’ye abuk sabuk bir şey yazmış. Sevdığım insanı koruma içgüdüm devreye giriyor. Kendimi tutamayıp adama cevap veriyorum. Adamla tartışmaya başlıyoruz. O bana ben ona derken mevzu uzuyor. İnsanlarla tartışmayı sevmem. Çünkü ben hakkımı savunamam ve bu da çoklu kişiliğin bir belirtisi. Biri bana saldırır bir tonda geldiğinde ben paralize oluyorum. Bildiğim, güvendiğim ne varsa kayboluyor. Bir anda Gül geliyor. Gül, “Bu neden bana böyle davranıyor?” demek dışında hiçbir şey yapamayan bir çocuk. Adam yazdıklarını okuyup anlamadan devam ediyor bana hakaret etmeye. Daha fazla cevap vermeyeceğim. Telefonu kaldırıp kenara bırakıyorum. Telefonumdan bir bildirim daha geliyor. Arkadaşım daha ne istiyorsun yahu? Telefonu alıp kilidini açmamla şoke olmam bir oluyor. Mete mesaj atmış.

“Doğum günüm için yolladığın çikolataları aldım, teşekkür ederim çok zarıfsın” yazmış.

Kitlenip kalıyorum ekrana bakarken. İçimdeki çarklar dönmeye başlıyor. Yakından tanıdığım o ateş sarıyor yine ruhumu. Anksiyete mi bu? Ne oluyor bana şu an? Dehşete düşmüş bir şekilde Zeynep'i arıyorum. Olan biteni anlatıyorum.

“Sen bir salaksın ama hayat senin hayatın. Sana ne yapacağını ben söyleyemem ama ne bok yediğini umarım görüyorsundur” anlamına gelen bir tonlaması var Zeynep'in. Bir psikoloğa yakışan en güzel ton bence.

Hissediyorsun “Derdini sikeyim” demek istiyor ama diyemiyor. Bunun yerine “Akşam Kadıköy'e gidiyoruz sen de gel” diyor.

Sözleşip kapatıyoruz telefonları. Sıkıntımı eve girişerek atmaya çalışıyorum. Normal şartlarda zaten titiz bir insanım bir de üstüne canımı sıkın bir şey varsa devasa bir temizlik robotuna dönüşüyorum. Evin derli toplu olması benim zihnimin de toparlanmasını sağlıyor. Ben dağınık mekânlarda duramıyorum. Kalkıp toparlamak istiyorum. Paramparça bir zihnin yansımaları bunlar. Akşama kadar dört dönüyorum evin içinde. Sonra Kadıköy'e gitmek için hazırlanıp evden çıkıyorum.

* * *

Zamanlamam iyidir. İnsanları bekletmeyi sevmem. Bunun yerine olmam gereken yere biraz erken gidip etrafı seyretmeyi tercih ederim. Gözlem yapmak benim işimin bir parçası. Erken geldiğim için Leman Kültür'e girip köşedeki masaya oturup insanları izlemeye başlıyorum. Yan masamda bir grup var. Tiyatro konuşuyorlar. Haliyle dikkatimi çekiyor neler konuştukları ve finalde gereksiz bir sürü muhabbete maruz kalmış oluyorum.

Kadıköy'ün bu sokağını çok seviyorum. Erhan'a dair binlerce anımdan biri de burada gömülü. Ruhumun renginin kırmızı olduğunu söylerdi. Saçlarımın kırmızı olmasını severdi. Ben de severdim kırmızı saçlarımı. Onunla ilgili hatıralarımı yazmak için bir defter almıştım bu sokağın başındaki kırtasiyeden. Kırmızı kapaklı çok güzel bir defterdi. O öldükten sonra saçlarımı siyaha boyadım ve bir daha hiç kullanmadım kızıl saç. Sanki o öldüğünde ben de ruhumun rengini kaybettim.

Nihayet Zeynep geliyor. Uzanıp yanaklarından öpüyorum. Yanıma oturuyor. Bir yerde bir ruh ikizim varsa bunun Zeynep olduğuna bahse girerim. Bazen ona soru sormak yerine kendime soruyorum. Çünkü benimle aynı cevabı vereceğini biliyorum. Bir şeyden hoşlanmıyorsam onun da hoşlanmayacağını adım gibi bilir hale geldim. Sanki bin yıldır birbirimizi tanıyor gibiyiz ve yanında rahatça delirebileceğin bir dost bulmak vaha gibi.

Yemek söylüyoruz, fotoğraf çekiyoruz, gülmekten konuşamadığımız anlar yaşıyoruz birlikte. Bazen Çağan ile tanışmamızın sebebinin hayatın bana Zeynep'i getirme çabası olduğunu düşünüyorum. Bu fikrimi salakça buluyor. Aşırı Polyanna bir fikir ona göre. Ama ben tevafuka inanırım. Leman Kültür'den çıkıp Kadıköy'deki barlardan birine giriyoruz. İçip gevşemek ve kendimi başka hikâyelere bırakmak istiyorum artık. İçki içtiğimde Arzu'nun ortaya çıkması kolaylaşıyor. Bunu istemesem de bugün kendi zihnimden uzaklaşmam lazım. Zeynep'in diğer arkadaşları da geliyor, tanışıyoruz.

İnsanlarla hızlıca kaynaşırım. Duvar koymam enerjisi beni rahatsız etmeyen insanlara. Sohbeti hızlı ilerletirim. Büyürken o kadar çok okul değiştirdim ki üniversite de dâhil, bir ortama nasıl kaynayacağımı resmen profesyonel olarak biliyorum. Benim bir ortamı ele geçirmem çok kısa sürer. Bir anda herkesin her şeyini anlatmasına sebep olurum. Zeynep'in arkadaşı Meral de yanıma geliyor; Çok tatlı, olduğu gibi, zeki bir hatun. Muhabbet akıyor. Kendime votka alıp kızların konuştuklarını dinliyorum ama moralim bozuk. Yaşımdan yaşlı olma hissi yoruyor beni böyle ortamlarda. Kenara geçip etrafı izlemek istiyorum. Kendimi rahatça akışa bırakıp dağıtamıyorum.

Canlı müzik başlıyor. Biz de sahnenin önündeki masalardan birine geçiyoruz. Kızların mekândaki adamlarla cilveleşmelerini izliyorum. Bir iki kişinin bana bakışını yakalıyorum. Cidden kimse ile uğraşım yok. Zeynep içtiği her kadehte iyiden iyiye sarhoş oluyor. Sol yanımdan birinin bana yaklaştığını görüyorum. Elime bakıyorum yüzük takmamışım. Ben alyans takmadan dışarı çıkmam hâlbuki. Zeynep'in elindeki yüzüğü görüyorum. Taşlı bir yüzük ama çevirince alyans gibi gözükür.

“Zeynep yüzüğünü bana ver” diyorum eline uzanıp.

Sarhoş kafa ile neden yüzüğünü çalmaya çalıştığımı anlamıyor. Yüzüğüne el koydum zannedip mızızlanıyor. Yüzüğü parmağıma takıp ters çeviriyorum. Adam yanıma geliyor. Kapalıyız arkadaşım.

“Sizi çok beğendim, bir içki içebilir miyiz?” diyor.

“İçkim var, ayrıca ben evliyim” diyorum elimi kaldırıp yüzüğü göstererek.

Adam üzölmüş gibi yapıp özür dileyerek gidiyor. Gariptir bir erkeğin elinde yüzük olması bir kadını durdurmuyor ama bir kadının elinde yüzük varsa erkekler saygı gösteriyorlar.

Sahnenin kenarına oturup içkimi içmeye devam ediyorum. Sahnedeki solist bana bakıp gülömsüyor. Tükürdüğümün bünyesinde solist çeker var, ergenliğimden beri böyle. İlla sahnedeki adam düşer bana. Telefonunu cebinden çıkarıp kilidini açıp bana uzatıyor. Yakışıklı bir adamsın kardeş ama kapalıyız. Kafamı çevirip sahneden kalkıyorum. Kendime sinirleniyorum.

Çok özölüyorum Mete’yi. Neyini özledığımı de bilmiyorum. Ne yaşadık ki özlenecek? Hiçbir şey. Gelmeyecek birini özleyip hayatına set çekmek nerenin mallığı bilmiyorum. Onu ilk gördüğümde hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hissetmişim ama bu şekilde olacağını tahmin etmem mümkün değildi.

Zeynep’in yanına gidip bardağımı masaya bırakıyorum. Zeynep uçmuş. Arkadaşlarım sarhoş olduğunda ayılmak gibi saçma bir özelliğim var. Onlara bir zarar gelmesi ihtimali beni diken üstünde tutar. Sahip çıkmak isterim yanımdaki insanlara.

Gecenin geriye kalanında Zeynep’i olası tehlikelerden korumak birincil görevim haline geliyor. Çok güzel bir kadın ve etrafına temiz bir enerji yayıyor. Etrafımızdaki insanlar farkında olmadan ona çekiliyorlar. Onun da sevdiği biri var ve sanmıyorum bir başkası ile muhabbet etmek isteyeceğini. O kendisine yaklaşan insanların arkadaşlık amaçlı yaklaştığını sanıyor ama hepsinin amacı farklı. Bir kadın gelip Zeynep ile dans etmeye başlıyor. Kadının eşi de yanında.

“Bak şimdi beş dakika sonra adam da gelecek, swinger bunlar” diyorum Meral’e.

Çok sürmeden kadının kocası da Zeynep’e yaklaşıyor.

“Nereden anladın?” diyor Meral.

“Siz giderken ben üçüncü turumu atıyordum bu yollarda” diyorum içkimi kafama dikip.

İkisinin de yaşı benden büyük ama ben çok uzun zamandır bu âlemlerin içindeyim. Çocuk yaşımda girdim sanat camiasına. Görmediğim rezillik, tanımadığım insan tipi kalmadı. Aynı zamanda sıra dışı ilişkiler konusunda da fazlasıyla deneyimliyim.

Erhan hayattayken hayatı deneyimlemek bizim için çok önemliydi ve her türden insan ile iletişimdeydik. Farklı bir erdem eğrisi vardı, uç zevkleri vardı. Sıra dışı olmayı severdi. Sıradan ilişkilerden zevk almazdı. İnsanın olduğu kişiyi dik bir duruşla kabul etmesi birinci önceliğiydi. Ben de içimdeki itaatkâr kadını olduğu gibi kabul etmeyi ondan öğrendim. Güçlü bir kadın olmanın erkeğe ihtiyaç duymamak olmadığını ondan öğrendim. Beni, belki de öleceğini hiç tahmin etmediği için, her erkeğin isteyip arzulayacağı ama ulaşamayacağı “O Kadın” a dönüştürdü. Hem öğretmeninim hem sevgilim hem de en yakın arkadaşım. Ve ben de ondan sonra hiçbir erkeğe boyun eğemedim; Mete’yi görünceye kadar. Bu hissi ne doğuruyor hâlâ bilmiyorum. Güçlü bir kadını, gücünü kendi eliyle başkasına teslim ettiren o kuvvetli bağ nereden geliyor bilmiyorum. İçgüdüsel muhtemelen. Tek bakışta “Bu adam” diyorsun. Tuhaf.

Çifte bakıyorum, tahmin edilmesi kolay tipler. Swinger enerjisi diye bir şey var. Arada sırada bu çift gibi avlanmaya çıkar swingerler. Ortama uyum sağlamaya çalışırlar ama bulundukları her yerde kabak gibi sırtırlar. Yaşları genelde mekândaki insanların yaş ortalamasından yüksektir. Uzaktan bakınca, bu kadar mutassıp bir çiftin bu kalabalıkta ne işi olduğunu düşünürsünüz. Sanıldığından daha yaygındır. Çünkü boşanma oranları son yıllarda artsa da kapalı kapılar ardında türlü türlü hayatlar var. Bence rezillik. Kim nasıl istiyorsa öyle yaşamakta özgür ama bir erkeğin sevdiği kadını paylaşabilmesi benim mantığıma sığmıyor. Haya-

tımdaki erkeği sınırlamam. Ama beni sınırlamasını isterim. Sınırlarına riayet edemediğim bir adama saygı duymam, bende itaat hissi yaratması lazım. Bir erkeğin itaat hissi yaratması için kaba saba, agresif biri olması gerektiği yanlışlığı var. Oysa güç denen şeyin kaba kuvvet ile alakası yok. Erhan şu Dünya’da tanıdığım en eğitilmiş, en kibar, en zeki adamdı. Bana bir kere bile bağırıldığını hatırlamam. Zaten ondan sebep bana bağırabilen birine saygı duymam. Ben hayatımdaki erkeğe sesimi biraz bile yükseltebiliyorsam ne saygım kalmıştır ne de sevgim. Yürüyüp gitme zamanım gelmiş demektir.

* * *

Evdeki çalışma masamda oturmuş sosyal medyada geziniyorum. Mete’nin paylaştığı bir şey dikkatimi çekiyor. Akşam Mete’nin mekânında bir konser var. İçimi tuhaf bir his kaplıyor. Hayırdır inşallah. Bir şey beni çağırıyor. Bir ses “Bu akşam oraya git” diyor bana. Ürküyorum. Evet, parçalanmış bir zihnim var. Evet, zihnime güvenmemem gereken bir zamandan geçiyorum ama bu ses çok tanıdık. Beni hiç yanıltmadı. Bu ses aynı zamanda çok fazla beladan sıyrıp çekmiştir beni. Hep sınırlarda yürürüm ve sanki o ses beni hep tutar. Uçurumdan atlarım, o ses beni yakalar.

Hazırlanıp mekâna gitmek için evden çıkıyorum. Toplu taşıma kullanmayı sevmiyorum. Evet, her yere taksi ile gitmek bütçe düşmanı ama yaşamak için kazanıyorum. Eğer konforlu bir hayat sürmemi sağlamayacaksa çalışmanın bir manası yok. Geleceğe dair maddi kaygılarım olmadığı için muhtemelen.

Taksiye binip İstiklal Caddesi’ne geçiyorum. İstiklal Caddesi’ni çok seviyorum. Çocukken İstiklal’e ilk geldiğimde ne hissettiysem bugün hâlâ aynı hissi yaşıyorum. İstiklal’in başından caddeye girdiğim anda beni bir enerji çarpıyor. Ruhumun titreyip dalgalandığını hissediyorum. Geçmişte Beyoğlu’nda yaşayan bir kadındım muhakkak ben. Ne zaman bu sokaklarda dolaşsam beni buraya bağlayan bir şey olduğunu hissederim. Sanki bana “Hoş geldin” diyor her geldiğimde cadde. Derin bir nefes alıp gökyüzüne bakıyorum. Ruh halim değişiyor. Adımlarımı atarken sanki yürüdüğüm zemin kayıyor. Akışa geçiyorum bu caddeye adım at-

tiğimde. Anın akışını her zerremde hissediyorum. Bu biraz başımı döndürüyor. Oysa benim büyüdüğüm İstiklal Caddesi ile çok da alakası kalmadı buranın. Doğal dokusu bozuldu. Eskiden ağaçlar vardı bu caddede; Şimdi baştan sona beton, baştan sonra gereksiz insan kalabalığı. Lisedeyken arkadaşlarımla yürüdüğüm İstiklal'i çok özlüyorum.

Arka kapıdan Mete'nin barına giriyorum. Ön kapıdan girip tanıdığım insanlar tarafından muhabbete tutulmak istemiyorum. Muhabbet etme havam yok. Daha ziyade "Alayınızı sikerim" enerjim var şu an. Niye bu kadar gerildim bilmiyorum. Koridorda yürürken tam karşımda barda oturan bir adam dikkatimi çekiyor. Aşırı tanıdık bir enerjisi var. Uzağı göremem ama lenslerim takılı. Yine de bu mesafeden görüntü net değil. Yaklaştıkça görüntü netleşiyor. Adam da kilitlenmiş bana bakıyor. Bakakalıyoruz birbirimize.

Çağan. Yanında sevgilisiyle barda oturuyor. Buyurun cenaze namazına. Yüce Rabbim, bu ikisini birlikte göreyim diye beni buraya getirmen şart mıydı gerçekten? Yaklaştıkça sinirim bozuluyor. Çağan, sevgilisi, Mete ve ben; harika bir gece olacak gerçekten. Yanlarına gidip selam veriyorum.

"Bu ne tesadüf böyle?" diyor Çağan tepeden tırnağa beni süzerken.

Çok gergin bir halde bıraktık muhabbetimizi. Benden gelecek ters bir hareket ihtimali ve sevgilisiyle tanışmam geriyor Çağan'ı. Okuyorum yüzünde. Ben gereksiz sidik yarışına girmem kimseyle. Bana ait olan bir erkeğin her zaman bana ait kalacağını bilirim. Zaten bu rahatlık hayatımdan gidebilmelerine engel oluyor. Çekip giden hep ben olurum.

Kadın da farkında bir şeylerin, inatla ajanlık yapıyor, tanıştıkları günden beri ensemde. Yavrum ayrılmayacaksa neyin derdindesin?

"Nasılınız?" diyorum.

Kadının elini sıkıyorum. Tatlı temiz bir enerjisi var kadının. Gıyabında bildiklerim ile gerçekte olduğu kişi arasında köprü kurmaya çalışıyorum. Çağan'ın her şeyden şikâyet etme huyu yüzünden kadın hakkında çok şey biliyorum. Ama bakarken pür bir

enerji görüyorum kadında. Bu kadın iyi gelir Çağan'a, evet. Tuhaf bir asaleti var kadının. Ama Çağan'ın bu kadına iyi geleceğini düşünmüyorum. Hasta eder bu kadını kısa vadede. Kadınla aralarındaki uyuma bakıyorum. Çift olmuşlar ve evet birbirleriyle uyumlu hareket ediyorlar. Ama bu adamın benim tanıdığım Çağan ile alakası yok. Uslu çocuk rolüne bürünmüş. Hayatı boyunca kendi olamayacağı bir ilişkinin içerisinde ne bok yiyecek cidden merak ediyorum. Muhtemelen yeteneğini köreltecek ve hayatını mahvedecek. Yaşayıp göreceğiz.

Bara gidip kendime içecek bir şeyler alıyorum. Bardağımı alıp Çağan'ın yanına dönüyorum. Hoş geldin beş gittin muhabbeti yapıyoruz. Ama yay gibi gerildiğinin farkındayım. İkimizin aynı ortamda olması Çağan için büyük bir kâbus. Zeynep'ten bahsediyoruz biraz. Çağan'ın hayatı hakkında sıradan bir arkadaşın bilemeyeceği detayları bildiğimi belli etmemek için zihnimin Çağan'ı tanıyan kısmına ket vuruyorum. Bir iki defa dilimin ucuna bir şeyler gelecek oluyor. Havada yakalıyorum.

En sonunda Çağan dayanamayıp “Biz bir yemek yiyip gelelim” diyor.

“Tabii keyfinize bakın” diyorum.

Kalkıp mekândan çıkıyorlar. Aslında ben de kalkıp siktir olup gitsem harika olur. Mete'yi görmek istediğimden emin değilim. Bana iyi gelmiyor. Bir fotoğrafı bile hayatımı darmadağın etmeye yeterken canlı canlı yüzünü görmem hiç akıl karı değil.

Mekânın güvenliği Mustafa Abi yanıma geliyor.

“Oooo doktor hanım hoş geldiniz” diyor.

“Abi ben doktor değilim, terapistim. Ki zaten onu da yapmıyorum, biliyorsun” diyorum gülererek.

“Neyse ne! Bak ne soracağım sana, bana telefon numaranı versene. Benim kız da üniversiteye başlayacak bu sene malum. Biraz akıl ver. Ne yapacağım ben diye dolaşıyor ortalarda” diyor.

“Tam buldun akıl verecek insanı Mustafa Abi. Telefonunu ver bana yazayım numaramı” diyorum gülererek.

Telefonunu cebinden çıkarıp bana uzatıyor. Numaramı yazıp kendimi çaldırıyorum.

“Al abi” diyorum telefonunu uzatıp.

“İyi tamam, çok içme sen de” diyor sırtıma vurup.

Seviyorum Mustafa Abi’yi. Emekli polis. Yanında güvende hissediyorsun ister istemez.

“Tamam abi içmem” diyorum gülümseyerek.

Organizasyon ile ilgilenen Hakan beni görüp yanıma doğru geliyor. Kalkıp Hakan’a doğru yürüyorum.

“Hoş geldin, hangi rüzgâr attı?” diyor bana sarılırken.

“Hoş bulduk. Bana güzel bir masa ayarlasana Hakan” diyorum.

“Hemen, ayıpsın. Sen takıl gelirsin konser başlayınca” diyor yanımdan ayrılırken.

O kadar içmeme rağmen Arzu gelmiyor. İnsanın alteri insana küser mi? Benimki küstü. Sarhoş bir Leyla olarak kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum. Alkolle arası iyi olanımız Arzu. Ben hemen kapıp koyuveriyorum. Aynı bedende yer alıp birimiz sarhoş olurken diğerimizin ayık kalması çok acayip bir özellik. Hâlâ disosiyasyonun insan zihnini bu kadar net bölebilmesi anlaşılır değil benim için. Ben yorgunluktan ölürken Arzu gelip sabaha kadar dans edebiliyor mesela. Çok tuhaf. Zihnin işlem kapasitesi de bu kadar net bölünebilmesi de çok tuhaf. Mekân dolmaya başlıyor. Etraftaki kalabalık beni rahatsız ediyor. Ortam kızı değilim, hiç olmadım. Hayatım mekânlarda geçmiş olmasına rağmen hiçbir zaman uyum sağlayamadım böyle ortamlara. Bir şey hep tutuyor beni. Rahatlayıp kontrolü bırakamıyorum.

Konser başlıyor. Hakan’ın yanına gidip beni masama götürmesini istiyorum. Garsonlardan birini çağırıp bir şeyler söylüyor. Beni alıp rezerve ettikleri masaya götürüyor garson. En öndeyiz. Çağan ve sevgilisi de bu masada. Şahane gerçekten. Yeniden selam verip geçip oturuyorum. İçkimi yudumlamaya devam ediyorum. Mete sahneye çıkıyor. Beni görüyor. Anlık bir rahatsızlık geçip gidiyor yüzünden. Gülümsüyorum. Kafamı çeviriyorum.

Hani ağlamak istersin de ağlayamazsın ve boğazına bir yumru oturur ya. O yumruyu tam kalbimin üstünde hissediyorum. Bir gram bile eksilmeyecek mi ona olan sevgim? Kaç gece daha uykusuz, ağlayarak, Cehennem ateşlerinde geçecek? Aramızda top-

lasan iki metre mesafe var ama sanki kilometrelerce uzakta. Böyle anlarda öyle el gibi davranıyor ki içimde ruhunu taşıdığım adam o mu emin olamıyorum. Gerçekte el değil miyiz zaten? Elsek madem bu içimdeki yangın neden? Bir çift göze, bir gülüşe duyulan özlem neden? Ben neden aşamıyorum bu adamı?

Program başlıyor. Sahneye odaklanmaya çalışıyorum ama Çağan'ın sevgilisinden bana gelen müthiş yoğun bir enerji var. Tam ortamızda cehennem azabı gibi oturuyor kadın. Beni sürekli göz hapsinde tutuyor kadın tanıştıkları günden beri. Kendine biraz güven be kızım! Bir erkeği böyle elinde tutamazsın. Tam tersi ne kadar sıkarsan o kadar hızlı kaçır. Bırak nasıl istiyorsa öyle yaşasın. Kadını dayanamayıp engelledim geçenlerde. Çok geveze bir kadın, durmaksızın konuşuyor. Allah'ım beyin kanaması geçireceğim. Bir ara Çağan sahneye çıkıyor Mete'nin yanına. Kız telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye çalışıyor. Telefonumu kaldırıp sahnedekilerin fotoğraflarını çekiyorum. Sonra kıza dönüyorum.

"Ne güzel bak ikimizin erkeği de sahnede" diyorum fotoğrafı gösterirken.

Kafası karışmış gibi yüzüme bakıyor.

"Kim?" diyor sonra.

Piçliğe ara verip başımla Mete'yi işaret ediyorum. Şaşıyor.

"Sosyal medya kullanıyor musun?" diyor.

Kullanıyorum da sen engellisin her yerde. Bilmiyormuş gibi nasıl da zarf atıyor. Hızla telefonumu açıp engellerini kaldırıyorum.

"Kullanıcı adın ne, ekleyeyim seni" diyorum bir an sonra.

Yalandan kullanıcı adını söylüyor. Ne güzel birbirimize tatlı tatlı yalan söylüyoruz. Şimdi kusacağım samimiyetsiz suratının tam ortasına. Sonra bir anda basıp gitmek geliyor içimden. Ama gitmem. Huyum kurusun. Bana konser de olsa tiyatro da olsa kal-kıp gitmek terbiyesizlik gibi gelir. Sahnedeki insanlara terbiyesizlik yapmak istemem. Mehmet Hoca'nın tornasından geçen hiçbir oyuncu bunu yapmaz. Ah hocam, ah! Bunca usul bilmezsin ortasında bizi tiyatro adabıyla yetiştirmeyeydin iyiydi.

Konsere ara veriliyor. Çağan sahneden inip yanımıza geliyor.

“Çıkalım mı biz artık?” diyor sevgilisine.

Kız kalkıp çantasını alıyor.

Çıkın, çıkın. Siktirin gidin. Beni de rahat bırakın, zira kadının gevezeliğinden kafam sikildi.

“Çok memnun oldum” diyor uzanıp bana sarılırken.

“Ben de memnun oldum” diyorum.

“Daha müsait bir zamanda bir şeyler yapalım” diyor.

Grup seks mi mesela?

“Yaparız tabii, neden olmasın” diyorum gülümseyerek.

Gidiyorlar. Arkalarından bakıyorum. Kaç bakalım Çağan Efendi, nereye kadar kaçabileceksin? Kendi gerçekliğinden, kim olduğundan nereye kadar kaçabileceksin? Bir noktada kendi gerçeğin seni yakalayacak. Ve o gün ben orada olmayacağım.

Konser yeniden başlıyor. Mete’nin kuzeni sağımda oturuyor. Sosyal medyadan takip ediyoruz birbirimizi. Ortamda zıtlaşmak istemediğim için bir şey söylemiyorum. Ama eve gittiğimde muhtemelen kızı çıkaracağım hesaplarımdan. Mete’nin hoşlanacağını sanmıyorum ailesinden birinin benimle samimi olmasından veya sosyal medya hesaplarımda ekli olmasından.

Konser bittiğinde masadan ayrılıp kalabalığa karışıyorum. Tanıdığım insanlarla vedalaşıyorum. Vestiyerden paltomu ve çantamı alıp mekândan çıkıyorum. Açık havaya çıkınca kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat hissediyorum. Sanki bir huzur kaplıyor içimi. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum. Yeniay var gökyüzünde. İçime gelen ferahlığı tarif etmem mümkün değil. Gökyüzüne bakarken adımlarımı hızlandırıyorum.

“Allah’ım sana şükürler olsun, teşekkür ederim” diyorum göğe bakarak. Sanki büyük bir yükü kaldırıp attı omuzlarımdan.

* * *

Ertesi gün oyundan sonra kuliste oyunculara yardım ederken Mehmet Hoca yanıma geliyor.

“Nasılın Leyla?” diyor.

“İyiim hocam siz nasılsınız?” diyorum.

“İyiim kızım” diyor.

Etrafımızdaki arkadaşlarıma bakıyor.

“Çocuklar bize bir müsaade edin Leyla ile bir şey konuşacağım” diyor.

Yüreğim ağzıma geliyor. Mehmet Hoca muhabbete bu kadar ciddi girdiyse büyük bir problem var demektir.

“Hocam birine bir şey mi oldu?” diyorum.

“Yok, otur kızım. Başka bir şey konuşacağım” diyor.

Sandalyeye oturuyorum. Mehmet Hoca da karşıma bir sandalye çekip oturuyor. Yüzünde bir ipucu arıyorum ama yok. Her zamanki merhametli bakışı ile bakıyor bana.

“Leyla sen hani evlatlık olduğundan şüpheleniyordun ya kızım. Ben onun doğru olduğunu öğrendim” diyor.

“Biliyorum hocam ben zaten, siz kimden öğrendiniz?” diyorum olabildiğince sakın görünmeye çalışarak.

Zeki bir kadını ben. Durduk yere ortaya farklı isim kayıtlarının çıkmayacağı gün gibi aşikâr. Geçmişe yönelik sorgulama yaptığımda başka verilere de ulaşıyorum. Bir yaşımdan sonra milyon tane fotoğrafım olmasına rağmen annemin hiç hamilelik, doğum vb. durumlarda fotoğrafı yok. Babam bir fotoğraf tutkunu ve otuz altılık filmi dakikasında harcardı ben çocukken. Evliliklerinin, tatillerinin, neredeyse her anlarının fotoğrafları var ama annemin hamilelik ve doğum fotoğrafları yok. Karşıma nüfus kayıt örneği çıktığında konu ile ilgili düşünürken fark ettim bunu. Ki zaten hayatım boyunca hiçbir yere ait hissedemedim kendimi.

“Annenler sana söylemek için bir yol arıyordu kızım. Şimdi bu hastalık falan da çıktı ya söylemek istediler sana. Nasıl söyleyeceklerini bilemediler. Ben söylerim dedim. Çağırayım da hep beraber bir çay içelim e mi kuzum? İçleri rahat etsin” diyor.

Bir sis perdesi çöküyor üzerime. Kafamı sallıyorum Mehmet Hoca'ya. Telefonunu alıp annemi ve babamı arıyor. Beraber fuyayedeki kafeye çıkıyoruz. Bir yandan benimle konuşuyor Mehmet Hoca ama çok da umurumda değil ne söylediği. Zihnimdeki makine tam performans çalışmaya başladı ve şu anda durdurmak mümkün değil. Geçmiş muhasebesi başlıyor içimde. Hatırlayabildiğim tüm zamanlarda yaşadıklarımı tartıyorum. Yarım saat sonra

annem ve babam yüzlerinde ağladı ağlayacak bir ifadeyle tiyatroya geliyorlar. İlk dökülen babam oluyor.

“Sen benim kızımsın hiçbir şey değişmedi tamam mı?” diyor boynuma sarılıp.

Kendimi sıkıyorum. Söylemek istediğim onlarca cümle var. Ama konuşursam ağlayacağımı biliyorum. Söylediklerine kafa sallıyorum.

“Biz seni gözümüzden sakınarak büyüttük kızım” diyor annem.

Bu kadar dramatik bir konuşma yapmak istemiyorum.

“Ben zaten biliyordum, değişen bir şey yok. Siz zaten benim anne babamsınız” diyorum.

Gözümün içine bakıyor ikisi de. Söylediklerimde samimi olup olmadığımı tartıyorlar. Değilim. Samimi değilim. Ama ne düşünmem gerektiğinden de emin değilim. “Ben eve gidiyorum” diyorum kalkıp. Kendimi tiyatrodan dışarı atıyorum. Hayatım boyunca kimsesiz hissettim ben kendimi. Kimseyle bağ kuramadım. Hep yalnız hissettim kendimi hayatın içinde. Annemle asla bağ kuramadık. Hep görev bilinci ile yaklaştı bana. Sanki kendine emanet edilmiş bir çocuğu koruma görevindeydi. Sevgi diye bahsettiği şey hep üzerimde baskı kurmak için yaptıklarıydı. Bazen asla mesaj, fotoğraf saklamama, anı biriktirmeme, sürekli telefon numarası değiştirme huyumun da annem yüzünden ortaya çıktığını düşünüyorum. Annem hep hayatımın her yanını didik didik etmek istedi. Günlüklerimi okudu, her adımımı takip etti, hiç rahat nefes aldırmadı.

Taksi bulmak için caddenin başına yürürken dudağım titremeye başlıyor. Ağlıyorum. Bu bir mutsuzluk ağlaması değil. Bir rahatlama. Yıllardır anlam veremediğim ne varsa nihayet anlamlanıyor. Taşlar yerlerine oturuyor.

* * *

İçimdeki cam kırıklarının nereye dokunduğunu anlatamıyorum kimseye. Genel kanı nankörlük ettiğim. Hissettiklerini anlatmak nankörlük olarak addediliyor. Dışarıdan gördüğünüz kadar pembe değildi belki de hayatım, kimsenin aklına gelmiyor.

Zeynep'e koşuyorum, Elif'e koşuyorum. Kuzenim Sevdâ'nın ortaya attığı dedikodunun gerçek olduğunu söyleyince hepsi şoke oluyor. Ben zaten biliyordum bunu içten içe ama bunun doğru olduğunu duymak bambaşka bir etki yaratıyor. İçime dönüp eve kapatıyorum kendimi. Twitter'ı zaman zaman günlük gibi kullanırım. Yazdığım şeyleri gören geliyor, gören geliyor. Öyle acayip yorumlar var ki içlerinde inanmıyorum. İnsanların tanımadıkları birinin hayatı ve kişiliği hakkında kolayca eleştiri yöneltme haddine sahip olmaları beni ürkütüyor. Bu haddi sosyal medyada her şeyi göz önünde tutarak belki biz veriyoruz ama yine de bu ayarı olmayan kemiksiz dillerin hesabını bir gün hepimiz çekeceğiz. Benden daha fazla göz önünde olan insanların ne yaşadığını az buçuk biliyorum. Ama ben her gün buna benzer şeylere maruz kalsam çoktan kafayı yemiştim.

Etrafımdaki herkes gerçek ailemi merak edip etmediğimi soruyor bana. Neden merak edeyim ki? Bebekken bebeğini terk etmiş bir insanı, hangi koşullarda olursa olsun bunu tercih eden bir insanı merak etmem mümkün değil.

"Ama öyle deme, neler yaşadığını bilmiyorsun" diyorlar bana.

Umurumda değil. Ne yaşadığı umurumda değil. Kim olduğu umurumda değil. Sadece kendi hikâyemi merak ediyorum. Ailem beni almadan önce neler yaşadım kim bilir? Aradığım travmaların birçoğu muhtemelen o zamanda gizli. Bir bebeğin erken dönemde annesinden ayrı kalması bütün hayatını mental rahatsızlıklarla geçirmesi için yeter de artar bile. Hayatım boyunca yaşadığım her şeyin temeline nihayet indiğimde annesiyle güvenli bağ kuramayan bebeğin olduğunu görüyorum.

Ayık kafayla tahammül edemiyorum son günlerde hayata. Eve alkol almak gibi bir alışkanlığım yoktur. Ama son zamanlarda içki içmeden uyuyamıyorum. Eve gelen arkadaşlarım fark etmeden içtiğim şeylere votka ekliyorum. Beni yalnız bırakmak istemiyorlar. Her dakika bir başkası arıyor ama bu yalnızlık hissi birinin araması ile giderilebilecek bir şey değil. Söylenen her şeye, tüm konuşmalara, katılıyormuşum gibi bir ifade takınıp kafamı sallamakla yetiniyorum. Saatlerce yemek yapıyorum. Asla yeme-

yeceğim yemekleri yapıp yapıp rahatlıyorum. Bir sabah mutfakta kek yaparken ne kadar zor bir durumda olduğumu fark ediyorum. Ben gerçekten kenara sıkıştığım istemsizce kek yapmaya başlarım. Fırının karşısında kekin pişmesini beklerken bulunca kendimi, artık biraz bir şeylere gülmem gerektiğine karar veriyorum. Telefonumu alıp sosyal medyada geziniyorum. Mete'nin paylaştığı çay fotoğrafını görüyorum akışta.

Gülümsüyorum. Bunca zaman bunca olayın içerisinde beni hayatta tutan Mete'ydi. Ona olan inancımdı. Ona olan sevgimdi. Gülüşüydü. Sesi idi. Ve umurunda bile olmadığımı bilsem de bu dönemde yanımda olmasını istediğim, sarılıp ağlamak istediğim tek insan o. Sadece “Nasılsın?” demesi bile yeter. Hani bazı insanlara “Herkes gitsin sen kal” deriz ya. Benim benim o. Varmak istediğim liman o. Ben ondan sebep kalbim kırıldığında bile ona sarılıp ağlamak istedim hep. Yoktu. Kalbimi alıp avuçlarıma arasına ona göstermek istedim, küçük bir kız çocuğu gibi “Bak kırıldı bu, kırdın” diye. Yoktu. Ama yokluğu bile içimde çoktu. Çok.

Kurtlar Vadisi'nde vardı galiba, “Ölüm ölüm dediğin nedir ki gülüm, ben senin için yaşamayı göze almışım” diye. Cuk. Siniirim bozuluyor gülmeye başlıyorum oturduğum yerde. Bir Polat Alemdar olmadığım kalmıştı. İçimden mesaj atmak geliyor.

“Yanına kek verelim paşam” yazıp yaptığım kekin fotoğrafını yolluyorum.

Mesajı attıktan sonra telefonumu kapatıp kenara atıyorum. Telefonumdan bildirim sesi geliyor. Uzanıp telefonumu alıyorum attığım yerden. Mete sesli mesaj atmış. Elim ayağım boşalıyor. Kalbim ağzımda bakakalıyorum attığı mesaja. Benim bu kaydı dinleyecek cesaretim yeminle yok. Yok. Yerden kalkıp gidip mutfaktaki sandalyeye oturuyorum. Derin bir nefes alıp attığı mesajı oynatıyorum.

“Midemi bulandırırıyorsun, artık bana mesaj atma. Arama, karşıma çıkma, konserlerime gelme” diyor ses kaydında.

Boğazım düğümleniyor. Kendimi ondan çekmeye çalıştıkça beş beterini yapıyorum farkındayım. Milyon tane terapiye rağmen duruyor sevgisi gram eksilmeden. Mesajına cevap yazıyorum.

“Senden bir şey rica edebilir miyim? Beni her yerden engeller misin?” yazıyorum.

“Çok istiyorsan kendin engelle” yazıyor.

“Engelleyebilseydim yapardım zaten” yazıyorum.

Sinirlenip engelliyor nihayetinde. Böylesi daha iyi, önümde net bir duvar örülmesi çok daha iyi. Çünkü fotoğraflarda bile olsa yüzünü görmek darmadağın ediyor beni. Baktığım her yerde adını görmüyormuşum gibi, bir de geceler boyunca bir fotoğrafına bakıp kalmamalıyım artık.

* * *

Birkaç gün sonra evde karanlıkta koltukta oturup duvarı izlerken telefonum çalıyor canhıraş. Oflaya puflaya telefonun ekranına bakıyorum. Ezgi arıyor. Bu kız en münasebetsiz zamanlarda aramayı nasıl başarıyor anlayamıyorum. Açıyorum telefonu.

“Leyla televizyonu aç” diyor.

“Savaş mı çıktı ne oldu lan?” diyorum panikle kalkıp kumandayı alırken.

“Aç sen aç” diyor.

“Hangi kanalı açayım?” diyorum.

“Haber Global” diyor Ezgi.

Kanal listesini açıp hızlı hızlı geçiyorum sayfaları. Kanalı bulup açınca Mete’nin görüntüsü geliyor ekrana. Televizyonun sesini açıp koltuğa oturuyorum. Mete benden bahsediyor ama ne bahsetmek. Ben hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamış olabilirim.

“Senden mi bahsediyor bu?” diyor Ezgi.

“Benden bahsediyor Ezgi. Benden bahsediyor” diyorum telefonu kapatırken.

Mete’nin ekrandaki görüntüsüne takılıp kalıyorum. İçime kor bir ateş düşüyor. Ama daha fazla dağılamam ki ben. Daha ne kadar parçalanabilirim ki? Artık kaçmıyorum. Artık meydanda ben varım. Artık üzüldüğümde bir yerlerden alterlerim çıkıp kontrolü devralmıyorlar. Buna izin vermiyorum. Yaşanacak her ne acı varsa bunu ben göğüsleyebilirim. Büyüdüm ben. Ama yine de tükenen tükenen sevdiğim adamın hakkımda söylediği zalimce sözleri hazmedemiyorum. Elim ayağım titriyor. Niyeti can yakmak ol-

duğunda kimse kelimeleri Mete kadar iyi kullanamaz. Direkt hedefine yolluyor cümleleri. Gülüyorum. Elimden daha fazlası gelmez çünkü. Sadece gülebiliyorum söylediği sözlere çünkü içinde tanıdığım ve sevdiğim adamdan eser yok. Empatisine, duygusal zekâsına ve sabrına sığındığım adamdan eser yok. Limitlerini zorladığının ve artık bıktırdığının farkındayım. Yine de ona olan sevgim bu cümleleri hak etmiyor. Kumandaya uzanıp televizyonu kapatıyorum.

Bilgisayarımdan görüntülü arama sesi geliyor. Bilgisayarımın başına gidip Zeynep'in aramasını yanıtlıyorum. Beni kireç gibi bir yüzle görünce panikliyor.

"Ne oldu, iyi misin?" diyor.

Cevap veremiyorum. Konuşacak, olanları anlatacak güç bulamıyorum kendimde.

"Mete" diyebiliyorum sadece.

"Eyvah eyvah" diyor Zeynep.

Güç bela Mete'nin söylediklerini anlatıyorum. Hiçbir şey söylemeden beni dinliyor. Yok, bu böyle olmaz. İçimdeki iki kelamı söylemeden rahatlayamayacağım. Zeynep ile olan görüntülü konuşmamızı sonlandırıp gidip telefonumu alıyorum. Ararsam konuşamam, ararsam karşısına geçip "Neden?" diyemem. Direkt ağlarım. Ağzı iyi laf yapan biri Mete ve ne söylersem söyleyeyim üste çıkmanın bir yolunu bulur. WhatsApp'a girip ikinci numaramdan içimden geçen ne varsa yazıyorum. Yazdıkça yazıyorum. Bu sevginin bu sözleri hak etmediğini biliyorum. Ona olan sevgimin söylediği sözlerin yanından bile geçemeyecek kadar temiz ve gerçek olduğunu biliyorum. Hayatta kimseyi kendimden fazla önemsemeyecek kadar bencil bir insandım ben onu tanımadan önce. Onunla canımı istese verecek kadar birini sevebilmeyi öğrendim. Sevgimi gören herkesin saygı duyduğu büyük bir sevgiyi taşıyorum içimde, bıkmadan usanmadan.

* * *

Mete'nin programda bana söylediği cümlelerin olduğu kısmı kaydediyorum telefonuma. Ona her yazmak istediğimde oturup

videoyu izliyorum. Bir yandan da duyarsızlaştırmaya çalışıyorum kendimi. Bana sıradan cümleler gibi gelsin diye uğraşıyorum. Defalarca izlesem de defalarca yanıyor içim. Kolay olmayacak biliyorum. Ama bu cümleleri de aşacağım, öyle ya da böyle. Çünkü cümleleri söyleyen ne kadar özel olsa da onlara anlam yükleyen benim zihnim. Meczubun biri aynı cümleleri kursa umurumda olmaz. Sırf sevdiğim adam söyledi diye o cümlelerde anlatılan kadın olduğuma inanmam şart değil.

Yetmiyor, cümlelerini kâğıda döküyorum. Ezber edinceye kadar okuyorum her gün. Konuşurken kullandığı mimiklerden, sesinin tonuna kadar ezberliyorum. Bir çeşit maruz bırakma terapisi. Ama etki etmiyor. Bir yanımda her zaman Mete'nin haklı olduğunu düşündüğü için aşamıyorum bu cümleleri. Zamana ihtiyacım var belki de. Kızgınlığım. Ona değil kendime kızıyorum. Zaten ne yaparsa yapsın ona kızamıyorum. İçimde ona dair öyle büyük bir sevgi var ki silip atıyor bütün öfkemi. Bir an sonra yalnızca sevgi kalıyor. Ne yaşanırsa yaşansın günün sonunda sevgim kazanıyor savaşı. Ne aklım ne öfkem ne de onun sevgisizliği işlemiyor ruhum. Ben yine başa dönüyorum. Onu sevdiğim yere, bir gün beni anlayacağını umut ettiğim yere.

* * *

Ailem beni bir yaşındayken Darülaceze'den evlatlık almış. Birden fazla bebek gösterilmiş almaları için. Babam beni almak istemiş. Akciğerlerim sönmüş ve hastaymışım. "Bu çocuk hasta, bu çocuğu almayın, ölür bu çocuk" demiş yetimhane görevlileri. Babam yine de beni almış. Onların çocuğu olmak için Dünya'ya gönderilmişim muhtemelen çünkü babama çok benziyorum. Beni alır almaz hastaneye yatırmışlar. Babam hastaneye yatırdıkları için "Canımı hastane odasında bıraktım" diye ağlayıp durmuş kimliğimi çıkartmaya giderken. Babamla her zaman özel bir ilişkim olmuştur. Çocukluğum boyunca kucagında uyudum. Bir dediğimi iki etmedi.

Annem aramızdaki ilişkiyi kıskanırdı hatta. Annemin doğurmak ile ilgili hiçbir cümle kurmadığını fark ettim. Eski resimlerde

hep mutsuz ve hayattan silinmiş bir kadın annem. Sevgisi hep görevini yerine getirmeye çalışan birinin sevgisi gibiydi hatırlıyorum. Belki de beni kendisine emanet edilmiş bir çocuk olarak gördüğü için her daim tetikteydi. Bana hiç güvenmedi, her adımımı takip etti, sürekli bir kalıbın içine oturtmaya çalıştı büyürken beni. Ben tüm çabalarına rağmen hep aileden çok uzak bir çocuk oldum. Kuzenlerime neden benzemediğimi sorardı. Bak teyzenin kızı, bak dayının oğlu; iyi de onlar benim kuzenim değilmiş ki be güzelim. Şimdi neden kendime “Ailenin kara koyunu” dediğimi anlıyorum. Ben aslında “Çirkin Ördek Yavrusu” hikâyesinin başkarakteriymişim. Ben ördek değilmişim ki, hep kuğu olmayı beklemişim.

İnsanlar büyük tepkiler vermemi bekliyor. Zeynep dahi şaşıyor bu kadar sakin olmama. Her an patlayacak bir bomba olduğumu düşünüyorlar ama ben sınırlı değilim ki. Sadece kırgınım. İçimde aptal yerine koyulma hissi var. Bir yandan da içime büyük bir rahatlık çöktü. Kendimi ayıksız otu gibi hissettiğim yıllar birdenbire anlamını buldu. “Ben neden ailemin diğer üyeleri gibi değilim?” diye üzüldüğüm zamanların ne kadar boş olduğunu gördüm.

Kendilerince beni koruduklarını zannederek bunca yıl söylemedikleri bu gerçeği ne yazık ki ben hep hissettim. Hatta 6 yaşındayken, annem babamın psikiyatrisine bu konuyu danışırken duymuşum. Hayal meyal hatırlıyorum sanki o anı. Doktorun muayenehanesinin kapısında elinde oyuncak ile oturan bir çocuğun hatırası var zihnimde. O hatıranın Gül olduğunu düşünüyorum. O oyuncak Gül’de şimdi. Belki de Gül’ün dibinden kalkmadığı o duvar da muayenehanenin duvarı, kim bilir.

İçimde kocaman bir kandırılmışlık hissi var. Aylar önce sordüğümde yalan söylemeye devam ettiği için kızgınım anneme. Kuzenimin sözlerini anlattığımda, kuzenime kızdığı için kızgınım. Hayatım boyunca onu mutlu etmek için kendimi paralamışım.

“Siz hâlâ benim anne ve babamsınız” desem de içimdeki gerçeklik kırıldı. Artık onların çocuğu gibi hissetmiyorum kendimi. Üstüne üstlük onlara borçlu hissediyorum. Maddi ve manevi olarak borçlu hissediyorum kendimi. Neden hayatım boyunca hep

kendi ayaklarım üzerinde durmaya çalıştığımı görüyorum niha-yet. Hiçbir zaman ailemin varlığına güvenemedim. Bir gün her-kesin ve her şeyin beni terk edebileceğine olan kök inancım beni hep tetikte tuttu. Issız adada bile medeniyet kurabilecek kadar donanımlı yetiştirdim kendimi. Hayatta kaldım. Hayatta kalırım. Ben her zaman bir şekilde hayatta kalmayı başarıyorum. İçim param-parça olsa da çıkış yolu hep vardır. Her şeyi ardımda bırakıp çekip gitme hissi getirdi bana gerçekleri öğrenmek. Başka bir şehirde, belki de başka bir ülkede yeni bir hayata başlama isteğim günden güne çoğalıyor. Seçeneklerimi değerlendirip duruyorum.

Hikâyemin ne olduğunu merak ediyorum. T.C. Aile ve Sos-yal Politikalar Bakanlığı'nın sitesinden "Çocuk Evlat Edinme" biriminin bilgilerini alıp yetimhane kayıtlarına ulaşmak üzere Bakırköy'e gidiyorum. Çocuk bakımevlerinin birçoğu burada yer alıyor. Büyük bir üniversite kampüsü gibi burası. Merkezdeki mü-dürlüklere sırasıyla meramımı anlatıyorum. Onlar da beni oradan oraya tenis topu gibi sektiriyorlar. Kayıtlar öyle eski ki dijital arşiv-lerde var mı onu dahi bilemiyorlar. En sonunda beni kampüsteki başka bir binaya yönlendiriyorlar.

Binaya giderken etrafımdaki çocuklara bakıyorum. Yetimha-neye ait anaokulunun bahçesinde oynayan onlarca çocuk var. Ben de onlardan biri olabilirdim. Bu his vurucu bir his, ailem beni al-masaydı bugün kim bilir nerede olurdum? Önümde bir çocuk ve koruyucu ailesi yürüyor. Bugün günlerden pazartesi ve büyük ih-timalle evden yetimhaneye dönüyor ufaklık. Koruyucu babasının sırtında gülerек konuşuyor.

Hatırlıyorum da çocukluğum ve ergenliğim boyunca hep bir evlat edinmenin hayalini kurdum. Bir şeylerin farkında ama ken-dinden saklayan bir zihnim var. Hangi anda parçalandım bilmi-yorum. Muhtemelen küçükken duydum ben evlatlık olduğumu. İşgüzar bir akrabanın işidir muhtemelen. Ve o anı bir çocuk an-lamlandıramayacağı için bölündü zihnim.

Binaya girip çocuk evlat edinme birimine çıkıyorum. Kadın konu ile ilgili bildiklerimi soruyor. Bildiğim bütün bilgileri akta-riyorum. Şimdiki adımı, bulduğum nüfus kayıt örneğini, ailemin

bilgilerini veriyorum. Beklememi rica ediyorlar. Koridorda pence-
renin kenarındaki sandalyeye oturup dışarıda oynayan çocukları ve
ağaçları seyrediyorum. Ben de burada büyüye bilirdim. Şanslı kul-
lardanım ben. Hayatım boyunca hep bir şeyin beni koruyup kol-
ladığını hissettim. Yetim olduğuma göre sanırım Yaradan'ın koru-
ması hep üzerimdeymiş. Hep iyi insanlarla karşılaştım. Bahtım hep
açık oldu. Yetinmeyi bilen bir ruha sahip olmasam da biliyorum ki
herkesin kışkandığı bir hayata sahibim. Bu çocukların her birine en
az benimki kadar şanslı bir ömür diliyorum içimden. Pencereden
bakarken bir çocuğu evlat edinme fikri yeniden doğuyor içimde.

Yanıma bir çift geliyor. Hikâyemi soruyorlar. Hızlıca özet ge-
çiyorum. Onlar da bir bebeği evlatlık almak için gelmişler. Müm-
kün olan en erken zamanda, bir psikolog eşliğinde doğruyu anlat-
malarını tembihliyorum. Hiçbir şey belli etmeseler bile onun bir
şekilde o boşluğu hissedeceğini anlatıyorum. Kendini deli sanma-
sından daha iyi bir an evvel gerçekleri öğrenmesi.

Memur adımı söylüyor. Oturduğum yerden kalkıp ofisine
giriyorum. Önündeki belgeleri alabilmek için bazı evrakları im-
zalıyorum. Gerçek ailem bana ulaşmak isterse bilgilerimin payla-
şılmaması için dilekçe veriyorum. Bir tane sülale bana yeter. Zi-
yadesiyle kalabalık bir aileyiz. Asıl evrakların fotokopilerini veri-
yorlar bana. Kadından evrakları alıp binadan çıkıyorum. Bahçede
yürürken okuyorum evrakları.

Polis tutanağında bir nisan gecesı İstiklal Caddesi'nde bir res-
toranın önünde terkedilmiş bir halde yaralı bulunduğum yazıyor.
Üstümde yeşil kadife kazak, gri kadife pantolon varmış. Tahmi-
nen 6-7 aylık olduğum yazıyor. Tüm aramalara rağmen ailemin
bulunamadığı ve Beyoğlu Polis Karakolu'na götürüldüğüm yazı-
yor. O bebeği düşünmek içimde bir sızı oluşturuyor.

Bir çocuğun annesine en çok ihtiyaç duyduğu dönemde terk
edilmesinin psikolojisinde nasıl bir şeye sebep olabileceğini teo-
ride biliyordum. Artık terk edilme hissının insana neler kaybet-
tirdiğini birinci elden öğrenmiş oldum. Okuduklarım bana film
senaryosu gibi geliyor. Böyle şeyler filmlerde olurdu hani? Bir
filmin tam ortasına doğmuşum. Kendi hikâyemin aktrisiymişim

meğerse. Yolda yürürken aklıma Beyoğlu Polis Karakolu'na gitmek geliyor. Kim bilir belki hâlâ polisler orada görev yapıyordur. Üzerinden otuz sene geçtiği için çok küçük bir ihtimal ama yine de denemek istiyorum.

Bakırköy'den metrobüse binip, Mecidiyeköy'de iniyorum. Metro durağında soluklanmak için yer altındaki kafeden bir kahve alıp içerken kafenin sahibi ile konuşmaya başlıyoruz. Başıma gelenleri anlatıyorum. Ağzı açık dinliyor beni. Böyle zamanlarda benim çeneme vurur. Önüme gelene olanı biteni anlatmak isterim. Vır vır konuşuyorum kâğıtları aldığımдан beri. Aklıma gelen herkese anlattım, anlatıyorum.

Adam “İşin sonu nereye varacak merak ediyorum” diyor.

Sosyal medyadan birbirimizi takip ediyoruz.

“Yazışırız” diyorum kalkıp metroya giderken.

Metrodayken Çağan mesaj atıyor. Ne yaptığımı sormuş, kâğıtların fotoğraflarını atıyorum.

“Dalga mı geçiyorsun? İyi misin?” yazıyor.

“Beni biliyorsun” yazıyorum.

Normal kafa yapısında bir insan olmadığımı en iyi bilen insanlardan Çağan. Her şeye rağmen içimde bir yerde taşıyacağım kırgınlığı da bilebilecek az sayıda insandan biri.

“Takılma boş ver. Annen ve baban müthiş insanlar. Üzme onları da. Yaşlı insanlar. Bak seni ne güzel yetiştirmişler. Tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Takılma” yazıyor.

Beyoğlu Polis Karakolu'nun yerini tam kestiremediğim için yanlış durakta iniyorum metrodan. Hava sıcak ve Şişhane'den Tarlabası'na yürümek beni yoruyor. Zaten sabahtan beri İstanbul kazan ben kepçe gezdiğim için iflahım kesildi. Üstelik yemek yemeyi de unuttum yine.

Karakola geldiğimde kapıdaki polise durumu anlatıyorum. O da dalga geçtiğimi zannediyor. Çantamdan tutanakları çıkarıp polise uzatıyorum. Elimden alıp okuyor belgeleri. Beni şaşkınlık içerisinde personel birimine yönlendiriyor. Haliyle aradan otuz sene geçtiği için polisler çoktan emekliye ayrılmışlar. Karakoldan çıkıyorum.

Dolaşırken etrafıma bakıyorum. Önüne bırakıldığım restoran da kapanmıştır muhtemelen ama muhitteki eski dükkânlara soruyorum restoranın yerini biliyorlar mı diye. Ne dükkânı hatırlayan var ne de polisleri. Tarlabası Sokaklarında gezen çocuklara gidiyor gözüm. Ben de bu çocuklardan biri olabilirdim. Yokluk içinde büyüyebilirdim.

Tarlabası'ndan İstiklal Caddesi'ne geçiyorum. İşte yıllar boyunca aradığım cevabı buldum. Neden ömrüm boyunca İstiklal Caddesi'ne çekildim? Neden buraya geldiğimde hem huzur oldum hem de dejavu hissiyle sarmalandım? Hepsi ortaya çıktı işte. Neresinden bakarsan bak burası benim memleketim. “Kesin önceki hayatımda Beyoğlu'nda yaşıyordum” derdim. Meğer bu hayatım Beyoğlu'nda başlamış. Hayatta her şeyin bir sebebi olduğu hissini kuvvetlendiriyor bu olanlar.

* * *

Tüm saçmalıklardan sıyrılıp rutin hayatıma dönüyorum. Terapiye devam ediyorum. Hayatın akıp gitmesini istiyorum artık. Küçük ve huzurlu dünyamın içinde daha fazla travma yaşamadan geberip gitmek istiyorum. Ki zaten akıl sağlığımın dengede kalabilmesi için benim artık travmatik deneyimler yaşamamam gerekiyor. Yavaşlamak ve akışa bırakmak istiyorum kendimi.

Psikiyatrist Zehra Hanım ile olan ilk seansımız için kliniğin bahçesinde bekliyorum. İnsana ferahlık veren, harika bir klinik inşa etmişler. Üsküdar'ın görece sakin bir yerinde, kocaman bir korunun ortasında, harika bir klinik burası. Medaim Yanık Kliniği. Terapiye girmeden ortamın getirdiği esenlikte sağlıyor insan farkında olmadan. Aylardır Zehra Hanım ile olan randevumuzu bekliyorum. Ülkede “Disosiyatif Kimlik Bozukluğu” üzerine kapsamlı bir tedavi sağlayan tek klinik burası ve bu alanda uzmanlaşmış bir ekibi olan tek insan, Doktor Medaim Yanık.

Zehra Hanım'ı, Youtube üzerinden bu hastalık ile ilgili yaptığı yayınlardan ve sosyal medyadaki paylaşımlarından tanıyorum. Zeynep bana bu hastalıktan şüphelendiğini söyledikten sonra araştırma yaparken izlediğim videolar beni aydınlattı. Zeynep Hoca'nın söylediği her cümleye “Aaa ben” diye diye kendimi final-

de ellerine bırakmam gerektiğine karar verdim. Çünkü yalnızca tanılar üzerinden ilerleyen uzmanların kolaylıkla borderline kişilik bozukluğu veya şizofreni ile karıştırılabileceği bir hastalık çoklu kişilik bozukluğu ve bu yüzden ayırıcı tanıyı doğru yapabilen uzmanlarla çalışmak fazlasıyla önemli.

“Leyla Hanım, buyurun odaya geçelim” diyor Zehra Hanım bahçeye gelip.

Manzaradan kendimi koparıp Zehra Hanım’ı takip ediyorum. Odasına gidiyoruz. Zehra Hanım enerjisi inanılmaz dengeli bir kadın. Hani su gibi derler ya hakikaten öyle. Zaten tanıyı kabul ettiğim için konuya bodoslama dalıyorum.

“Bende disosiyatif kimlik bozukluğu var” diyorum.

Haliyle neden bu kadar emin olduğumu anlayamıyor Zehra Hanım. Benim de klinik psikolog olduğumu ve hayat hikâyemi anlatıyorum. Geçmişte bu konu ile ilgili terapi alıp almadığımı, beni bugün buraya getiren olayları uzun uzun konuşuyoruz. Ayırıcı tanı için çalışmaya başlıyoruz sonra.

“Tamam, şimdi arkanıza yaslanıp gözlerini kapatın ve sesime odaklanın, alterlerinizi çağıracağım” diyor Zehra Hanım.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Derin nefesler alıp kendimi bırakmaya çalışıyorum.

-

“Arzu sesimi duyuyorsan benimle konuşmak için buraya gelir misin?” diyor.

Ya zorunda mıyım? Senin saçma sapan işlerinle uğraşmak zorunda mıyım Leyla? Benim derdim çıkıp bir şeyler anlatmak değil ki. Ben memnunum sistemin içerisinde varoluş şeklimden. Kadın sözlerini tekrar edip duruyor.

“Ben sadece erkeklerle konuşurum” diyorum.

“Neden benimle konuşmuyorsun?” diyor.

“Gerek yok” diyorum dönüp giderken.

* * *

Seansın sonuna geldiğimizde Zehra Hanım çektiği videoyu izletiyor bana. Videoda kanepede hareketsiz oturuyorum. Bir an sonra gözlerimi kapatıyorum. Ve gözlerimi açtığımda gördüğüm

kişi ben değilim. Duruşuyla, bakışıyla, her şeyiyle bambaşka bir kadın videoda gördüğüm kadın. Arzu’nun sesini duyuyorum sonra. İlk defa zihnimde değil hayatın içerisinde konuşurken duyuyorum onu. Genellikle konuştuğu anlarda alkol etkisinde olurum ve onun sesi beni şaşırtmaz ama bu kez kendimdeyim ve benden çıkan bir başka kadın sesinin varlığı beni şoke ediyor. İnanılmaz soğuk bir sesi var; psikopat, soğuk ve kısık bir ses. Kendimden çıkan ürkütücü sestten korkuyorum. Dümdüz Zehra Hanım’ın gözü­nün içine bakıyor. Dümdüz. Gözünü bile kırpmadan. Bakışının soğukkanlı bir katilden hiçbir farkı yok. Sanki hiçbir duygusu yok. Sonra bir anda gözlerini kapatıp yok oluyor Arzu. Bu yok oluşun gerçekleşme şekli de beni şaşırtıyor. Sanki hiç var olmamış gibi siliniyor görüntüden. Çözölüp pelte gibi yığılıyor koltuğa bedenim. Sanki dayak yemiş gibi. Sonrasında gözlerimi açıp yorgun argın bakıyorum Zehra Hanım’ın yüzüne. Bu benim.

Videoyu kapattıktan sonra Zehra Hanım konuştuklarımızın özetini geçiyor. Onu dinlerken ne kadar çok yorulduğumu fark ediyorum. Arzu’nun gelmesi için harcadığım çaba beni güçsüz bırakmış.

Vücudumda bir tuhaflık var. Bacaklarımın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Üstelik bu katılık tüm vücuduma yayılıyor yavaş yavaş. Kıpırdayamıyorum. Hareket edemiyorum. Oynatabildiğim tek yer gözlerim. Ellerime bakıyorum. Felç inmiş gibi kaskatı ellerim. Üstelik bu çok fazla canımı yakıyor. Bu her neyse canımı çok yakıyor. Hareket etmek istiyorum. Bedenimi oynatamıyorum.

“Zehra Hanım bir şey oluyor” diyorum bedenime bakıp.

“Nasıl bir şey anlat” diyor.

“Felç inmiş gibi. Kıpırdayamıyorum, canım yanıyor. Vücudumu oynatamıyorum” diyorum.

Ayağa kalkıp yanıma geliyor. Önümde eğilip gözümün içine bakıp konuşuyor.

“İeridekiler beni duyuyorsanız yaptığınız şeyi yapmayı bırak mısınız? Ben sizin düşmanınız değilim” diyor.

“Nereden bileceğiz?” dediğini duyuyorum Arzu’nun.

“Öğreneceksiniz” diyor Zehra Hanım.

Bedenimi bırakıyor sonra. Zehra Hanım kalkıp yerine geçiyor. Bir sonraki seansı ne zaman yapacağımıza dair konuşuyoruz. Gül'ü sahneye çıkmaya ikna etmeye çalışıyoruz. Gül sesini çıkarmadan duvarın kenarında oturuyor. Vücudu felç edenin Gül olduğunu düşünüyoruz. Bu kadar kuvvetli bir savunma yapabilmesi, vücudumu böyle felç edebilmesi inanılmaz bir şey. Profesyonel bir terapistin karşısında alterlerle direkt iletişime geçmek dünyanın en tuhaf şeyi.

Bu odada olanlar bir başkasının karşısında gerçekleşse muhtemelen "İçine cin kaçmış" diye hocaya götürürler insanı. Az önce yaşadıklarımın "Exorcist" filminden hiçbir farkı yok. Gerçi hatırlıyorum çocukken annem de beni hacı hoca dolandırıp durmuştu. Bu hastalığa sahip birçok insanın da ülkemiz koşullarında cinci hocaların ellerinde can verdiğini duymak kimseyi şaşırtmaz sanırım. Çok daha önce bu tanıyı öğrenip tedaviye başlasaydık hayatım bambaşka olurdu. Konuşurken oyunculuğu dahi bu hastalık yüzünden seçtiğimi keşfediyoruz Zehra Hanım'la.

"Sahnedeyken başka insanlara dönüştüğümde bana kızmıyorlar" diyorum trans halindeyken.

"Hayatın içerisinde her gün bir başkası gibi davranınca insanlar kızıyor ama sahnede istediğim kişi olabiliyorum."

"Hayatındaki insanlar fark ediyorlar mı değiştiğini?" diyor Zehra Hanım.

"Rahmetli eşim söylüyordu, sanki birden fazla Leyla var derdi. Bir gün Allah inancı olan, namaz kılan, Kuran- ı Kerim'i ezbere okuyan biriymen ertesi gün bir ateist konuşuyor benimle. Bir anda çok iyi bir kadinken, bir anda bir şeytana dönüşüyorsun derdi" diyorum.

"Artık ne olduğunu biliyoruz Leyla. Sesimi duyanlar, içeridekiler size de söylüyorum bunu. Özellikle de sana söylüyorum Arzu. Ben sizin düşmanınız değilim. Bir araya geldiğinizde şimdi olduğunuzdan çok daha başarılı bir kadın haline geleceksiniz. Hepinizin ayrı uzmanlıkları var anladığım kadarıyla. Bu bilgilerin tamamını kullanabilir hale geldiğinizde nasıl olur bir düşünsene Arzu" diyor.

“Ne yapmak istediğin umurumda bile değil” diyor Arzu içe-riden.

Söylediklerini aktarıyorum Zehra Hanım’a.

* * *

Klinikten çıkınca içimden vapura binmek geliyor. Kendimi Eminönü’ne giden vapurlardan birine atıyorum. Üst kata çıkıp tırabzan kenarı bir yere oturuyorum. Denizi severim. Suya yakın olmak beni rahatlatır. Vapur hareket alıyor. Etrafımdaki seslerden kendimi soyutlamak için kulaklığımı takıp müziğin sesini açıyorum. Güneş’in sıcaklığı içimi ısıtıyor. Denizin üzerinde kırılan ışığın yarattığı parıltıları seyrediyorum. Sahil şeridindeki binalara bakınca ne kadar uzun zamandır vapura binmediğimi fark ediyorum. Karaköy hatırladığımdan o kadar farklı ki şaşırıp kalıyorum. Her yer bina dolmuş. Bomboştu buralar. Cruz gemilerinin yanaşması için anlamsızca işletmelerle dolmuş şerit. Tarihi yarımada-nın benim için büyük önemi var. Çocukluğum buralarda geçti; Mısır Çarşısı, Yeşildirek, Kapalıçarşı, Sirkeci, Gülhane, Unkapanı çocukluğumun geçtiği yerler. Mısır Çarşısı’na adım atıp baharat-ların kokusunu içime çekmek bana hep huzur vermiştir. Ruh ha-lim değişir buralarda dolaşırken.

Lisedeki sevgilim Ayberk, Ankara’dan İstanbul’a beni görme-ye geldiğinde çocuğu Tarihi Yarımada’nın her yanında yürüte yü-rüte komaya sokmuştum. Çocuk iki sevişip gideceğim diye helak olmuştu sokaklarda. Arada sırada çıkar Taksim’den Sultanahmet’e yürürüm. Seviyorum İstanbul’u. Her köşesinde farklı bir hatıram var. Hayata çok erken atılan bir insan olarak şehrin her köşesine ruhumdan bir iz bıraktım.

Ne zaman vapura binsem gözlerim Erhan ile ilk buluştuğu-muz restoranı arar sahil şeridinde. Tam yerini kestirmeye çalışı-rım. Oysa yıllar sonra oraya gidip o restoranın kapandığını bir-likte görmüştük. Çok üzülmüştüm bize ait çok özel bir mekânın yerinde yeller estiğini gördüğümde. Ben hâlâ zor zamanlarımda o ilk buluşmamıza giderim hatıralarımda. Bana huzur veriyor.

Ah be sevgilim! Ölmen gerekiyor muydu gerçekten? Sen hâlâ hayatta olsaydın ben bugün kim olurdum? Son günlerde seni daha

fazla düşünür oldum. Sen hiç anlamadın mı bendeki bozukluğun ne olduğunu? Anladın da söylemedin mi yoksa? Beni dengede tutmak senin için çocuk oyuncağı mıydı? Ya da inceleyeceğin bir vakaydım belki de.

Eminönü'ne gelince vapurdan inmeye hazırlanırken yarın Gül'ün klip çekimi olduğu aklıma geliyor. Eee benim cilt bakımına gitmem gerek. Hayda! Nasıl unuttum ki ben bunu? Eminönü'nden taksiye binip Nişantaşı'ndaki güzellik merkezini tarif ediyorum.

Takside giderken Instagram'da Çağan'ın da Nişantaşı'nda bir yerde toplantıda olduğunu görüyorum.

"Nişantaşı'nda biraz işim var müsaitsen bir yüzünü göreyim gelmişken" yazıyorum.

"İşim kaç saat sürer bilmiyorum, işin bittiğinde haber ver" diyor.

Güzellik merkezine girip kızlara yaptırmak istediğim işlemleri söylüyorum. Kızların çoğu yabancı, İngilizce konuşuyoruz. İngilizce konuşabilmek beni mutlu ediyor. İçimizde akademik bilgilere ve dillere hâkim olan kişi Arzu. Zaman zaman beni engelliyor İngilizce konuşurken. Ya da mesleğim ile ilgili bir bilgiye erişmek istediğimde o bilgiyi benden saklayabiliyor. Zehra Hanım terapi- de ne kadar ikna etmeye çalışsa da Arzu'yu beni bu konuda zorlamaması için ikna edemedi. Biraz daha zamanımız var barışmak için. Sahnede de çoğunlukla o oluyor ben olmuyorum. 8 yaşında ilk kez tiyatro sahnesine çıktığımda kilitlenip kaldığımı hatırlıyorum. Herkes bana bakıyor diye çılgık atıyordum kendi zihnimde. O günden sonra ne zaman sahneye adım atsam Arzu çıkıp geldi gölgelerin arasından. Onun kendine güvenini, gözü karalığını, cesaretini ve kimseden çekinmeden yaşamasını seviyorum. Bir zahmet bir gün bu özelliklerini bana da aktarırsa çok mutlu olacağım. En azından üniversitede öğrendiklerimi paylaş benimle be kadın!

"Bana ne" diyor içimden gülerek.

Seninle kavgaya girmeyeceğim. Artık kavgaya yok Arzu Hanım. Artık bizi kaosa sürüklemene izin vermeyeceğim. Güzellik merkezinde cilt bakımından sonra manikür pedikür yaptırtıp çıkıyorum. Çağan'a mesaj atıyorum işimin bittiğine dair. Yarım saat

sonra geleceğini söylüyor. O yarım saatte vakit geçirmek için kitapçılardan birine giriyorum. Kitapçılar da bana huzur verir. Rafların arasında dolaşırken saatler geçirebilirim. Kitapçı üç katlı; her katını didik didik ediyorum. Sonunda bir kitap alıyorum beklerken okumak için.

Kitapçıdan çıkarken sokakta teyzenin biri beni durduruyor. Elinde bir nazarlık var, bana uzatıyor.

“Seni içeri girerken gördüm, çok güzelsin. Bir dileğin var senin o kabul olacak. Al bu nazarlık sende kalsın” diyor.

Oysa hiçbir dileğim kalmadı artık hayata dair. Ne hayal ne dilek, hiçbir şey. Nazarlığı alıp Çağan ile buluşacağımız kafeye gidiyorum. Beklerken oturup aldığım kitabı okuyorum. Odaklanamıyorum. Bir gün yeniden bir metne odaklanıp tamamını bitirebilecek miyim merak ediyorum. Garson gelip siparişlerimizin teslim edilip edilmediğini soruyor. Ne benim masamda ne de yan masa da bardak var.

“Evet, teslim edildi bardakla beraber içtik” diyoruz aynı anda kadınla.

Birbirimize bakıp gülüyoruz. Aslında hizmet sektöründeki insanlara kıyamam. Çünkü hayatımın belli dönemlerinde ben de satış elemanlığı yaptım. Bir noktada oto pilota bağlayıp temel işlevlerini yerine getirir hale geliyorsun çalışırken. Çağan gelip karşıma oturuyor.

“N’aber?” diyor.

“İyi canım sen nasılsın?” diyorum.

“İyiym ne var ne yok?” diyor.

“Rutin bildiğin gibi ev, iş vs.” diyorum.

“Ne güzel işte daha ne istiyorsun?” diyor.

Hava çok güzel, mekândan kalkıp açık havada dolaşmak istiyoruz. Hesabı ödeyip Maçka Parkı’na doğru yürüyoruz. Yolumuzun üzerindeki marketten içecek bir şeyler alıp parkta çimlere yayılıyor. Görüşmediğimiz zamanlarda onun sağladığı zihinsel rahatlamayı özlemişim. O anlatırken kendimi güneşe ve onun sesinin verdiği huzura bırakıyorum. Bugün ve görüşmediğimiz zamanlarda olup bitenleri anlatıyor. Sohbetin bir yerinde sevgilisi-

le yurt dışına yerleşeceğini söylüyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Bu şehirden çok sıkıldığını anlatıyor. Hepimiz çok sıkıldık, haklı. İmkânı olan birinin kahramanlık yapıp burada kalmasına gerek yok. Kaçabilen kaçsın bu ülkeden artık çünkü gidişat hiç sağlıklı değil. Ülke yaşanacak bir yer olmaktan çoktan çıktı.

Etraftaki çocuk kalabalığından sıkılınca kalkmak istiyoruz. Arabasını park ettiği yere gidip arabaya biniyoruz. Arabaya binince başka bir yere gitmeyi teklif ediyor. Birbirimizden kopamıyoruz bir türlü. Günün geri kalanını beraber geçirmek yoktu aklımızda. Bu her buluşmamızda böyle oluyor ama zorla da olsa ayırıyoruz yollarımızı. Bugün de ayrılamıyoruz bir türlü.

Arabasında oturup yan koltuktan araba kullanışını izlemeyi özlemişim. Müziği değiştiriyor, trafikte kuralları ihlal edenlere kızıyor, arada telefonla konuşuyor, ben izlemeye devam ediyorum. Öndeki arabadan kızlar dönüp dönüp bize bakıyorlar. Çağan'ın yanında oturan kadının kim olduğunu merak ediyorlar muhtemelen. Evet, bir magazinimiz eksik şu an. Gözlüğümü takıyorum. Bakışlar beni rahatsız ediyor her zaman olduğu gibi. Yakınlardaki bir koruya girip arabayı park ediyor. İnip korunun içindeki kafeye giriyoruz. Kahve ve atıştıracak bir şeyler alıp oturuyoruz.

* * *

Kahvelerimizi bitirdikten sonra kalkıp koruda dolaşıyoruz biraz. Dolaşırken yüzünü seyrediyorum yandan. Birbirimizden neden kopamadığımızı anlayamıyorum bazen. Âşık değiliz, arkadaş değiliz, dost değiliz. Peki, biz neyiz? Bizi birbirimize çıkaran bu yolun sebebi ne? O da benim onun yanında zihinsel berraklığa kavuştuğum gibi benim yanımda zihnen sakinleşiyor belki de. Zihnimizdeki hayaletlerin avcılarıyız birbirimiz için. Hadi onun sesi herkese esenlik verebilecek bir ses, peki ben ne veriyorum bu adama? Seks mi? Yalnızca seks deyip geçebileceğimiz sığılık olmadık hiçbir zaman. Acılarını biliyorum, acılarımı biliyor. Anlayamıyorum.

“Ne yapalım?” diyor dolaşırken.

“Sana gidelim, seni severim biraz” diyorum.

Dolaş dolaş nereye kadar? Neyi uzatıyoruz ki? Arabaya dönüp evine gitmek üzere yola çıkıyoruz.

Eve girdiğimizde evin tanıdık enerjisi beni sarıp sarmalıyor. Salondan gelen müzik sesi, loş ışıklar ve evin kokusu öyle tanıdık ve huzurlu ki bu evi ne kadar özlediğimi fark ediyorum etrafıma bakınırken.

Çağan kahve yapmaya gidiyor. Elbisemi çıkarıp içimdeki gecelikle mutfığa yanına gidiyorum.

“Elbisayla dolaşmaktan fenalık geldi” diyorum tezgâha yaslanırken.

Bana bakıp “Çok güzelsin, yakışmış” diyor.

Üstümde basit, siyah, penye bir gecelik var. Daha önce jartiyerlerle ve kombinezonlarla dahi gördü beni hâlbuki. Gülümsüyorum.

Kahve yapmasını beklerken salona dönüp oturuyorum. Elinde kahvelerle gelip yanıma oturuyor. Yine o saçma sevişme öncesi gerginliği sarıyor ortamı. Ama hemen atlamıyorum bugün. Televizyonda dönüp duran videoları seyredip anlattıklarına bırakıyorum kendimi.

Kahvemi bitirip uzanıp sehpayı bırakıyorum bardağımı. Birkaç dakika sonra uzanıp bacağımı okşuyor. Koltuktan bacaklarının arasına inip tişörtünün altından karnını öpüyorum. Dilimi gezdiriyorum karnında. Eşofmanını indirmesi için geri çekiliyorum.

“Yatak odasına geçelim” diyor.

Kalkıp odasına gidiyorum. Her şey hatırladığım gibi. Yanıma gelip uzanıyor. Ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyor. Sırtüstü uzanıyor. Vücudunu öpüyorum, karnını ve kasıklarını öpüyorum. Sonra yalamaya başlıyorum penisini. Kasılıyor vücudu. Zevk aldığını fark edince ben de coşuyorum. Daha da hareketlenip sertleşiyorum. Seri hareketlerle soluk aldırmadan yalamaya ve emmeye devam ediyorum. Zevk verdikçe zevk alan bir kadını ben. Çağan zevklendikçe ben de kuduruyorum. Beni çekip sırtüstü yatmamı sağlıyor. Mızımızlanıyorum oral seksi yarıda bıraktırdığı için.

“Senin zevk alman da benim hoşuma gidiyor” diyor.

“Ben sen zevk alınca zevk alıyorum zaten” diyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp içime giriyor.

“İçin çok sıcak burada fazla dayanamam” diyor.

“Dayanma” diyorum hareketlerini karşılarken.

Hareketleri sıklaşıp sertleşiyor. Kıvraniyorum altında. Bir anda içimden çıkıp karnımın üzerine boşalıyor. Kendimi bırakıp zevk dolu inlemelerini dinliyorum.

Kendini üzerimden yana atıp “Uzun zamandır böyle rahatlamamıştım, seni özlemişim” diyor.

“Duşu kullanabilir miyim?” diyorum vücudumu işaret edip.

Kafa sallıyor sakince. Kalkıp banyoya gidiyorum. İnsanların evlerinde serbestçe dolaşmak bana göre değil. Özel alanına girmek ya da rahatsız etmek istemiyorum hiçbir zaman. Paylaştıklarımız da oldukça özel ama yine de sınırlarımı bilmek bana kendimi rahat hissettiriyor. Duşa girip yıkanıyorum. Suyun sıcaklığı gerilen kaslarımı rahatlatıyor. Duştan çıkıp kapının arkasındaki havlulardan birine sarılıp odaya dönüyorum.

Kurulandıktan sonra giyinip salona geçiyorum. Koltuğa oturuyorum. Normalde seviştikten sonra fırlayıp çıkarım evden. Bugün gidesim gelmiyor. Mutfığa gidip su alıyorum. Suyu içerken salona gidiyorum. Arkamdan Çağan salona geliyor. Gitarını alıp çalmaya başlıyor. Televizyonda bir belgesel kanalı açık, Çağan ekrana bir göz atıp ekrandaki belgesel ile ilgili bir şeyler anlatmaya başlıyor. Algımı açık tutmaya çalışarak anlattıklarını dinliyorum.

“Sıkılıyorsan anlatmayayım” diyor.

“Hayır, dinliyorum anlat” diyorum.

Anlatmaya devam ediyor. Anda donmuş gibi hissediyorum kendimi. Ben mi yanılıyorum yoksa bugün gerçekten ikimizin de ruh hali farklı mı bilmiyorum. Gidesim gelmiyor. Kendimi zorla koltuktan söküp telefonumu almaya gidiyorum.

“Taksi çağırayım ben” diyorum telefonumu alıp.

“Bırakırdım ben” diyor.

“Yok ya atlar giderim” diyorum.

* * *

Ertesi gün sabah erkenden uyanıp sete gitmek için hazırlanıyorum. Yönetmen ile ben tanıştırdığım için Gül benim de sette olmamı istedi. Giyinip evden çıktıktan sonra evin önünden geçen otobüse binyorum. Kulaklığımı takıp pencere kenarındaki koltuklardan birine oturup yolu seyrediyorum. Çalan şarkı bir anda vuruyor beni. Yeni Türkü'nün daha önce dinlemediğim bir şarkısı: "Nerelere Gideyim?" Çözülüyorum bir anda. Ağlamaya başlıyorum. Gözlüklerimin ardına saklanıyorum. Uzun zaman oldu ağlamayalı. Biriken ne varsa dökülüyor gözlerimden. Zeynep'in araması bölüyor düşüncelerimi. Aramasını yanıtlıyorum.

"Günaydın, ne yapıyorsun?" diyor.

"Sete gitmeye çalışıyorum, sen ne yapıyorsun?" diyorum.

"Ben de işe gidiyorum. Timur'dan döndüm. Evden bir şeyler alıp ofise geçeceğim. Ne var ne yok?" diyor.

"Ağlıyorum deminden beri" diyorum Zeynep'e.

"Aaa hatun o nereden çıktı?" diyor.

"Bilmiyorum az önce başladı. Tuhaf" diyorum.

"Belki de bir sürecin sonuna gelmişsindir" diyor.

"Bilmiyorum" diyorum.

Telefonu kapatıp otobüsten iniyorum. Çekimin yapılacağı mekâna gidiyorum. Her sette olduğu gibi bu sette de büyük bir koşturmaca var. Allah'tan oyuncu olarak burada değilim. Setleri hiç özlemiyorum. Mesleğe ilk başladığım yıllarda altı sezona yakın bir dizide rol aldım ve mesleğimden soğuttu dizi setleri beni. Tiyatroda her şey saatine göre ilerler. Oyunun bir saati vardır, tiyatronun bir düzeni ve disiplini vardır. Çıgarsın işini yaparsın sonra evine dönersin. Setlerde böyle değil. Uzun saatler bekliyorsun. Oynamaktan çok beklemeyi gerektiriyor dizi ve filmler. Işığı bekle, sahneyi bekle, rejiyi bekle, makyajı bekle, aksaklıkları bekle. Bekle, bekle, bekle. Zaten dizi süreleri uluslararası standartlara göre uzun bizde. Haliyle bu sahne sayısını arttırıp oyun kalitesini düşürüyor. Ki zaten bütün hikâyeler birbirinin kopyası. "Seyirci bunu istiyor." Hadi be oradan! İnsanları aptal yerine koyan bir yerli dizi piyasası hâkim Türkiye'de. Uzun yıllardır televizyon izlemiyorum. Oyunculuklar beni komaya sokuyor. Piyasadaki oyun-

cuların çoğunda dudak tembelliği ve artikülasyon bozukluğu var. Son yıllarda konservatuvarlarda diksiyon eğitimini de kaldırdılar. Her şeyin bokunu çıkarın şu ülkede. Her şeyin. İki kelimeyi bir araya düzgün getiremeyen insanları oyuncu yapın. Bazı oyunlarda bazı oyuncular duymak bile mümkün değil. Bazıları sesini ileriye atmaya çalışırken bas bas bağıyor bazıları da içine içine konuşuyor. İrrite oluyorum artık bir şeyleri izlerken.

Makyajı yapılan Gül'e şöyle bir bakıp yönetmenin yanına dönüyorum. Yanındaki boş sandalyeye oturup referans monitörlerine bakıyorum. Setin çaycısı kahve getiriyor.

“Yönetmenim bu ne hürmet?” diyorum Emre'ye omuz atıp.

* * *

Hafta sonu Zeynep ile buluşuyoruz. Kendimize yiyemeyeceğimizi adım gibi bildiğim büyüklükte yemekler sipariş edip oturuyoruz. O mesleğe ilk başladığı zamanlardaki hatıralarını anlatıyor. Güzel bir ilişkisi var ve son günlerde iyice rayına oturdu. Bu yüzden keyfi yerinde bir süredir. Keyifli şeylerden bahsediyor. Keyfinin yerinde olması beni de mutlu ediyor. Ben de Mete'den bahsediyorum milyonuncu kez.

“Artık sana yeni birini mi bulsak ne dersin?” diyor.

“Herkes bana geri zekâlı gibi geliyor. Ayrıca çok yorulдум. İstemiyorum kimseyi. Böyle yatıp ömrümün sonuna kadar tavana bakasım var” diyorum.

Güneşin altında oturmaktan ikimiz de kızarıyoruz; beyaz ten belası. Zeynep alması gereken bir şeyler olduğunu söyleyince kalkıp AVM'ye giriyoruz. Ben niye sürekli kendimi alışveriş kankası olarak buluyorum ya? Hızlı karar veren ve birbirine benzeyen insanlar olduğumuz için beraber alışverişlerimiz keyifli geçiyor. Üç aşağı beş yukarı neyi beğeneceğini neyin yanına yaklaşmaya-çağını kendimden biliyorum. Ayrıldığımız noktalar da var ama bir mağazayı gözümüzle tarayıp uygun bir şey olup olmadığını bulmamız kısa sürüyor. Alışverişten sonra terapi için kliniğe gitmem gerek. İçimden hiç gelmiyor bugün terapiye gitmek ama aksatmadan gitmem tedavinin sağlıklı ilerleyebilmesi için gerekli.

Kliniğin bahçesinde terapi saatini beklerken bahçedeki kedilerle oynuyorum. Arzu uzun bir süredir ortaya çıkmıyor. Neden bilmiyorum. Saklanıyor sürekli. Kedilerle oynarken kendi içime sesleniyorum.

“Gelmek istiyorsan tam yerindeyiz Arzu” diyorum.

Tepki gelmiyor zihnimden. Kedilerle oynamaya devam ediyorum. Önümdeki kahveyi içerken bir anda felç iniyor vücuduma. Hassiktir. Hoş geldin bacım, hoş geldin.

“Ben kedi sevmiyorum” diyor çok soğuk bir ses tonuyla.

Ne demek kedi sevmiyorum ya? İki tane kedim var evde. Ömrüm boyunca hayvan besledim ben.

“Sevmiyorum” diyor tekrar.

Vücudumdaki felç canımı yakmaya başlıyor. Gitmesini istiyorum. Yüz kaslarımı da ele geçiriyor Arzu. Yüzümdeki ifadenin onun yüz ifadesiyle değiştiğini hissediyorum. Zehra Hanım bahçeye geliyor beni çağırmak için. Arzu birden kayboluyor. Kalkıp Zehra Hanım’ın odasına gidiyorum. Otururken üzerime çöken yorgunluğu atmaya çalışıyorum. Zihnimi rahatlatmam lazım terapiye odaklanmak için.

* * *

“Hoş geldin Arzu” diyor terapist.

Beni tanıyor. Bu etkileyici. Ben Leyla’yı iyi taklit ederim.

“Nereden anladın?” diyorum.

Gülümsüyor. “Benim işim bu” gülümsemesi. Zeki insanları severim. Aptallara tahammülüm olmadığı gibi zeki insanlara toleransım yüksektir.

“Odaya girdiğinden beri seninle konuştuğumun farkındayım Arzu. Neden gelmek istedin? Genelde benimle konuşmak istemiyorsun. Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?”

“Hayır, anlatacağım bir şey yok. Gelmek istedim ve geldim.”

“Leyla bana Çağan’dan bahsetti. Sen ne düşünüyorsun Çağan ile ilgili?”

“Ben olmasaydım Çağan hayatımızda olmazdı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Benimleyken zevk aldığı için adam Leyla’nın hayatında.”

“Leyla, Çağan ile olduğunda senin gelmediğini söyledi.”

Attığım kahkaha odayı çınlatıyor. Terapist irkiliyor. Çok salaksın Leyla. Tümünü ben baskılayabileceğini sanacak kadar safsın üstelik.

“Leyla nasıl beni izleyebiliyorsa ben de Leyla’yı izleyebiliyorum. Biri dokunduğunda irkilip kaçan ben değilim, diğerleri. Ben dokunuşlardan hoşlanırım. Diğerleri birilerinin dokunuşuna tahammül edemez. Çağan, Gül’ü korkutmuyor. Birbirlerine çok benziyorlar. Çağan ile olduğunda tümünü kendinde olduğunu sanıyor Leyla. Aslında kontrol genellikle bende oluyor. Onda olduğunu sanmasını sağlayabiliyorum. Onun gibi davranmaya alışığım. Sadece sesimi çıkarmadığım için Leyla kendinde olduğunu zannediyor. Ben olmadan seks olmaz. Eğlence olmaz. Bu varlığın pervasız yaşayan yanı benim. Ben olmadığımda, kendimi sakladığım da, kendini yosun olarak tanımlar Leyla. Bu arada adam Leyla’nın umurunda bile değil. Tam bir salak Leyla, gece gündüz Mete diye ağlıyor.”

“Mete hakkında ne düşünüyorsun peki?”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Düşünemiyorum. Leyla’nın zihni engel oluyor. Mete’nin dokunulmazlığı var sistemde.”

“Nasıl?”

“Hepimiz için dokunulmaz. Ona dair hiçbir şeye erişemem. Leyla’nın sevdiği insanları koruma isteği malum. Mete’yi koruma içgüdüğü bambaşka bir boyutta. İsmi dışında hakkında hiçbir bilgin yok. Sesi ve görüntüsü beni yok ediyor. Göremiyorum, duyamıyorum. Anahtarlanmama sebep oluyor. Alter değişimine anahtarlanma deniyor diye biliyorum.”

“Doğru. Bu senin için rahatsız edici olmalı.”

“Evet, kontrolü benden aldığı anda onu öldürmek istiyorum.”

“Leyla senin düşmanın değil Arzu. O olmasaydı sen var olamazdın.”

“O beni yok etmek istiyor.”

“Hayır, Arzu. Leyla seni yok etmek istemiyor. Aksine seni seviyor ve senin gibi olmak istiyor.”

“Umurumda değil.”

“Seni veya sistemdeki başka birini herhangi bir şeyi yapmanız için zorlayamam. Ancak kendi isteğiniz ile Leyla ile birleşirseniz tedavimiz etkili olacaktır. Bunu bir düşünmeni rica ediyorum. Birleştığınızde potansiyelinizin çok ötesinde işler başaracaksınız” diyor.

“Ben bu halimizle mutluyum.”

“Peki, bana içeride kaç kişi olduğunuzu söyleyebilir misin?”

“Dokuz.”

“Dokuz?”

“Dokuz. Söylediğim gibi; Leyla, Gül ve benim dışındakilerin sistemde fazla bir işlevi yok. Belki Küçük Leyla, Anne ve Canavar size yardımcı olabilir. Onlar dışındakiler faydasız alterler.”

“Varlığınızın bir faydası olmasaydı oluşmazdınız Arzu. Yanılıyorsun bu konuda. Leyla’nın tahammül edemediği bir travma sebebiyle ortaya çıkmış olmalısınız. Öyle ki sen sistemdeki en eski iki alterden biri olmana rağmen senin varlığın yeterli gelmemiş. Başka yeteneklere ve işlevselliğe ihtiyaç duymuş Leyla. Yoksa oluşmazlardı.”

“Bundan sayımızın artıp azalabileceği anlamını çıkarıyorum.”

“Bu ihtimal her zaman var. Birleştirme terapisinden sonra da bambaşka alterler oluşabilir sistemde. Maalesef çoklu kişilik bozukluğu tarihte çoğunlukla şizofreni ile karıştırıldığı için elimizde hastaların yaşlandıklarında neler yaşadıklarına dair çok veri yok. Yapılan yanlış tedaviler sebebiyle uzun yaşamaz ÇKB hastaları.”

“Leyla intihar etmeyi çok sık düşünür. Uzun vadeli olacağını sanmıyorum yaşadıklarının.”

“Leyla öldüğünde senin de yok olacağını farkındasın değil mi Arzu?”

“Kim bilir? Belki fiziki varlığını değil zihnini yok ederiz” diyorum gülerek.

“Sürekli kontrolde olmak hoşuna gider miydi? Leyla’nın arkadaşlarıyla iletişimde olmak, hayatının her anında kontrolde olmak, sadece seks sırasında, sahnede veya erkeklerle konuşurken değil ev temizlerken de orada olmak ister misin? Bu hoşuna gider mi Arzu?”

“Keyifli görünmüyor” diyorum.

Of sıkıldım daha fazla konuşmak istemiyorum bu kadınla.

* * *

Arzu’nun anlattıkları balyoz gibi tepeme iniyor. Kadın bana açık açık “Salak” dedi. Her zaman beni küçümseyen bir tavır olmuştur ama bu her şeyi ben biliyorum tavrı beni bugün rahatsız ediyor.

“Merhaba Leyla” diyor Zehra Hanım.

“Merhaba hocam” diyorum.

“Konuştuklarımızı duydun mu?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Üzerimdeki yorgunluk daha da arttı. Kontrolü alterlere devretmek, onlar bedeni kontrol ederken arkada kalıp olan biteni seyretmek çok zor. Bütün varlığımla yeniden kontrolü devralmak istiyorum ama kuvvetle itiyor beni bir güç. Sandalye kapma yarışması gibi kafamın içi. Sandalyeyi kapam konuşma hakkını elde ediyor.

“Bu nereye varacak bilmiyorum hocam” diyorum.

“Tedavinin bu aşamasında, her şeyin kötüye gittiğini hissedebilirsin. Dilersen kullandığın ilaçların yanı sıra bu endişelerini gidermesi için başka bir ilaç daha ekleyebilirim.”

“Anksiyete atağı geçirmiyorum. Bunlar sadece düşünce. Çok yorulduğumu ve artık devam etmek istemediğimi düşünüyorum zaman zaman. Gerçekten şu an ölsem umurumda bile olmazdı. Sanki yaşanacak her şeyi yaşadım, göreceğim her şeyi gördüm. Daha fazla tahammül etmek istemiyorum diyorum bütün varlığımla.”

“İnan bu aşamada bu düşünceler olağan. Bütün karakterleri tanıyıp birleştirme aşamasına geldiğimizde kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

“Arzu birleşmek istemiyor. Onu yok etmek istediğimi düşünüyor. Teknik olarak yok olmayacak mı zaten? Artık benden bağımsız bir birey olmayacak birleştirmizde.”

Gülümsüyor Zehra Hoca.

“Bu aşamada bunları düşünüp zihnini yorma. Zamanı geldiğinde tüm bu aşamaları beraber atlatacağız. Senden ricam artık

daha fazla araştırma yapma hastalık ile ilgili. Kendi zihnini kurcalama. Alterlerinle iletişime geçmeye çalış ama kendini yorma. Bir sonraki seansta Gül ile konuşmayı deneyelim olur mu?”

“Peki hocam. Görüşmek üzere” diyorum koltuktan kalkıp odadan çıkarken.

Klinikten çıkıp arkadaşım Enes’i arıyorum. Beraber bir gösteriye gitmek için sözleşmiştik. Aslında hiç enerjim yok bu gösteriye katılmak için ama oyunun galası yapılacak ve biz de davetliyiz. Direkt mekâna geçeceğimi söylüyorum Enes’e. Orada buluşmak üzere sözleşiyoruz. Marmaray’a binip Yenikapı’ya oradan da metro ile Levent’e geçiyorum. Yanlış hatırlamıyorsam Uniq Hall’a giden araçlar buradan geçiyor. Levent’te durakta beklerken kalabalığa daha fazla tahammül edemeyeceğimi fark edip taksi çeviriyorum. Taksi ile gösteri merkezine giderken ne demeye Enes’e söz verdiğimi düşünüyorum. Enes uzun yıllardır beni seviyor. Bir dönem takıldık ama hiç bana göre biri değil.

“Fazla konuşma oyunağın ile oyna işte” diyor Arzu içeriden.

“İnsanlar oyuncak değildir Arzu. Onların duyguları ile dalga geçemezsin.”

“Erkekler oyuncaktır Leyla. Bunu fark etsen iyi olacak.”

“Ben insanlarla oynamak istemiyorum Arzu. Ama istersen bu gece kontrolü sana bırakabilirim. Çünkü gerçekten çok yorgunum. Benmişim gibi davranmaya hazırsan gelip kontrolü devralabilirsin” diyorum.

Kafamın içindeki basınç artıyor. Gözlerimi kapatıp o tanıdık depresyon hissinin bekliyorum. Başım önüme düşerken yüzümde Arzu’nun gülümsemesinin belirdiğini hissediyorum.

* * *

Zeynep’in dürtüp durması yüzünden oturup kendime bir flört uygulamasında hesap açtım. Sağa kaydır, sola kaydır. Bu ne be böyle katalogdan adam seçmece? Uygulamanın tek güzel yanı açılıştaki sorduğu binlerce soru sayesinde verdiği uyum yüzdesi. Gerçekten bine yakın soru sordu hesabı açarken. Uygulama ile ilişkim gelen mesajları reddetmek üzerine kurulu. Onu red-

det bunu reddet asabım bozuluyor bir süre sonra. Bir yandan da Zeynep ile konuşuyoruz. Ona da anlatıyorum eşzamanlı olarak gördüğüm hesapları gülüyoruz insanların hesaplarına yazdıkları açıklamaları okudukça.

“Ya oğlum bunlar benim için çok düşük profilli insanlar. Hayatıma giren çıkan insanları tanıyorsun. Çalma listem zor bir kere. Üstün zekâlı, kültürlü, sanattan anlayan, karizmatik, yakışıklı, belirli bir gelir seviyesinin üzerinde kaç kişi var lan bu ülkede?” diyorum gülerek.

“Hiç de yakışıklı değil hayatına giren insanlar ama haklısın çok zor aradığın kriterleri bir arada toplamak” diyor.

“Sensin yakışıklı değil” diyorum.

Ağız burun büküyor.

“İyi hadi gidip biraz çalışayım, seansım var kapat” diyor.

“Sabah görüşürüz” diyorum gülerek.

Her sabah en az iki saat görüntülü konuşmak âdetimiz haline geldi. Bilgisayarı kapatıp uygulamadan gelen bildirimlere bakıyorum. Profillerden biri ilgimi çekiyor. Adı Demir, hayvan sever ve uyum yüzdemiz yüzde doksan dokuz.

“Yüzde biri nereden kaybediyoruz acaba?” diye mesaj atmış bana.

“Merhaba Demir” yazıyorum hiç geyik muhabbetine bağlamadan.

“Merhaba nasılsın?” yazıyor.

“İyiyim, sen nasılsın?” yazıp profilini daha detaylı incelemek için sayfasına giriyorum.

Sayfasında Twitter kullanıcı adı var. Twitter’ı nasıl kullandığı, biri hakkında bana yeterli bilgiyi verir. Twitter’a girip hesabını arıyorum. Aaa! Birbirimizi takip ediyoruz. Twitter’dan mesaj atıyorum “Sürpriz” yazarak.

Uygulamaya geri dönüp “Biz zaten tanışıyor muyuz. Sittin senedir ekliyiz biz birbirimizde mesaj attım sana, Twitter’a bak” yazıyorum.

“Çok acayip, yükseldim ben şu an buna” yazıyor.

“Neden?” yazıyorum.

“Karşılaşmamız tesadüf olamaz” yazıyor.

“Dünya küçük” diyorum.

Zeki bir adam, muhabbet akıyor. Ertesi gün kahve içmek için sözleşiyoruz.

* * *

Her yere yürüyerek gitmek bende alışkanlık haline gelmeye başladı. Müzik dinleyip yürümek işime geliyor. Hem sakinleşiyorum hem de sağlıklı. Bir sabah evden çıkıp stüdyoya yürürken içimde bir kıkırdama duyuyorum. Neşeli bir kız çocuğunun sesi geliyor kulağıma. Kalakalıyorum olduğum yerde. Gül mü bu?

“Gül sen misin?” diye sesleniyorum içime doğru.

“Sana ne?” diyor.

Gülerek koşup saklanıyor zihnimin içinde. Çok garip bir his zihnim onun oyun bahçesi gibi. Ciddi ciddi kafamın içinde koştugunu hissediyorum. Yolun kenarındaki banklardan birine oturuyorum. Gözlerimi kapatıp zihnimin içine bakıyorum. Etrafımda koşuyor. Yakalıyorum kolundan.

“Bırak beni” diyor, tekme atıyor bana.

“Dur sıçarım bacağına” diyorum.

“Babama söylerim seni” diyor.

Gülüyorum, sinirim bozuluyor. Kimsin de kimi kimin babasına şikâyet ediyon acaba sen ya?

“Adın ne senin?” diyorum.

“Lela” diyor.

Arzu’nun bahsettiği Küçük Leyla bu galiba, kaç yaşında acaba?

“Kaç yaşındasın sen?” diyorum.

“Sana ne lan” diyor.

Kolunu benden kurtarıp kaçıp saklanıyor. Yok olduğunu hissediyorum. Tövbe tövbe. Gözlerimi açıyorum. Gül dünyanın en sessiz kız çocuğu ve dilsiz zaten. Gül ne kadar sevimli bir çocuksa bu o kadar sinir bozucu. Kızım olsa döverim diyeceğim tip. Ben gerçekten bazı kız çocuklarına hiç tahammül edemiyorum. Çok kız arkadaşım da olmadı hayatım boyunca. Erkeklerle iyi anlaşıyorum. Bu yüzden de hep bir gün çocuğum olursa oğlum olmasını istedim. Kız çocuklarının büyümüş de küçülmüş halleri asabımı

bozuyor. Kişi kendinden biliyormuş işi. Ben böyle bir kız çocuğu muydum? Öldürürüm Küçük Leyla benim bebem olsa.

“Bok öldürürsün” diyor içimden gülererek.

“Aaaa, edepsiz” diyorum ben de gülererek.

* * *

Çekimden sonra stüdyoda otururken bir yandan da Demir’in attığı mesajlara cevap yazıyorum. Akşam dışarıda buluşmak için sözleştik ama bende gram enerji kalmadı.

“Ya bana gelsene sen, benim hiç sokaklarda dolanacak halim yok” yazıyorum.

“Rahatsız olmazsan neden olmasın” yazıyor.

“Yok, daha iyi olur. Aç mısın yemek yapayım?” yazıyorum.

“Bana yemek mi yapacaksın?” yazıyor.

“Ne var ki bunda?” yazıyorum.

“Ben iyi yemek yaparım yalnız bana beğendiremezsin haberin olsun” diyor.

“Ben de iyi yemek yaparım, beğeneceksin merak etme” yazıyorum.

Stüdyodan çıkıp eve giderken yapmayı düşündüğüm bütün yemekler saçma gelmeye başlıyor. Saat sekiz oldu, bu saatten sonra sıcak yemek yenmez. Mesaj atıyorum Demir’e.

“Pizza ve bira diyorum, ne dersin?” diyorum.

“Harika olur” yazıyor.

“Gelirken alırım biraları” yazıyor.

“Yok, ben alıyorum şimdi senin bir şey almana gerek yok direkt gel” yazıyorum.

Markete girince dolaplardaki biralarla bakışıyorum. İyi olacağını düşündüğüm bir markayı alıyorum. Kendim için de votka alıyorum. Eve on adım kaldı ama ben de bir adım atacak enerji kalmadı. Apartmanın kapısına gelince çantamdan anahtarı alıp kapıyı açıyorum. O sırada elimdeki poşet yere düşüyor. Yüzlük votka tuzla buz oluyor. Hay ben senin yapacağın işi sikeyim Leyla!

Elimden bir şey düştüğünde panikleyip atlamam ben. Olayın devamını izlerim. Akıp giden votkayı izliyorum melül melül.

Yapacak bir şey yok. Yerdeki büyük cam parçalarını toparlayıp apartmanın önündeki çöpe atıyorum. Geri dönüp eve çıkıyorum. Biraları buzdolabına koyup duşa giriyorum. Neyse ki evde votka vardı. O bana yeter. Duştan çıktığımda Demir mesaj atıyor. Konum atıyorum. Yakın bir yerden geliyor. Birazdan gelir. Pizzaları sipariş ediyorum. Kendim için Akdeniz onun için karışık. Zaten yiyip yiyebileceğim iki dilim onda da şarküteri ürünü tüketip sabaha kadar kıvranamam. Odama dönüp geceliğimi giyiyorum. Hiç kasamayacağım. Çok fena yayılma havamdayım. Kapı çalıyor. Kapıya gidip açıyorum. Beni süzüyor tepeden tırnağa.

“Hep böyle seksi misindir?” diyor.

“Anlamadım” diyorum.

Üzerimdekileri işaret ediyor. Saks mavisi saten gecelik ve sabahlık var üzerimde.

Benim normalim bu ama birçok kadın için dizi çıkmış gri eşofman altı normal.

“Alışsın, ben hep böyleyim” diyorum.

Gelirken o da altılı bira almış.

“Elim boş gelmeyeyim dedim” diyor.

“Ya niye zahmet ettin. Dünya kadar bira oldu evde. Ben bira sevmem bir de” diyorum gülerek.

Yeniden kapı çalıyor.

“Birini mi bekliyorsun?” diyor.

“Pizzalar geldi” diyorum.

“O kıyafetlerle açmayı düşünmüyorsun kapıyı değil mi?” diyor.

“Alsana sana zahmet ödedim ben” diyorum içeceklerimizi ayarlarken.

Kapıyı açıp pizzayı alıyor. Kendime votka koyup, onun için de bira alıp salona geçiyorum. Pizzaları açıyor. Koltuğa yayılıp oturuyorum. Bir hal geliyor bana. Gerildim. Ben niye gerildim? Hayda. Benim içmem lazım. Ama önce bir şey yemem lazım. Doğrulup pizzamdan bir dilim alıyorum. Bir yandan konuşmaya devam edip bir yandan yiyip içiyoruz. Köpeğinden bahsediyor, yanına gelen kedilerimi seviyor. Kediler pizzaya sulanıyorlar. Pizzanın üstündeki küp sucukları veriyor kedilere. Mırıldanıp etrafımızda

dönüyor kedilerim. İçkim bitince kalkıp yeniden almak için mutfağa gidiyorum.

“Bira ister misin?” diye sesleniyorum.

“Evet” diye bağıyor içerden.

İçkileri alıp döndüğüm zaman beni ayakta karşılıyor. Yanından geçip sehpaye gidiyorum. Ben bir şeye odaklandığım zaman onu bitirene kadar rahat edemem. Elimdeki içecekleri sehpaye bırakmaya öyle bir odaklanmışım ki heyecanlandığımı zannediyor. Bileğimden tutup kollarının arasına çekiyor.

“Dur dur, sakın telaş yapma” diyor.

“Telaşlı değilim ki, bir şeye odaklandığım zaman böyle oluyorum” diyorum.

Uzanıp boynumdan öpüyor. Geri çekilip kaçmak istiyorum. Kaçma hissi geldiği anda Arzu geliyor.

* * *

Merhaba canım. Hoş geldin. Salonun ortasında ayakta olmaz bu iş. Gel bakalım benimle.

“Odaya geçelim.”

Elinden tutup çekiyorum. Peşimden geliyor. Odaya girince üzerimdekileri çıkarmaya başlıyorum.

“Ben çıkarmak istiyorum” diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Romantizm, ön sevişme falan benlik şeyler değil. Alacağımı alır vereceğimi veririm uzatmanın bir anlamı yok. Yine de ceylanı ürkütmemek için kıyafetlerimi çıkarmasına izin veriyorum.

* * *

Kendime geldiğimde Demir ile yatağında buluyorum kendimi. Göğsüne yatmışım. Hâlâ biraz sarhoşluk var üzerimde. Olanları izledim haliyle. Güzel bir seks ama Arzu bu adamı çiğ çiğ yer. Gerçekten yer. Gülüyorum içimden. Birini etkilemek istediğinde kimse Arzu’nun eline su dökemez. “Benim” diyen diz çöker tövbe eder karşısında. Demir dikkatli bir şekilde gözümün içine bakıyor. Bakışı yeniden silinmeme sebep oluyor.

* * *

“Sen çok acayip bir kadınsın, gözüne bakamıyorum resmen” diyor.

“Bana âşık olmaktan korkuyorsun.”

“Evet” diyor kafasını diğer tarafa çevirirken.

Fazla etkilenmiş. Bu iyi. Ama ne istediğimi öğrenmen gerek.

“Sevişirken kendini fazla tutuyorsun, sert olmak istediğini hat-
ta bana vurmak istediğini biliyorum kasma kendini.”

“Nereden anladın?” diyor.

“İnsanları iyi okurum. Sevişirken bir iki kere beni boğmak is-
tedin doğru mu?”

Şaşırarak yüzüme bakıyor.

“İzin istemeden istediğini yapabilirsin. İzin istersen camdan
aşağı atarım seni. Bir de acıdı mı, iyi misin deme bana. İçindeki
hayvanı rahatça salabilirsin.”

Bugünlük bana ayrılan sürenin sonuna geldik. Bundan sonra
top Leyla’da, yarattığım etkiyi mahvetmez umarım.

* * *

Kafam gelip gidiyor. Arzu ile aramızdaki sınırı kaybediyorum
bazen. Güçsüz ve yorgun olduğumda çok daha kolay ortaya çı-
kıyor. Gözlerim kapanıyor. Demir’in beni izlediğini görüyorum.
Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama mümkün değil. Çok
yorgunum. O beni izlerken kayıp gidiyorum uykuya.

Sabah erkenden uyanıyorum. Bir süredir böyle. Anlamsız sa-
atlerde uyanıyorum her gece. Psikolojik olduğunun farkındayım.
Ben uyumak istiyorum ama içeride dinlenmiş ve enerji dolu alter-
lerim var. Kalkıp evi toparlıyorum. Artan pizzaları fırına saklıyo-
rum. Pencereleri açıp evi havalandırıyorum. Uyanınca fırlayıp ev-
den çıkmak isterim. O yüzden evi toparlamaya veriyorum kendi-
mi. Zaten toplu bir evi nereye kadar toplayabilirim acaba? Demir’i
uyusun dinlensin diye bırakıp çıkıyorum evden. Yakınlardaki bir
kahve dükkânına atıyorum kendimi. Yaz gelmeyi düşünmüyor bu
ne ya? Kahvemi alıp içerken ısınmaya çalışıyorum.

* * *

İlişkilerin ilk dönemlerinde insanların çok sık görüştüğü bir zaman dilimi vardır. O zaman diliminden geçiyoruz Demir ile. Haftanın birkaç günü bende kalıyor. Birlikte eğleniyoruz. Ortak zevklerimiz çok fazla. Ona âşık olacağımı sanmıyorum. Sadece varlığına alışabilirim o kadar. Hâlâ Mete diye zırlarken başkasına âşık olma ihtimalim zaten yok. Bu ağlayıp durma hali çok canımı sıkmaya başladı. Aklıma geldiği anda hüngür hüngür ağlıyorum ve aklıma çok sık geliyor.

Normalde hayatıma almayı düşündüğüm insanlara eski ilişkilerimden söz etmem. Ama Demir’e anlatıyorum; Mete’yi ve geçmişte yaşadığım her şeyi anlatıyorum. Belki de benden bağlılık beklemesini istemediğim içindir. Bütün falsolu yanlarımı seriyorum önüne.

Hâlbuki Demir bana özen gösteriyor. Uzun zamandır böyle bir ilgiye ihtiyacım olduğu için iyi geliyor bana gösterdiği hassasiyet. İlgisi yüzeysel değil. Ben istediğim için uzakta bile olsa benimle kahve içmeye geliyor. Ben de onu mutlu etmeye çalışıyorum. Ona sevgi veremeyeceğimi biliyorum. Bütün sevgim tek bir insana ait olsa da bir erkeğin hayal edebileceği bütün fantezileri gerçekleştirmesini sağlayabilecek bir kafa yapım var. Gerçi bunun kafa yapımdan ziyade Erhan’ın bana öğrettikleri ile ilgili olduğunu düşünüyorum.

Erdemli bir şekilde bütün arzularımı yaşayabilmeyi öğretti bana. Yalan söylemezdi, beni yalan söylemek zorunda bırakmazdı. Onun için en büyük ihanet yalandı. Tekeşliliğin tercih olduğunu ondan öğrendim. İsteseydim ondan başka biriyle olmama karşı çıkmazdı. “Sen sanatçısın, libidonun herkesten yüksek olması normal. Eğer seni kısıtlarsam yaratıcı yönünü kaybedersin. Yaşamak istediğin ne varsa bana söyle. Söyle ki hem sana güveneyim hem de bir şey yaşamak istediğinde seni güvende tutayım. Sen istiyorsan sana engel olmayacağım” derdi.

Belki de bunun verdiği rahatlıkla hiç ondan başka bir erkeği arzulamadım. Kafamı kaldırıp başkasının yüzüne bile bakmadım. O benden başka kadınlarla sık birlikte olurdu. Ve bunun beni kurdurtmaması için egomu çok güzel törpüledi. O mutlu oluyorsa

ben de mutluydum. Bazıları tanrı rolü oynadığını, egoistin teki olduğunu söylerdi. Tam tersi müthiş mütevazı bir adamdı. Dışarıdan bakan birinin sıra dışı zevklerini tahmin etme ihtimali sıfırdan düşüktü. Taşıdığı gücü ve dominant bir adam olduğunu herkes hissederdı ama kimse yakıştıramazdı ona o sertliği. Hafif sert bir tonla “Leyla” dediği anda çenemi kapatmam gerektiğini bilirdim. Masmavi gözleri sinirlendiğinde gece lacivertine dönerdi. Babasını da annesini de kanserden kaybettik ve annesi ile kanser tedavisi sürecinde çok kötü zamanlar yaşadık. Belki de sırf bu yüzden ona kanser teşhisi koyulduğunda tedaviyi kabul etmedi. Güçlü ve yakışıklı ölmek istedi. Öldüğünde 42 yaşındaydı. Hâlâ çok yakışıklıydı. Ben 23 yaşındaydım ve onunla ruhumun kırmızısını gömdüm. Bir kez olsun ağlamadım. Beni ölümüne bile titizlikle hazırladı. “Benden sonra başını hep dik tut, kim olduğunu unutma, gülüşünü soldurma” dedi. Yapamadım. Başımı dik tuttum, kim olduğumu unutmadım ama gülmeyi unuttum; Mete’yi görünceye kadar.

Şimdi Demir de hayatıma giren herkes gibi Erhan’ın bana öğrettiklerinin ekmeğini yiyor. Demir’i bir iki kere eşeleince kolayca fantezilerini anlatıyor bana. Çok uç noktalarda fantezileri yok. Grup seks yapmak istiyor. Grup seks değil aslında yapmak istediği, orji yapmak istiyor. Grup seks ve orji herkesin karıştırdığı iki kavram. Grup seks aynı mekânda birden fazla çiftin seks yapması demekken herkesin üçlü dediği nane orji. Ve benlik bir şey değil hele ki iki erkekle. Mümkün değil. Ben tek bir erkeğe ait olmak isterim. Sahiplenilmek isterim. Ortamlarda dahi kime ait olduğumu bilmem lazım. Demir’in benden başka biriyle bu fantezisini gerçekleştiremeyeceğini bildiğim için harekete geçiyorum. Orji olmasa da yakın bir deneyimi yaşatabileceğimi biliyorum.

Bir akşam bana geldiğinde beni evde onun için tuttuğum eskort kız ile buluyor. Arkadaşım olduğunu düşünüyor başta. Gelip tanışıyor kızla.

“İki dakika gelsene” diye mutfığa çekiyorum.

Buzdolabından viski çıkarıp üçümüze de koyarken “Nasıl hatun beğendin mi? Tam istediğin gibi sarışın” diyorum.

Yüzüme bakakalıyor. Dalga geçtiğimi düşünüyordu konuştuğumuzda. Müthiş geyik yanlarım olmasına rağmen, insanların arzularını ve hayallerini gerçekleştirme isteğini ciddiye alırım ben. Çünkü hayatı o anlarda gerçekten yaşar ve akışa geçeriz.

“Dalga mı geçiyorsun?” diyor şoku atlatınca.

“Hayır, dalga geçmiyorum. Sen istedin ben getirdim” diyorum elimdeki bardağı uzatıp.

“Ben arkadaşın sandım” diyor viskiden bir yudum alıyor.

“Hayır değil, eskort. Gecelik ücreti ödendi ve emrine amade” diyorum.

“Delisin sen!” diyor.

“Ya da fazla akıllıyım” diyorum.

“Sen bize katılacak mısın peki?”

“Hayır, ben izleyeceğim. İyi bir performans bekliyorum” diyorum gülerek.

“Kıskanmayacak mısın gerçekten?” diyor.

“Umurumda değil” diyorum yanından geçip salona giderken.

* * *

Çağan yurt dışına gitmeden önce tekrar görüşüyoruz. Hafta sonu ve hava sıcak olduğu için kendimizi bağa bahçeye atma arzumuz baskın geliyor. Çimlerde yayılıp oturuyoruz. Ne zaman gideceğinden ve planlarından bahsediyor. Giderken evini kapatmayacağı için anahtarlarını bana bırakıp bırakamayacağını soruyor. Kabul ediyorum. Benden daha iyi göz kulak olacak biri yoktur herhalde. Bana bir şey emanet edilince benim içimden manyak çıkıyor. Sahibinden daha fazla özen gösteriyorum. Yanımıza aldığımız biralara bittiği için kalkıp markete gidiyorum. Marketten bira alıp parka geri döndüğümde Çağan’ı yanında tanımadığım biriyle otururken buluyorum. Yanına oturup kadınla tanışıyorum. Çantamdan çıkardığım birasını uzatıyorum Çağan’a. Kadınla konuşmalarını dinliyorum. Çağan’a ilgi gösterip göstermediğine bakıyorum.

Kadının aşırı kendine güvenen bir hali var. Birbirlerini yemleyip duruyorlar. Bir süre sonra yanımıza kızın başka bir arkadaşı ve

Çağan'ın arkadaşları da geliyor. Festival grubuna dönüşüyoruz yavaş yavaş. Konu aşka meşke gidiyor. Zekâdan hoşlandığımızdan bahsediyoruz. Çağan'ın görüp görebileceği en zeki erkek olduğundan bahsediyorum. Kadın bana kaş göz yapıp yanındaki arkadaş ile Çağan'ın arasını yapmayı teklif ediyor. Çağan'a fısıldıyorum hatunun onunla takılmak istediğini. Güzel bir kadın. Çağan dilini çıkarıp beğenmediğini ima ediyor bana. Kadının tavrında tarzında beni huzursuz eden bir şey var. Piyasada takıldığı adamları anlatıp duruyor. Kızlar 30 yaşında olmama şaşırıyor.

Ama asıl bomba yanımda oturan Çağan'dan geliyor.

“Sen 30 yaşında mısın? Ben senden 10 yaş büyük müyüm?” diyor.

Ağzım açık yüzüne bakakalıyorum. Bu yakında benim adıma da sorar.

“Günaydın” diyorum gülerek.

* * *

Eve döndüğümde eve girmeyi hiç istemediğimi fark ediyorum. Alt komşum Şengül'ün kapısını çalıyorum. Dünya tatlısı bir kadın, tanışır tanışmaz içim ısındı. Ki zaten o da benim gibi uzun yıllardır bu apartmanda oturuyormuş yeni fark ettik birbirimizin varlığını. Yakın mesafede, tanıdık ve içten birinin varlığı iyi geliyor bana. Kapıyı açıyor.

“Aaa Leyla, hoş geldin!” diyor beni görünce.

“İçecek bir şey var mı?” diyorum.

“Senin geçen gün getirdiğin biralar var ama sana şarap falan söyleriz gel” diyor kenara çekilip.

Demir'in getirdiği biraları Şengül'e bırakmıştım o sevdiği için.

“Yok, şarap havamda değilim. Benim evde votka vardı kapayım geleyim” diyorum.

“Eee iyi hadi al gel” diyor.

Eve çıkıp evdeki içecekleri alıp tekrar Şengül'ün evine dönüyorum. Koltukta oturmak gelmiyor içimden. Kendimi koltukla sehpanın arasına sıkıştırıp yere oturuyorum. Bardakları getiriyor.

“Aaa niye yerde oturuyorsun sen?” diyor.

“Burada oturmak istiyorum” diyorum.

İçkilerimizi koyuyor. Bardağımı alıp içmeye başlıyorum.
“Seninki yine ayrılmış o kadından” diyor.

Mete’den bahsediyor.

“O benimki değil” diyorum bardağımı kafama dikerken.

“Boş ver be kuzum tırnağın olamaz zaten senin, tanıdığım en harika kadınsın sen” diyor.

Buruk gülümsüyorum. Bunu o kadar fazla duyuyorum ki. Ne kadar duyarsam duyayım inanmayacağımı da biliyorum üstelik. Cemi cümle bana harika bir kadın olduğumu söylese de ben Mete ne olduğumu, kim olduğumu söylerse oyum. O beğenmediği sürece, o söylemediği sürece inanmıyorum insanların bana söylediği güzel sözlerle.

Hayatıma girip çıkan herkesin geçici olduğunu biliyorum. Saçma sapan ilişkiler yaşayıp dursam da Mete’den başkasına ait hissedemiyorum kendimi. O kadar onunum ki. Üstelik hiç onun olmadan. Hayatımda hiç var olmamış birine nasıl bu kadar ait hissedebiliyorum, bilmiyorum. Ruhum her parçasıyla ona bağlı. Ve muhtemelen ömrümden geriye kalan zamanda yalnız bırakacak bu sevda beni. Böylesine boktan bir çağda kara sevdaya tutulmak neyin nesi gerçekten bilmiyorum. Sevince ömürlük seviyorum ve söküp atamıyorum içimden. Evlensin diye çok dua ettim. O kadınla mutlu olsun, evlensin diye çok dua ettim. “Evlenirse unuturum, başkasına ait olursa unuturum” dedim. Halbuki biliyorum o ilişkinin bitmeye mahkûm olduğunu. Adını duyduğum günden beri biliyorum.

Yalnızlığı kabul ettiğimde çok küçüktüm. Hiç kalabalıklar hayal etmedim kendim için. Bahçeli, küçük bir evde, gün batımında kitap okuduğum, köpeğimle uyuduğum bir gelecek var aklımda; ezkaza o kadar uzun yaşarsam. Kendimi bildim bileli “Bana elli yeter” diyorum. Kaldı yirmi.

Sehpanın üzerindeki şişeye uzanıp yeniden dolduruyorum bardağımı. Şengül de bira içmeyi bırakıp benimle votka içiyor. Acılardan alterlerime kaçmayı bırakıp alkole kaçmaya başladım. Acilen buna son vermem gerek. Sağlıklı yaşam takıntım vardır. Bir an evvel dönmem lazım. Gidişat iyi değil.

Şengül bana bakıp “Bak bu kadehi ikimiz için kaldırıyorum, ikimiz için de harika birer aşk diliyorum” diyor.

“Âmin” diyorum.

Der demez gülme krizi geliyor. Benim tuhaf bir durumum vardır. Ne zaman sarhoş olsam Allah, Kuran, kitap diye saçmalamaya başlarım. Ve susmak istedikçe daha da çok artar. Elimde kadehle “Tövbe estağfurullah” deyip duran bir saçmalığa dönüşüyorum. Çok komik. Bir yandan gülüp bir yandan “İnşallah, Maşallah” deyip duruyorum. Şengül’e anlatıyorum. O da gülüyor.

Telefonumdan mesaj sesi geliyor. Baktığımda Çağan’ın attığı mesajı görüyorum. Neden erkenden yanlarından ayrıldığımı soruyor.

“İşlerim vardı, sen ne yapıyorsun?” yazıyorum.

Sıkıldım kadınların tavrından tarzından. Erkenden kalktım yanlarından. Kadının yavaşlığı bambaşka oluyor. Hele ki sarhoşsa.

“Araba ile uğraşıyorum, bir şey oldu buna. Bir servis bulup götürmem lazım. Yetkili servis ünlüyüm diye hayvan gibi fatura kilitliyor her seferinde” yazıyor.

“Yarın seni sanayiye götüreyim, Türkiye’nin en büyük servisi kuzenimin, ücretsiz hallederiz” yazıyorum.

“Harikası. Baylıyorum senin her şeyi anında halletmene. Sen benim asistanım falan ol bak bu böyle olmayacak” yazıyor.

“Ben metresin olarak iyiyim” yazıp gülücük atıyorum.

“Geri zekâlı” yazıyor beraberinde bir gülücük ile.

Kafamın önüme düşmeye başladığını hissedince Şengül’den izin isteyip evime dönüyorum. Yatıp uyumalıyım. Sabah erkenden Çağan ile buluşmam gerek.

* * *

Ertesi gün öğlene doğru uyanıyorum. Kalkıp toparlanıp evden çıkıyorum. Çağan’ın evine yaklaşırken mesaj atıyorum gelmesi için.

“Beş dakıkaya gelirim” yazıyor.

Beklerken eczaneye girip vitaminlerimi alıyorum. Takviyelere bakınırken daha önce Çağan’a tavsiye ettiğim vitaminleri görüyo-

rum rafta. Onları da alıp çıkıyorum eczaneden. Kaldırımın kenarına park etmiş bekliyor Çağan. Arabaya binip onun için aldığım vitaminleri uzatıyorum.

“Bu ne?” diyor.

“Geçen sana söylediğim vitaminler. Kafana atmazsam kullanmayacağını bildiğim için direkt alıp vereyim dedim” diyorum gülerek.

“Teşekkür ederim niye zahmet ettin?” diyor.

“Yoo, raftan alıp sana getirdim zahmet ettiğim bir şey yok” diyorum.

“Hesap numaranı atsana bana yollayayım bunların parasını” diyor.

Yüzüne bakıp gözlerimi deviriyorum.

“Bak bir daha sana bir sıkıntımdan bahsetmem yolla şu IBAN’ı” diyor.

“Yollamayacağım boşuna uğraşma” diyorum.

“Bu bir emirdir, şu saniye yolluyorsun hesap numaranı” diyor.

“Yürü anam hadi, üç kuruşun lafını yapma bana” diyorum telefonunu elinden alıp konsola bırakırken.

Ya sabır çekip gaza basıyor. Maslak oto sanayiye gitmek için yola çıkıyoruz.

Sanayiye geldiğimizde kuzenimin servisini tarif ediyorum. Servisin önüne park edip iniyoruz arabadan. Serviste çalışan çocuklara kuzenimi soruyorum. Ofisten çıkıp yanımıza geliyor. Çağan ile tanıştıyorum. Çağan’ı çalışanlara yönlendiriyor. Ben de ofise çekiyorum kuzenimi.

“Bak başka servislere de gittik. Abuk sabuk fiyatlar çektiler, makul bir fiyat söyle” diyorum.

“Senden para mı alacağım Leyla?” diyor.

“Aferin, bana bir çay söyle” diyorum gülerek.

Masasındaki telefonu kaldırıp çay ocağını arıyor. Masasından aldığı sigara paketini uzatıyor çay söyledikten sonra.

“Kullanmıyorum” diyorum.

Oda duman altı biraz daha burada oturursam sigara kokusu üzerime siner ve Çağan da beni arabadan aşağı atar. Hoşlanmıyor

sigara kokusundan. Çayı alıp dükkânın dışına çıkıyorum. Çayımı içerken Çağan'ın işini halletmesini bekliyorum. Arabanın işi bittikten sonra Çağan yanıma geliyor.

“Ödemeyi nereye yapıyoruz?” diyor.

“Yok ödeme falan hadi gidelim” diyorum.

Yüzüme bakıyor dik dik. Elemanlar arabasını getirdiğinde binip çıkıyoruz sanayiden. Maslak trafiğinin içine düşüyoruz. Bu trafikte beni eve bırakmaya kalksa üç saat otururuz trafikte.

Yakındaki bir AVM'yi gösterip “Şuraya girelim bari trafik azalana kadar. Trafikte vakit kaybedeceğimize kahve falan içeriz” diyorum.

Direksiyonu kırıp AVM'nin giriş yoluna giriyor. İtiraz edip trafikte bizi ağaç etmesini bekliyordum. Şaşıyorum kabul edince. Otoparka girip arabayı park ettikten sonra montlarımızı arabanın bagajına bırakıyor rahat hareket etmek için. Arabanın bagaj kapağı kilitlenmiyor. Bir dene, iki dene, üç dene derken cinnet geliyor Çağan'a. Tekme atıyor en son arabanın bagajına. Her sinirlendiğinde olduğu gibi ki çok sık sinirleniyor, sakın sakın duruyorum köşede. Çünkü sınırı geçtiğinde çözüm odaklı bir adama dönüşeceğini biliyorum. İki dakika durup soluklandığında aklına bir fikir geliyor. Direksiyona geçip bir ayar yapıyor. Bagaj kapanıyor. Gülüyorum.

“İyi geldi mi bari öfke saçmak” diyorum o arabadan inerken.

Bir şey söylemiyor. AVM'ye girip bir kahve dükkânına çıkıyoruz. Oturup kahvelerimizi söylüyoruz. Kahveleri nasıl istediğini detaylarıyla anlatıyor baristaya. Her kahveyi içmez tabii.

“Nane aromalı bir şey ekleyebiliyor musunuz?” diyorum araya kaynayıp.

Kahvemde mentol ve nane aroması olmasını severim. Gerçi nane ve mentollü her şeyi seviyorum.

“Şurup vardır burada, ben sana yüzde yüz nane yağı getirtirim, sade iç şimdi” diyor Çağan.

Dudak büzüyorum. Koltukta iki yabancı gibi iki ayrı uçta oturuyoruz.

“Öf sevişmek istiyorum seninle şu an” diyor.

“Pardon, tanışıyor muyuz beyefendi?” diyorum Türk Filmi sesiyle.

Gülüyor. Alışığz kalabalık ortamlarda birbirimize yabancı gibi davranmaya. Kahvelerimiz geliyor. Kahvemi içerken anlattıklarını dinliyorum. Boy muhabbetine geliyor konu. Beni süzüyor baştan aşağı.

“Sen niye bu kadar uzunsun ya? Olmuyor yani yan yana yürüyünce bir tuhaf görünüyoruz. Daha önce de uzun boylu sevgilim oldu olmuyor” diyor.

“He bütün derdimiz bu zaten sevgili olmamak için. Kendini mi ikna ediyorsun, beni mi kullanıyorsun ne halt ediyorsan artık. Devam devam iyi böyle. Sen bana bulaşma ben sana bulaşmayayım, beş yüz tane insanla aynı anda görüşelim” diyorum gülererek.

“Ben beş yüz tane insanla aynı anda görüşmüyorum, seni bilemem” diyor gülererek.

“He la he, ona da he” diyorum. Gülüyor.

* * *

Çağan’ın yanından ayrıldıktan sonra Kuruçeşme’ye Demir’in işyerinin yakınına gidiyorum. Kuruçeşme Parkı’nı severim. Eskiden Ulus’ta oturuyordum. Akşamları köpeğimle yürüyerek bu parka inip hava alırdım hep. Sonra da eve dönerken mezarlığın önünden geçmek zorunda kaldığım için götüm çıkardı korkudan. Hava çok güzel, banka oturup denizi seyrediyorum Demir’i beklerken. Etraftaki insanları seyrediyorum. Demir ofisinden çıkıp yanıma geliyor. Pizza ve bira getirmiş yanında.

“Acıktın mı?” diyor otururken.

“Aç değilim sen ye” diyorum.

Benimle terapiye gelmek istediğini söylüyor. Bu beni şaşırtıyor. Hastalığım ile ilgili hassasiyet gösteriyor. Bu benim için mutluluk verici. Yakın çevremde bu hastalığı anlamaya çalışıp bana bu konuda destek olan kimse yok. Özellikle ailem için bu hastalık benim davranışlarım için uydurduğum bir kılıf. Ben yapmadım o yaptı kılıfı. Bir zihinde birden fazla insan olması fikri insanlara gerçek dışı geliyor. Gerçi onları suçlayamam. Bu hastalık psikoloji

tarihi boyunca tartışmalara sebep olmuş bir hastalık. Uluslararası hukuku bile defalarca tartışmalara sürüklemiş bir hastalık.

Geçenlerde Demir sevişirken beni bir anda durdurup kim olduğumu sordu. Bu beni şoke etti. Beni kendimde tutmaya çalışıyor. Alter değişimlerimi fark etmiş. Yanındakinin kim olduğunu hemen anlıyor; kiminle konuştuğunu tanıyabilmesi çok önemli benim için. Bazıları bu hastalığı taşıyan kadınlarla ilişki kurmanın çok eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ama gerçek öyle değil. Sürekli değişen birini hayatında tutmak durumun farkında olmayan biri için kâbus gibi. Tümüyle tutarsız, yaptıklarını ve konuştuklarını hatırlamayan, bugün ak dediğine yarın kara diyen bir insanla baş edebilmek her babayığidin harcı değil. Bu hastalığı taşıyan insanlar yalancı yaftalamasının altında kalmış, hatırlamadıkları kayıp zamanları tolere etmeyi öğrenmiş insanlardır.

Benzer bir olay daha yaşadık Demir ile. Kahve içmeye giderken sohbet ediyorduk.

“Dün neler yaptın?” dedim.

Oysa bütün gün mesajlaşmışız. Yüzüme baktı ve ben o an bunun cevabını bilmem gereken bir soru olduğunu anladım. Yüz ifadesini çabuk düzeltti. Ve konu üzerine yorum yapmadı. Hoşgörülü bir şekilde neler yaptığını tekrar anlattı ve bu çok değerli.

Parktan çıkıp Üsküdar’a gitmek için taksiye biniyoruz. Araba kullanmaya kullanmaya arabayla yolculuk yapmayı da unuttum. Midem bulanıyor her arabaya bindiğimde artık. Kendim araba kullandığımda bulanmıyordu midem.

Trafikte fenalık geçirdikten sonra kliniğe varıyoruz. Seans saatini beklerken kahve içip bahçedeki kedilerle oynuyoruz. Son seanstan sonra Arzu dışarı çıkmaya çok alıştı. Olur, olmaz anlarda kontrolü alıp beni şaşırtıyor. Ama onunla kavga etmeyeceğime söz verdim. Dünya’yı onun gözünden görmeye itiraz etmiyorum. O etrafını seyrederken o kadar pervasız ve neşeli ki güldürüyor beni. Başlangıçta onları ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Alterlerim yalnız bir çocuğa sahip çıkan, onunla arkadaşlık kurmak ve ona yardım etmek için oluşmuş zihinler.

Altı yedi yaşlarımdan hatırladığım bir sahne var mesela. Yaz-

lıkta televizyonun önünde oturmuş çizgi film izliyorum. Annem ve babam kavgâ ediyorlar. Babamın hastalığının mani dönemindeyiz. Ben sessizce televizyon izlemeye devam ediyorum. Ne yaptıkları zerre umurumda değil. Tüm o anlarda yanımda bana arkadaşlık eden başka bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Bu fiziksel bir birliktelik değil. Tümöyle zihinsel. Bunu tedaviye başladıktan sonra fark ettim. Tüm o kavgâ ve gürültünün ortasında Gül yanımdaymış. Gül benim kayıp çocukluğum. Gül benim çocukluk arkadaşım.

Zehra Hanım, bahçeye gelip beni odasına davet ediyor. Peşinden gidip odasındaki koltuğa oturuyorum.

“Geçtiğimiz seanstan bu yana nasıl geçti?” diyor Zehra Hanım.

“Ağlayarak” diyorum.

“On üzerinden kaç verirsin geçtiğimiz haftaya?” diyor.

“Üç” diyorum.

“Günde 100 mg. antidepresan için bu rakam çok düşük. İlaçlarını yeniden düzenlemeyi ciddi ciddi düşünmemiz lazım. Gül ile konuşmayı deneyelim mi bugün?” diyor.

Usluca kafamı sallayıp başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

“Gül senin konuşmadığını biliyorum. Leyla şimdi yanına gelip sana konuşmayı öğretecek. Sonrasında benimle konuşabileceksin. Leyla zihninde Gül’ü bulmanı istiyorum. Onun yanına git. Omuzuna dokun ve konuşma yeteneğini ona aktardığını hayal et” diyor.

Zihnimin içinde Gül’ü arıyorum. Her zamanki gibi o siyah soğuk duvarın dibinde oyuncak ayısı ile oturuyor. Bende şefkat uyandıran bir yanı var Gül’ün. Yanına yaklaşıp elimi uzatıyorum. Tutmuyor, bana bakmıyor. Yanına oturuyorum. Zihnimde bir oyuncak hayal edip Gül’e veriyorum. Çekinerek dönüp bana gülümsüyor. Elimı uzatıp yüzüne dokunuyorum. Benden ona doğru akan bir sıvı hayal ediyorum.

“Leyla ne olduğunu bana anlatabilir misin?” diyor Zehra Hanım.

“Konuşma yeteneğimi aktarıyorum Gül’e” diyorum.

Gözlerimi açıp Zehra Hanım’a bakıyorum.

“Bitti oldu sanırım” diyorum.

“Pekâlâ, tekrar kapat gözlerini ve arkana yaslan” diyor.

Tekrar bırakıyorum kendimi.

“Gül sesimi duyabiliyor musun?” diyor Zehra Hanım.

Var gücümle Gül’ü itiyorum kontrolü devralması için. O tuhaf felç hissi yeniden geliyor. Bacaklarımın uyuşmaya başladığını hissediyorum.

“Gül beni duyabiliyor musun?” diyor Zehra Hanım yeniden.

Bir şeyin Gül’ü tuttuğunu ve geçmesine izin vermediğini hissediyorum. Bu yeni, bu her neyse bunu daha önce hiç görmedim. Vücudumu felç edenin de bu olduğunu anlıyorum o anda.

“Zehra Hanım burada başkası var” diyorum.

“Anlat bana Leyla” diyor.

“İnsan gibi görünmüyor, siyah bir bulut gibi; sanki zihnimin tamamını saran kocaman bir karanlık. Gül’ün geçmesine izin vermiyor.”

“Adı var mı?” diye soruyor Zehra Hanım.

“Hayır, sadece bir varlık.”

“Zihninde o varlığı daha sonra ilgilenmek üzere bir kutuya koymanı istiyorum. Böylece Gül ile konuşabiliriz. O varlığı tutup bir kutuya koymanı ve Gül’ü elinden tutup buraya getirmeni istiyorum Leyla” diyor.

Gördüğüm karanlık bulutu avuçlarımın arasında tutup camdan bir küreye hapsettiğimi hayal ediyorum. Kürenin içinde dönüp duruyor. Küreyi yere bırakıp Gül’ün yanına gidip elinden tutup sahneye çıkarır gibi itiyorum ileriye.

“Merhaba Gül, hoş geldin?” diyor Zehra Hanım.

“Merhaba” diyor Gül.

Gül’ün sesini ilk defa duyuyorum. Gerçekten bir çocuk konuşuyor. Sesi dehşete düşmeme sebep oluyor. Otuz yaşındaki bir kadından gerçekten bir çocuk sesi çıkıyor. Ve bu çocuk taklidi değil, bu bariz bir çocuğun sesi.

“Neden gözlerini açmıyorsun?” diyor Zehra Hanım.

Ben gözlerimi açmaya çalıştıkça Gül buna engel oluyor. Göz kapaklarımın açılmak için çaba harcadığını hissediyorum. Nasıl

bana ait bir şeyi böyle kontrol edebiliyor? Bir kez daha inanamıyorum olup bitenlere.

“Açmak istemiyorum” diyor Gül mızızlanarak.

“Neden? Bak çok güzel şeyler var burada. Sana bir oyuncak vermemi ister misin?” diyor Zehra Hanım.

“İstemiyorum, Leyla beni korktuğum yerlere götürüyor, görmek istemiyorum” diyor Gül.

“Anlıyorum. Büyüklerin dünyası senin için korkutucu. Ama buradan korkmana gerek yok. Bak burada çok güzel çiçekler var. Hadi açalım gözlerimizi Gül” diyor Zehra Hanım.

Göz kapaklarım titreyip aralanıyor. Sanki ilk defa görür gibi ışıktan kaçıyor Gül. Odadaki çiçeklere baktığını hissediyorum.

“O çiçek değil ki o ot” diyor Gül.

İçimde müthiş bir merhamet uyandırıyor. Gerçekten içimde bir çocuk taşıyorum ve o inanılmaz tatlı bir çocuk.

“Sana çikolata vermemi ister misin? Bak burada çikolatalar var” diyor Zehra Hanım kalkıp ofisin arka tarafına giderken.

“Ben çikolata sevmiyorum” diyerek itiraz ediyor Gül.

Benim aksime. Ben çikolata severim. Çocukken sevmiyordumşum anladığım kadarıyla.

“Tamam, sana leblebi vereyim o zaman” diyor Zehra Hanım.

Gül’ün leblebinin ne olduğunu bilmediği hissine kapılıyor. Zehra Hanım leblebileri avucumun içine bırakıyor. Gül avucunda duran küçük toplara bakıyor.

“Hadi tadına bak” diyor Zehra Hanım.

Gül dudak büküp leblebilerden birini ağzımıza atıyor.

“İğrenç” diyor.

İçimdeki kakhaha atma isteğine engel olamıyorum. Ben kakhaha atınca Gül kayboluyor. Zehra Hanım’a bakıp elimi yüzüme sallıyorum.

“Ay sinirlerim bozuldu Zehra Hanım” diyorum.

“Çok tatlı bir çocuk değil mi?” diyor Zehra Hanım.

“Hadi kapat gözlerini tekrar çağırayım Gül’ü” diyor.

Gözlerimi kapatıp yeniden arkama yaslanıyorum. Zehra Hanım yeniden Gül’ü çağırıyor. Gül yine gözleri kapalı geliyor.

“Tekrar hoş geldin Gül, neden gözlerin kapalı?” diyor Zehra Hanım.

“Aç demedin ki!” diyor Gül.

Zehra Hanım gülmeye başlıyor. Ben de Gül’ü ürkütmeden gülüyorum içeride.

“Kaç yaşındasın sen Gül?” diyor Zehra Hanım.

“Dört” diyor Gül.

Ben altı veya yedi yaşında olduğunu düşünüyordum. Her zaman yaşlılarımdan uzun boylu oldum. Bunu dikkate almamıştım. Demek Gül 4 yaşında, bu ilginç.

“Aaa sen baya küçükmüşsün. Peki, bana anlatabileceğin, diğerlerinin bilmediği bir şey biliyor musun Gül?” diyor Zehra Hanım. Omuz silkiyor Gül.

* * *

Odadan çıktığımda Demir beni karşılıyor. İnanılmaz yorgunum yine. Üstümden silindir geçmiş gibi oluyor her seanstan sonra. İnanılmaz bir zihinsel süreç geçiriyorum her seferinde. Sessizce yürüyorum yanında. Konuşup beni daraltmaması hoşuma gidiyor.

“Nasıl geçtiğini sormak istiyorum ama sen içinden gelince anlatırsın, seni yormak istemiyorum” diyor.

Omuzuna hafifçe kafa atıyorum teşekkür mahiyetinde. Kolu-na giriyorum yürürken. Kadıköy’e gidip bir şeyler içmeyi planlamıştık ama şu an eve gitmek istiyorum.

“Ya benim hiç dolaşacak havam yok eve gidelim mi?” diyorum.

“Fark etmez nasıl istersen öyle yapalım” diyor.

Marmaray’a binip Yenikapı’ya geçiyoruz. Yenikapı’dan metroya bindiğimizde içimden İstiklal’ de dolaşmak geçiyor.

“Ben İstiklal’i çok severim. Şişhane’de inip dolaşalım mı biraz?” diyorum.

“Eve gidelim diye tutturuyordun ne oldu?” diyor gülerek.

Omuz silkiyorum. Çok çabuk değişebiliyor isteklerim. Ve bu hastalıkla ilgili değil. Ben benimle akışta yaşayabilecek dostlarımı severim. “Hadi şunu yapalım” dediğimde ilk tepkisi üşengeçlik olan insanları da hiç sevmem. Hevesim kaçır çünkü.

“İyi hadi gel dolaşalım” diyor.

Şişhane’de metrodan inip İstiklal Caddesi’ne çıkıyoruz. Hava serin. Etrafımdaki kalabalık sarıp sarmalıyor yine beni. Narmanlı Han’daki Starbucks’a giriyoruz. İki filtre kahve istiyoruz.

“Tatlı sever misin? Şunu kesinlikle denemen lazım” diyorum.

Beğendiğim bir tatlıyı gösteriyorum; Antep fıstıklı, kremalı, baklavaya benzeyen ama şerbetsiz, lezzetli bir tatlı.

“Bayılırım” diyor.

Bir de tiramisu alıp dışarıdaki masalara çıkıyoruz. Demir tuvalete gidiyor. Onun gelmesini beklerken telefonumu kontrol ediyorum.

Geri geldiğinde masaya şöyle bir göz atıp “Kahvene dokunmamışsın bu da sosyal medyada gezdiğini gösterir, yakalandın” diyor gülerek.

Ben de gülüyorum. Oturuyor. Kahvelerimizi içmeye başlıyoruz. Çatalımı alıp bir parça tatlı bölüp tam o bir şey söylerken ağızına tikiyorum.

“Kendin yiyeceksin sandım, kendine Müslüman şuna bak” diyecektim diyor ağızı dolu dolu.

“Alış hizmet görmeye” diyorum.

“Alışırım bak” diyor.

“Alış” diyorum bir parça tatlı daha uzatıp.

Gözümün içine bakıyor tatlı tatlı. Hayranlık var bakışında. Hoşuma gidiyor bana bakışı.

“Başıma boyumdan büyük bela aldım diyecektim ama aynı boydayız. Boyum kadar bela aldım başıma” diyor gülerek.

Kahvelerimiz bitince handan çıkıp İstiklal’de yürümeye başlıyoruz. Evsiz bir kadına gözüm takılıyor yürürken. Kırmızılar içinde etrafındaki kimseyle ilgilenmeden kendi halinde takılıyor. Akli dengesi yerinde değil. Kendi kendine bir şeyler söylüyor. İçim buruluyor kadına. Bir kadın daha tanırım tıpkı böyle. O da Müslüm Gürses’e âşıktı. Aralarında bir şey yaşanıp yaşanmadığını kimse bilmezdi. Ama o sürekli “Akşama Müslüm gelecek eve gidip yemek yapmam lazım” der dururdu. Mete’ye olan takıntım sürüp gittikçe bir gün o kadına dönüşmekten korkuyorum.

Demir yanımda “Onu mu yesek, bunu mu yesek?” diyerek yürüyor. Ben dışarıda yemek yemeyi sevmiyorum. O da kendi yemek pişirmek istiyor. Ama yürürken her şeye burun kıvrması sinirime dokunuyor. Memnuniyetsiz insanlarla bir arada olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Onu beğenmez bunu beğenmez her halta bir kulp takar. İçimi sıkıyor böyle tavırlar. Lan anın tadını çıkar işte neyin derdindesin! Başkası yapsa suratının ortasına çakarım bir tane. Hadi yine erkek arkadaş kontenjanından yırtıyor. Mahalleye geldiğimizde markete girip yemek yapmak için malzeme alıyoruz.

“Ben yapacağım yemeği” diyor.

“Yap, zaten benim de halim yok” diyorum.

Eve geldiğimizde lafımı yiyorum ama. Çünkü ben hızlı bir insanım ve eve girdiğimizden beri Demir alakasız şeyler için oyalanıp duruyor. Onun yemek yapacağı sürede ben ziyafet düzenlerim. İki dakikada pilav ve et sote yapıyorum. Banyodan çıkıp yanıma geldiğinde yemekleri hazır bulmak onu şaşırtıyor.

“Ben yapacaktım” diyor tencerelere bakıp.

“Sen yapana kadar açlıktan ölürdük” diyorum sofraya sürüklerken.

Oturup yemeğini yemeye başlıyor. Yemeği beğendiğini söylüyor ama “Şunu şöyle yapsaydın daha iyi olurdu, böyle yapsaydın daha şaheser olurdu” diye konuşup duruyor.

İçim çekiliyor güzel bir şey söyledikten sonra devamına ama koyan insanlardan.

* * *

Çağan yurt dışına çıkacağı gün anahtarını bırakmak için bana geliyor. Uzun zamandır tanışıyoruz ama ilk defa evime geldi. Daha kapıyı açar açmaz “Çok kalamayacağım, halletmem gereken çok şey var” diyor.

“Tamam, gel bir kahve iç gidersin sonra” diyorum gülerek.

“Türk Kahvesi yap o zaman vaktim yok” diyor.

Mutfağa gidip Türk Kahvesi yapmaya koyuluyorum. Yine de atıştırır diye yaptığım kekten de servis ediyorum. Çağan bir yandan kendi evinin düzeni ile ilgili bir şeyler anlatıyor bana. Hangi gün temizlikçi geleceğini, eve bir şey alınması gerekirse nasıl

halledeceğimizi anlatıyor bana. Belki eski eşinin anahtarı benden almaya gelebileceğini, eğer istersem asistanı aracılığı ile anahtarı kadına gönderebileceğimi söylüyor.

“Sıkıntı yok direkt bana da gelebilir anahtarı almaya” diyorum.

Tepsiyi alıp salona yanına gidiyorum. Tepsiyi koltukta aramıza bırakıp oturuyorum.

“Daha gittiğimi öğrenmedi. Öğrenince olay çıkaracak muhtemelen” diyor.

Uzanıp kahveden bir yudum alıyor. Normalde tahammül edebileceğim bir kadın değil ama Çağan’ın eski eşi olduğu için saygı göstermek zorundayım. Hakkında kötü bir şey söyleyemiyorum. Daha ben cevap vermeden Çağan’ın telefonu çalıyor.

“Öğrenmiş bak arıyor” diyor telefonunun ekranını gösterip.

Çağan geriliyor. Derin bir nefes alıp telefonu açıyor. Telefonu açmasıyla telefonun diğer ucundan gelen bağırma sesini duymam bir oluyor.

“Sen nasıl bana böyle bir şey yaparsın...” diye başlayan, uzun, çığlık çığlığa bir monoloğa giriyor kadın.

Oturduğum yerde donup kalıyorum. Çağan sinirden kıpkırmızı kesiliyor. Kesinlikle kadına laf anlatamıyor. Konuşmasına izin vermiyor ki kadın. Taramalı tüfek gibi konuşması. Araya girip bir kelime bile etmek mümkün değil. Söylediklerini duyuyorum. Sanki şahsına yapılmış çok büyük bir hakaret varmış ve Çağan bilinçli olarak kadını üzme için anahtarları ona değil de bana bırakmış gibi davranıyor.

“Affedersin ama konuşmama izin vermiyorsun. Bu şekilde bağırma devam edeceksen daha fazla konuşamayız” diyor güç bela Çağan.

“Şimdi de başıma iletişim uzmanı mı kesildin?” diyerek, uzun, bol çığlıklı bir monoloğa daha giriyor kadın.

Dayanamayıp telefonu kapatıyor Çağan. Ağzım açık bakı kalıyorum Çağan’a. Kalbini tutuyor. Adama kalp krizi geçirecek ruh hastası. Ben bu kadının söylediklerinin binde birini söylesem, bir daha hiç görüşmemek üzere benimle olan iletişimini keserdi Çağan. Bu kadar haddini bilmeyen bir kadın daha görmedim ben

hayatımda hem edepsiz hem de terbiyesiz. Birinci sınıf bir varoş. İlk tanıştığımızda uzun bir süre bu kadının bıraktığı yıkıntıyı toplamaya uğraştım. Hâlâ çok seviyor kadını. Biraz bile değişmemiş kadına olan duyguları. Daha iyiye gittiğini düşünüyordum aylardır. Koltuğa oturup kadının yazdığı mesajlara laf yetiştirmeye çalışıyor. O kadar sinirli ve nabızı o kadar yüksek ki dokunmaya korkuyorum. Boynundaki damarların atışını görüyorum resmen. Konuşmaya bile korkuyorum.

“Sana sakinleştirici bir şey vermemi ister misin?” diyorum.

“Yok, gerek yok. Benimle gelsene şu anahtarı verelim şuna” diyor. Hali o kadar kötü ki korkuyorum bir şey olacak diye.

“Gelirim tabii ki ama gitmek zorunda değiliz biliyorsun değil mi?” diyorum.

Cevap vermiyor. Söz konusu bu kadın olduğunda bütün garbı düşüyor. Aşkını biliyorum. Aşkını biliyorum. Ve birinin aşk karşısında çaresiz kalmasını yadırgayacak en son insanım. Evden çıkıp arabaya biniyoruz. Arabayı dengesiz kullanıyor. “Sakin ol” demenin hiçbir şeye yaramayacağını bildiğim için sessiz sessiz oturuyorum yanında.

“Ne yaşıyorum ben ya?” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Sinirden ağlıyor. Bu soruyu kendime o kadar çok sordum ki. Yadırgamıyorum biri bunu sorduğunda. İnsan kendine hiç yakıştıramayacağı hallere sokar aşk. İki seneden fazla sürdüğünü biliyorum ilişkilerinin. Bu kadar zaman bu psikolojideki bir insana sabır gösterdiğine inanmıyorum. Cidden peygamber sabrı lazım kadına tahammül edebilmek için. Çok öfkeliyim. Zaten hakkında çok şey duyduğum ve aylarca bıraktığı hasarı bir şekilde toparlamaya çalıştığım için belirli düzeyde bir nefretim vardı kadına. Bugün, hissettiğim öfke ete kemiğe bürünüyor. Kadını omuzlarından tutup sarsmak istiyorum.

“Zaten bu adamı bir harabe haline getirdin, şimdi tozlarını rüzgâra savurmak mı istiyorsun? Ne istiyorsun bu adamdan?” diyerek bas bas bağırarak istiyorum kadına.

Ama benim boy ölçüşebileceğim bir çirkef değil. Varoşun dibi kadın; üstelik kendini asilzade zanneden burnu Kaf Dağı'nda bir

varoş. Kadınla buluşacağımız yere geldiğimizde arabayı park ediyor Çağan.

“İstersen ben arabada bekleyeyim” diyorum.

“Yok, sen de gel. Yanımızda birinin olması iyi olur” diyor.

Arabadan iniyoruz. Yolun kenarında dikilip kollarımı bağıyorum. Hava serin ama içim öyle bir yanıyor ki üşümüyorum bile. Bir yandan Çağan’ın ruh halini gözlerken diğer yandan kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Ne konuştuğumu bile bilmiyorum. Kafamda tek bir cümle dönüp duruyor: “Bir yıkıntı haline getirdiği adamı, toz duman etmek istiyor.”

Sağıma soluma bakınırken Çağan’ın bir yere doğru bakıp dikkat kesildiğini görüyorum. Fotoğraflardan tanıdığım kadın beliriyor karşımda. Adeta kanatsız bir melek, etrafına gülücükler saçıyor. Ağzım açık bakakalıyorum kadının suratına. Az önce telefonda bağırın ruh hastası bu muydu? Çağan bizi birbirimize takdim ediyor.

“Canım seni de aile problemlerimize karıştırdık kusura bakma” diyor gülümseyerek.

“Biz aile değiliz, bak anahtarı veriyorum ama beni zor durumda bırakmazsın umarım” diyor Çağan. Tuhaf insanı huzursuz eden bir gülüşü var kadının.

“Ben sana ne zaman problem çıkardım ki Çağan?” diyor.

Ay! Tuzlayayım da kokma. Senin sözlükteki karşılığın problem, sanki ne mal olduğunu bilmiyoruz. Bunca yıllık oyuncu-
yum, bu kadın kadar iyi rol yapan bir Allah’ın kulunu görmedim. Çağan’ın anlattıkları abartıyormuş hissi yaratıyordu bazen bende. Az bile söylüyormuş. Birinci sınıf bir ruh hastası var karşımda, kadın narsistik kişilik bozukluğunda psikiyatri tez konusu resmen.

Kadın gittikten sonra arabaya dönüyoruz. Hâlâ ağzım açık bakıyorum etrafıma. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemez haldeyim. Ben delilere alışık bir insanım. Çocukluğum akıl hastanelerinde geçti. Ama böylesini ilk defa görüyorum.

“Ciddi söylüyorum Allah kurtarmış seni bu kadından. Buna ancak şükür denir” diyorum.

Tek söyleyebildiğim bu oluyor.

“Bana gidiyorum” diyor Çağan.

“Evet, ben senden geçerim eve. Sana gidelim” diyorum.

Bu halde yalnız bırakmak istemiyorum. Ruh hali zaten iyi değil. Kalp krizi geçireceğinden korkuyorum ciddi ciddi. Bu halde giderken yanına alacağı şeyleri de unutabilir. Uçak saati gelene kadar yardım etmek istiyorum. Evine geldiğimizde arabayı park edip arabadaki eşyaları alıp apartmana doğru yürüyoruz.

“İnanmıyorum ama varsa bir güç beni kurtarsın bu kadından” diyor apartmana girerken.

Eve giriyoruz. Ceketimi çıkarıp koltuğa oturuyorum. Gölgem bile rahatsız etmesin diye kıpırdamadan Çağan’ı izliyorum. Eşyalarını hazırlıyor. Tekrar tekrar kontrol ediyor götüreceği eşyaları.

“İçersen kahve var” diyor.

Usulca kafamı sallıyorum. Çok sinirli olduğunu okuyorum vücut dilinden. Dokunursam patlar veya incinir diye o kadar çok korkuyorum ki neredeyse nefes bile almayacağım. Bir yanım karşısına dikilip “Vur bana” demek istiyor. Bu öfkenin karşısında bükülmeden durabilecek kadar dayanıklıyım. Bir yanım gerçekten bütün sinirini benden çıkarmasını istiyor. Ama sarsılmaz kontrolünü kırmak ve onun bir kadına vurmasını sağlamak mümkün değil. Mutfağa gidip elinde kahvelerle dönüyor. Bardağımı alıp usul usul kahvemi içiyorum.

“Bunu izlemek istemiyorsan kanalı değiştir” diyor televizyonu işaret edip.

Televizyonda ne olduğu umurumda bile değil. Kafam kazan gibi ve şu an Çağan’dan başka düşündüğüm hiçbir şey yok. Uzanıp televizyonun sesini kapatıyorum. Evin içinde mekik dokuyorum. Santim kıpırdamadan olduğum yerde oturuyorum. Çağan gelip yanıma oturuyor. Bilgisayarını alıp yurt dışında çalışabilmek için gerekli ayarlamaları yapıyor bilgisayarında. Telefonuna ve bilgisayarına takılıyor gözüm.

Asistanına mesaj yazıyor. Ne yapıyorum yahu ben? Kafamı çeviriyorum. Çok ayıp bir şey birinin telefonuna veya bilgisayarına bakmak, hayatta bakmam. Kadın ikimizin de oryantasyonunu bozdu.

Kahvemden bir yudum alırken Çağan bana dönüp “Senin adın neydi ya?” diyor.

Bunun bir gün olacağını biliyordum. Bir öleceğim günü bilmiyorum. Keşke bilsem. Gülüyorum.

“Leyla” diyorum usulca.

Uçağa binmek için evden kaçta çıkması gerektiğine dair bir şeyler anlatıyor. Yeni havaalanına giden servislere bakıyor. İki servis saati arasında uzun bir süre var. İlk servise binerse saatlerce havaalanında bekleyecek ikinciye beklerse uçağı kaçırma ihtimali var. Çok saçma. Havaalanı servislerinin çağrı merkezini arıyor.

“Seni götürecek bir araç ayarlamamı ister misin?” diyorum usulca.

“Fiyat sorsana” diyor.

Telefonumdan her zaman kullandığım korsan taksiyi arayıp evden havaalanına kaç dakikada ulaşacağını ve ne kadar tutacağını soruyorum. Makul bir rakam söylüyor. En önemlisi de yarım saatte havaalanına ulaşacağını söylüyor. Bu Çağan’a uyumak için vakit kazandırır. Yaklaşık iki saat önce uyumuş ve şu an dinleniyor olması gerekiyordu. Çok zaman kaybettirdi kadın bize. Ulaşımı ayarlayıp kapatıyorum telefonu.

“İyi bari ben duşa gireyim sonra da biraz uyurum” diyor Çağan.

“Her şey hazır değil mi? Her şeyi aldın mı?” diyorum.

“Hazır hazır, şarj aletimi unutturma bana yeter” diyor.

Söylediği andan itibaren beynimin bir köşesi sürekli iki kelimeyi tekrarlamaya başlıyor: “Şarj aleti.”

Hiç yapmadığım bir şey yapıp kalkıp evin içinde dolanmaya başlıyorum. Bana gideceğini ilk söylediğinde ondan bana hatıra kalacak, bana onu hatırlatacak bir şey bırakmasını istemek gelmişti aklıma. İsteyememiştim. Bugün hiç isteyemem. Vereceği tepkiyi kestiremiyorum. Konsolun üzerinde beraber aldığımız bilekliklerini görüyorum. Fırsat bulur da sorabilirsem bu bende kalabilir. Bilekliği konsolun üzerinden alıp elimde çeviriyorum. Banyonun kapısı açılıyor. Çağan mutfığa gidiyor. Ben de fincanımı alıp yenden kahve almak için mutfığa gidiyorum. Kahve makinesinden kahve koyup süt almak için buzdolabına yöneliyorum.

“Süt bitti” diyor Çağan suyunu içerken.

“Sade içirim o zaman” diyorum tezgâha yaslanıp yüzüne bakarken.

“Benim hayatımdaki bütün kadınlar beyinsiz. Yemin ediyorum hepsi geri zekâlı. Akıllı insanın benimle ne işi olur?” diyor söylenerek.

“Eyvallah” diyorum gülerек.

Söylediğimi duyunca Çağan da gülüyor. Kahvemi bitirip salona gidiyorum. Koltuğun köşesine top olup oturuyorum yeniden. Biraz rahatlamış olmasına rağmen hâlâ gergin olduğunun farkındayım. Salona gelip ışıkları kapatıyor. Televizyonun ışığı kalıyor ortamda. Gelip koltuğa uzanıyor.

“Burada uyuyabilecek misin? Üzerine bir şey getireyim mi?” diyorum.

“Yok, iyiyim böyle” diyor başının altındaki yastığı ayarlarken.

Dalıp gitme ihtimalime karşılık telefonumun alarmini kuruyorum. Doğru saatte şoförü arayıp eve gelmesini sağlamam lazım. Elimdeki bilekliği çevirip duruyorum Çağan’ı izlerken. Çağan’ın burnunu çektiğini ve gözünü sildiğini görüyorum göz kapaklarımın arasından. Ağladığını biliyorum ama alerji olduğuna ikna etmeye çalışıyorum kendimi. Başımı koltuğa yaslayıp Çağan’ı izliyorum.

Çağan’ın dalmak üzere olduğunu hissedince üşümesin diye odasına gidip yorganını getirip üzerine örtüyorum. Gözlerini aralayıp “Gerek yoktu” der gibi bir hareket yapıyor. Omuz silkip kendi güvenli köşeme dönüyorum. Köpek yavrusu gibiyim resmen. İçimden tuhaf bir his geçiyor, mucizevi bir his. Telefonumu alıp ekrana bakıyorum. Tarih bana göz kırpmıyor. Perşembe’yi cumaya bağlayan gecedeyiz. Bu gecenin kutsal olduğunu söylerler. Ben de buna inanırım. Basmakalıp dini ritüelleri yerine getirmesem de inançlı bir insanım. Ne zaman perşembeyi cumaya bağlayan gece dua etsem, bir şekilde duam kabul olmuştur. Elimdeki bilekliğin boncuklarını çevirerek bildiğim tespih duasını okuyorum. Çağan’ı ferahlatması için İnşirah Duasını okuyorum. Ona bakarak içimden geçen bütün iyi dilekleri yolluyorum Yaradan’a. Artık rahatça nefes alabilmesini, her şeyin onun için çok güzel olmasını,

mutlu olmasını diliyorum Yaradan'dan. Gittiği yerde onu bekleyen hayatın onu çok mutlu etmesini istiyorum. Bilekliği bileğime takıp kollarımı dizlerime bağlıyorum. Ettiğim dua benim de içimin geçmesine sebep oluyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, Çağan'ın yerinden doğrulması ile uyanıyorum. Yorganını toparlayıp odasına gidiyor. Yorganını toplarken öyle tatlı görünüyor ki tıpkı bir çocuk gibi. Gülüyorum arkasından o giderken. Ben "Yatağına git" demiştim çocuğum sana başında. Doğrulup saatin kaç olduğuna bakıyorum ben de. Biraz daha vaktimiz var. Telefonumla oynarken bir saat geçiyor. Çağan salona geliyor.

"Uyuyamadım, bari bir şeyler yiyelim. Sen acıkmadın mı?" diyor.

"Yok, iyiyim böyle" diyorum olduğum yerden.

Yemeğini alıp salona dönüyor, morali daha iyi.

"Buna katlanmak zorunda değildin" diyor bana bakıp.

"Mecbur olduğum için değil istediğim için buradayım" diyorum usulca.

Yemeğini yedikten sonra tekrar eşyalarını kontrol ediyor. Ben de onu havaalanına götürecek olan aracı çağırıyorum.

"Şarj aletini al" diyorum hep bu anı beklemişim gibi.

Prize gidip şarj aletini alıyor. Aklıma gelen eşyaları soruyorum. "Onu aldın mı, bunu aldın mı?" diye diye.

Her şeyi hallettiğimizden emin olduğumuzda telefonum çalışıyor. Araç kapıya gelmiş. Adamı karşılamak için önden çıkıyorum apartmandan. Sokağı tarif ediyorum. Çağan'ın aracı gelince ben de eve gidebilmek için kendime taksi çağırıyorum. Yakınlardaki bir taksi hemen geliyor. Çağan apartmandan çıkıyor. Eşyalarını arabaya yerleştiriyorlar.

"Seni de eve bırakalım vaktimiz var" diyor.

"Yok, oyalanmanıza gerek yok taksi beni bekliyor" diyorum arabanın önündeki taksiyi gösterip.

"Ne ara çağırdın sen onu ya?" diyor Çağan.

Omuz silkiyorum. Zihnim sürekli hızlı çalışıyor ve tez canlılık benim göbek adım. Uzun vedalaşmalar bana göre değil. Elimi ko-

lumu nereye koyacağımı ve duygularımı nasıl konumlandıracağımı bilemiyorum.

“İyi yolculuklar o zaman” diyorum telaşla yanaklarından öpüp. Fırlayıp taksiye binıyorum.

* * *

Yataktan çıkmak istemediğim bir sabah telefonumu kurcalarken Demir’in attığı bir tweet dikkatimi çekiyor. Nedense aşk acısını anımsatıyor bana yazdıkları. Daha önce hiç hesabını kurcalamadığımı fark ediyorum. Tweetlerinde geriye doğru gitmeye başlıyorum. Ve bomba, henüz bir ay önce bir kadına ilanı aşk ettiği tweeti geliyor karşıma. Basit bir aşk muhabbeti değil. Geriye gittikçe görüyorum ki büyük bir aşka ithaf edilmiş cümleler bunlar. Gördüklerim bam telime basıyor haliyle. Öfkeleniyorum. Öfkeden kuduruyorum yattığım yerde. Bütün sosyal medya hesaplarını karıştırıyorum. Aşk acısı çekiyor. Yeter ya! Resmen rehabilitasyon merkezine döndüm.

“Kimsenin seni sevmeyeceğini çabuk unutuyorsun” diyor zihnimde Arzu.

Sever ya da sevmez umurumda değil. Ona kapılmadan, duygusal olarak bağlanmadan bunları gördüğüm için mutlu oluyorum. Kafamda onunla bir ilişki yaşayabileceğime dair ne kadar fikrim varsa çöpe atıyorum. Yanımda olsa çıplak elle boğarım onu şu an. Ama iyi ki yanımda değil. Tamam, ben de aynı bokun mavisiyim. Ben de bomboş bir akıl ve kalple çıkmadım onun karşısına ama ben anlattım. Mete’yi deli gibi sevdiğimi anlattım. İçinden çıktığım durumu anlattım. Hâlâ anlatıyorum. Ama o bana kalbinde ve aklında kimsenin olmadığını hissettirdi. Anlatabilirdi aklında ve kalbinde hali hazırda biri olduğunu ama anlatmadı. Demir’den mesaj geliyor. Soğuk konuşup başımdan atmaya çalışıyorum. Neden ona soğuk davrandığımı sorguluyor. Travmamı tetiklediğini anlatıyorum. Gördüklerimi anlatıyorum. Birkaç gündür bir arkadaşında kalıyordu. Fotoğraflarda gördüğüm kadının evinde kaldığını söylüyor. Birbirlerine zaman tanıdıkları bir ilişkiden geçtiklerini ve ilişkilerine ara verdiklerini söylüyor. Sinir

katsayım artıyor. Normalde biriyle tanıştığım da internet tarihinde paylaştığı ilk gönderiye bile bakarım. Ben bunu nasıl atlardım ya? Ben bunu nasıl atlardım? Sinirden kuduruyorum evin içinde. Demir ile güzel bir ilişkimiz olacağın dair bütün fikirlerim tuzla buz oluyor. Artık tümüyle kendini bana adamayacak bir insana daha ihtiyacım yok. Dokuz canım yok. Dokuz parçaya bölünmüş bir zihnim var. Ve o zihnin daha fazla paramparça olmaması için elimden ne geliyorsa yapmam lazım. Benim de ilgiye ve sevildiğimi bilmeye ihtiyacım var.

Demir “Su akar yatağını bulur, zamana bırakalım aramızdaki-leri” diyor.

“Sen beni zamana bırakıyorsun da bakalım zaman beni sana bırakacak mı?” diyorum.

Şaşıyor. O zamana bırakmaları iyi biliyorum ben. “Hadi gel benim ol” diyecek cesaretin yoksa bir gün aydınlanıp o kadını deli divane sevemezsin. Ben dünkü çocuk değilim. Aşk konusunda enikonu saf olmama rağmen artık gerçekten çok yorgunum.

* * *

Sinemaya gideceğimiz gün Demir’den önce varıyorum AVM’ye. O gelinceye kadar mağazalarda dolaşıyorum. Söz verdiğim için ve gerçekten filmi izlemek istediğim için geldim bugün. Aslında yüzüne bile bakmak istemiyorum. İçimde bir yer kırıldı. Onarabileceğimi düşündüğüm bir kırgınlık değil bu. Mağazalardan birinden çıkarken Demir arıyor. O da beni enerjimden bulabileceğini düşünerek dolaştığını söylüyor. Gerçekten karşıma çıkıyor sonrasında. Selamlaşıyoruz. Moralim yer ile yeksan aslında. İyiymiş gibi davranıyorum. Neden bu kadar kızıyorum, bilmiyorum. Filmin başlamasına daha çok var.

Kahve içmek için bir yerlere gitmeyi teklif ediyor. Kahve içeceğimiz mekâna yürürken aramızdaki enerjiye bakıyorum. Değişmemiş. Hâlâ o akım var yanımda durduğunda ondan bana gelen. Ama kırıldım ve bu kırgınlığın üstüne değil akım, trafoya bağlasa umurumda olmaz. Ona duygusuz yanımı göstermeye başlıyorum. Birini sevmeye başladığımda o kişiye karşı inanılmaz duyarlı

olurum. Ön plana karşımdaki insanı koyarım. O kişiye göre şekil alırım ve kendime çeki düzen veririm. Rahatsız olabileceğini düşündüğüm hiçbir şeyi yapmam. Ağzımdan çıkanlara, yaptığım hareketlere çok dikkat ederim. Bugün tümüyle tersini yapıyorum. Bundan gayri benimle bir ilişki yaşayamayacağını bunun yalnızca dostluktan ibaret olacağını görmesi lazım. Aslında bir dosta da ihtiyacım yok. Görüşmeyi toptan kesebilirim. Hayatımda insan kalabalığına ihtiyacım yok. Bu kadar kuvvetle kin tutmam da beni şaşırtıyor. Ben toleransı yüksek bir insanımdır. Kolayca insanları affederim ama Demir'i affedemiyorum. Belki de çok hassas bir dönemime denk geldi. Yarama tuz bastı resmen.

Filmden çıkınca benim evime dönüyoruz. İkimiz de çok yorgunuz. Saat oldukça geç, televizyonda anlamsız bir talkshow açık. Bir an sonra konuklardan birinin Mete olduğunu görüyorum. Yerimden sıçratıyor beni yüzünü görmek. Demir tepkimi fark edip yüzüme bakıyor dik dik. Ben de yüzüne bakıyorum. Sana iade etmem gereken bir bıçak var Demir Bey. Buyurun. Ekrana bakıp dümdüz konuşuyorum.

“Biliyor musun şu an Mete kapıya gelse senin burada olman zerre umurumda olmazdı. Giderdim onunla” diyorum.

“Nasıl yani?” diyor.

“Ne duyduysan o” diyorum.

Gerçekten de ne duyduysa o. Mete'nin bir sözüyle herkesi ve her şeyi geride bırakırım. Başka kimse için yapmayacağım kadar ileri giderim onun için. Şu Dünya'da biri için canını vereceksin deseler Mete ilk sırada gelir.

* * *

Zehra Hanım ile haftalık terapilerden vazgeçip hızlandırılmış terapi sistemine geçiyoruz. 21 gün tüm gün yoğun terapiyle hastalığı tamamen yok etmeyi hedefleyen bir tedavi. Resmen kliniğe yerleşiyorum. Utanmasam bahçesinde yaşayacağım.

Birinci hafta Zehra Hanım bütün alterleri ortaya çıkmaya zorluyor. Arzu ve Gül'ün baş edilmesi en kolay alterlerim olduğunu görüyoruz. En azından ikisi de beni seviyor. Diğerlerinin beni hiç sevmemeleri beni şaşırtıyor. Bir tanesi annemin kopyası, annem

benimle hayatım boyunca nasıl konuştuysa o da öyle konuşuyor. Birebir aynı cümleler ve aynı yargılayıcı tavır. Annemden daha acımasız ve o dışarıya çıktığında ben kendi zihnimde kayboluyorum. Günah, sevap, Allah, kitap diye diye beni öyle bir kilitliyor ki seans kayıtlarını izlerken rahatsız oluyorum. Bakamıyorum videodaki halime. Annemin istediği evlat olabilmek için ortaya çıkmış bir alter. Sanırım çoklu kişilik bozukluğuna başka bir isim vermemiz gerekse nabza göre şerbet diyebilirmişiz. Başa çıkamadığın şeylerle başa çıkabilecek bir insana dönüşüyorsun.

Hiç kimseyle ilgilenmeyip etrafındaki her şeyi tüketen bir alterim var. Boşluk gibi. Her şeyi içine çekip yok ediyor. Kocaman. Baya bildiğimiz kocaman simsiyah bir varlık. Venom gibi. Önüne gelen her şeyi silip süpürüyor. Hiçbir şeyi umursamıyor. Hem sosyopat hem de psikopat. Zor konuşuyor. Her şey onun için büyük bir külfet. En çok korktuğum o olmasına rağmen birleşmeye en kolay ikna ettiğimiz alter oluyor. Adı “Ben neden buradayım?” olsa yeridir.

Hastaların çoğunda kendine fiziksel zarar verme davranışı sıkça görülmesine rağmen ben kendime fiziksel acı veremem. Her ne kadar fiziksel acıyı hissetmesem de abuk sabuk yaşadığımı hissetmek için yaptığım eylemlerim yoktur. Ve korkarım. Arzu’nun mazoşist olduğunu biliyorum o acıyı sever. Uç seviyelerde acıyı sever ama yatakta. Gidip bir şeyler hissedebilmek için kendine faça atmaz. Tedavi ilerledikçe seks sırasında acıdan hiç hoşlanmayan birine dönüşmeye başladım. Şefkat isteyen yanıma ortaya çıkıyor yavaş yavaş.

Çoğu arkadaşımın kendine zarar vermesine de engel olmuştum. “Salak” dediğimi çok net hatırlıyorum lisede birçok arkadaşına. Hatta yakın arkadaşlarımdan biri engel olacağımı ve evire çevire döveceğimi bildiği için benim okula gitmediğim bir gün okulda intihar edip hastaneye kaldırılmıştı. Ertesi gün dövdüm.

İkinci hafta bütün travmatik anılarımızı döküyoruz ortaya. Hatırlayamadığım her ne hatıram varsa ortalığa saçılıyor. On üç yaşına kadar hatırlayamadığım evreyi ve bastırılmış belleğimi ortaya çıkarmak için yoğun psikoterapi, regresyon ve EMDR terapi-

leri uygulanıyor. Zihnimde çarpık konumlandığı ve kendimi suçlu hissettiğim bütün travmalar çözülüp yerli yerine oturtuluyor. Yetişkin gözüyle hepsine yeniden bakıp arımda bırakmak için teker teker yasını tutuyorum. Ağla zırla, ayıl bayıl bir evre geçiriyorum klinikte.

Üçüncü haftada nihayet birleşme aşamasına geliyoruz. Her birimiz ben olmaya hazır hale geldiğinde Zehra Hanım birleştirme ritüellerine başlıyor. Bir daha ortaya çıkmayacaklarından ve tüm yeteneklerini bana aktardıklarından emin oluncaya dek sürüyor birleştirmeler. Tekil ve bütünleşmiş bir zihin haline geldiğimde bitmiyor tedavi. Tedaviyi asıl bitiren bir daha bölünmeden hayatta başa çıkmayı öğrenme aşaması oluyor. Zihnimi kolayla kaçmak yerine yetişkin bir gözle strese ve travmalara karşı durabilmesi için kontrollü strese maruz bırakıyoruz. Zihnime hayati veya psikolojik bir tehlike ile karşı karşıya kaldığında kaçıp saklanmak yerine kalıp savaşmayı öğretiyoruz. Ben zor durumlarda soğukkanlı olmamla övünürdüm. Soğukkanlı değilmişim. Alterlere kaçıyormuşum. Paralize olmak da hasar almamak için geliştirdiğim başka bir yetenekmiş.

En çok da o bitmek bilmeyen baş ağrılarından, kulak çınlamasından ve beynimi yerinden çıkarma arzusundan kurtulduğum için mutluyum. Bazen öyle anlar geliyordu ki var gücümle duvara kafa atmak istiyordum.

* * *

Tedavi bittiğinde kendimi türbılanstan çıkmış gibi hissediyorum. Son iki yılın en sakin zamanlarını yaşıyorum özel hayatımda. Ama rüyalarım beni zorlamaya başladı son zamanlarda. Bir sabah uykumdan ağlaya zırlaya uyanıyorum. Hayatımda hiçbir rüyanın bu kadar canımı yaktığını hatırlamıyorum. Aylar sonra Mete rüyama giriyor. Onu rüyamda görmem. Bunca yılda bir veya iki kere görmüşümdür. Rüyamda Mete'nin annesi beni kolumdan tuta tuta zorla Mete'nin davalı olduğu bir duruşmaya götürüyor. "Orada olmam uygun değil gelmeyeceğim" dememe rağmen zorla götürüyor beni adliyeye. Adliyede duruşmaya ara verildiği sırada kendimi binadaki kafelerden birine atıyorum. Ben oturup

kahvemi içerken Mete elinde yemeğiyle gelip karşıma oturuyor. Gözümün içine bakıyor.

“Ben sana yaşattığım acının ne kadar büyük olduğunu anladım Leyla” diyerek bir monoloğa girişiyor.

Ağzım açık bakakalıyorum yüzüne ama sonra neden bilmem lafını kesip araya giriyorum. Susuyor. Yüzüme bakıyor. Kafasını iki yana sallıyor. Bakışlarında bana inanılmaz acı veren bir şey gizli.

“Mete susma, ne olur devam et” diyorum.

Aynı acı veren bakışla bana bakmaya devam ediyor. Bakışı ile “Senin yüzünden” diyor sanki.

“Allah aşkına susma, devam et konuşmaya” diye ağlayarak uyanıyorum.

Rüyanın etkisini uzun bir süre atamıyorum üstümden. Benim rüyalarım habercidir. Bir şekilde gördüğüm kişi ile ilgili bir haber gelir bana ya da o kişi bir yerde karşıma çıkar. İlahi güçlerin varlığına inanıyorum ama geleceği görmenin mümkün olmadığını düşünüyorum. Zeki bir insan olduğum için olasılıkların arasında en olası olanının ne olduğunu görebildiğime inanmak daha çok işime geliyor.

Ama söz konusu Mete olduğunda aramızdaki bağın hassasiyeti beni ürkütüyor. O yüzden Mete’yi gördüğüm rüya beni acayip tedirgin ediyor. Ona bir şey olması ihtimali korkutuyor beni. Onu çok seviyorum.

Uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıp sosyal medyadan Mete’nin hesaplarını kontrol ediyorum. İçime bir ateş düşüyor. Mete’nin köpeği ölmüş. Uzun yıllardır yanındaydı. Bir can kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca hayvan besledim. İçim titriyor. Bu sessiz kalabileceğim bir durum değil. Böyle durumlarda uzun uzadıya konuşabilen biri değilim. Mesaj atıyorum. Cevap vermeyeceğini bilsem de “Başın sağ olsun. Konuşmak istersen buralardayım” yazıyorum.

Daha fazlasını yazmaya gerek yok. “Üzülme, kızma, sakın ol” gibi cümleler bana çok dangalakça gelir. Birinin hissettiği şeyleri yönlendirmek kimsenin haddine değil. Birinin acısını nasıl yaşayacağını söyleyemezsiniz. Yanında olup sessizce acısına ortak ola-

bilirsiniz. Ama ateş düştüğü yeri yakar günün sonunda. Geçmişe dönüp muhasebesini yaptığım zaman ne kadar çok şey geçti gitti hayatımdan şaşırıyorum. Hıdırellez yaklaşıyor. Geçen sene bu zamanlar Hıdırellez’de dileklerimi çizip gömmüştüm gül ağacının dibine. Benim çizdiğim kâğıtta resmi vardı Mete’nin. Para, pul, yat, kat istememiştım Yaradan’dan. Sadece mutlu olmayı dilemiş-tim sevdiğim adamla. Gül ağacı açtığında arkadaşım Özgür de yanımdaydı. Sevinip zıp zıp zıplamıştım çiçeğin etrafında.

“Geri zekâlı dileğin gerçek olacağı için değil bahar geldiği için açtı güller” demişti Özgür.

Üzülmüştüm ama gülmekten ölmüştüm. Ne olursa olsun sevdiğim bir insanın canı yanıyorsa yanında olmak isterim. Şaman bir arkadaşım benim ruh hayvanımın sinekkuşu olduğunu söylemişti.

Sinekkuşu, şifacıdır. İnsana insanların dertlerine çare olma yeteneği bahşeder. O çalışmayı yaptıktan sonra vücudumda sinekkuşu taşımam gerektiğini söylemişti. Enseme dövme yaptırdım. Dövmeyi yaptırdıktan sonra bu etkim katlanarak arttı.

Çözüm odaklı bir insanımdır. Bana bir sorunla geldiklerinde ben onu çözerim. Çözmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Bunu da çok sevdiğim birinden öğrendim. On altı yaşında bir oyuncunun asistanlığını yapıyordum. Bir gece bir program çekiminden dönerken arabada konuşma krizine tutulduğumda “Leyla sus!” diye bağırırmıştı bana. Susup bakakalmıştım yüzüne.

Sonra tüm nezaketiyle bana dönüp “Bak güzelim, en ufak problemde beni arıyorsun. Sen bunları çözebilecek zekâda bir kızsın yavrum. Benim tüm bu detayları bilmeye ihtiyacım yok. Bundan sonra sadece gerçekten bir problemi çözemediğinde beni arayacaksın” demişti.

Bana inisiyatif kullanmayı, çözüm odaklı yaşamayı öğretti. O gün bu gündür ciddi anlamda yardıma ihtiyacım olmadığında birinden bir şey istemedim. Ve zaman içerisinde adım “Leyla Halleder” oldu.

Günün sonunda duaları kabul olan, her ne dilediyse yaşayan bir insanım ben. Bir gün, bir yıl ama muhakkak bir vakit benim duam kabul olur. Tanıştığımız günden beri Mete için ettiğim her

dua kabul oldu. Dua, şefkat ve özveri ile kıyamadan, el üstünde tutarak sevdim onu. Onu ne kadar daraltsam da ille de beraber olalım diye ısrar etmedim dualarımda. “Rabbim, benimle veya bensiz hayal ettiği her ne varsa gerçek olsun” dedim hep. Hâlâ ne zaman duaya dursam ayıramıyorum onu dualarımdan; “Rabbim sevdiğim adam sana emanet. Kalbim sana emanet. Sen koru Yarabbi.”

Bazen “Belki de dualarım sayesinde benden daha fazla mutlu olacağı biriyle” diyorum. Bu beni üzmez, mutlu eder. Sevdiğim insanı mutsuz etmeyi göze alan bir sevgi anlayışım olmadı hiçbir zaman. Hatta sevdiği insan hakkında kötü konuşabilen birinin sevgisine de inanmam ben. “Sen hak etmiyorsun, sen aşktan ne anlarsın!” minvalinde yazılan anlamsız yazılar dahi kızdırıyor beni. Kimin neyi ne kadar hak ettiğini, neyi ne kadar anladığını sen kim oluyorsun da belirliyorsun? Egomu susturmayı çok erken yaşta öğrendim. Egom hiçbir zaman sevgimin önüne geçemedi. Hayatımdan biri çıkıp gittiğinde o kişinin kahrolmasını istemem. Ne yaşanırsa yaşansın.

Affedilmeyecek hiçbir şey yok bu hayatta. Küs kalmaya sebep olacak hiçbir şey yok. Hepimiz kendi hayatlarımızda tonla sınavdan geçiyoruz; her dert bir ders esasında. Dibi göre göre yükseliyorsun hayatta.

Ve insanlar...

İnsanlar gelir ve gider.

Hayat budur.

* * *

“Adamın ismini bile görmeye tahammül edemiyorsun ama hâlâ iletişimini koparmıyorsun” diyor Demir tartışırken.

Demir’in ev arkadaşının adı da Mete ve ne zaman adı geçse irkiliyorum. İçimden geçeni söylemek istemiyorum. Ama adını görmeye dayanamama sebepimin Mete’ye olan nefretim ve kızgınlığım olduğunu zannetmesini sağlamışım. Oysa gerçek bu değil. Gerçek, Mete’yi hâlâ nefes alamayacak kadar sevdiğim. Gerçek, her adını duyduğumda hâlâ tepeden tırnağa titreyen tenim. Üzülüyorum. İçime içime susarak üzülüyorum. Ama ne Demir’in ne de bir başkasının Mete hakkında kötü bir söz söylemesine

tahammül ederim. İçinden geçerim tek bir kötü laf edenin. Geçmişliğim çok. Olmadığı masalarda ezkaza ben varsam vay geldi laf eden kişinin haline. Kendimi savunmaktan aciz biriyken söz konusu Mete olduğunda içimden aslan çıkıyor.

“Sana ne? Ciddi ciddi soruyorum, sana ne Demir? Sevgilim değilsin, benimle ilişkinin ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok ve bununla ilgili yorum yapmak sana düşmez” diyorum.

Demir’in beni sevdiğini biliyorum. Ama Esra ile ilgili söylediği yalanı kabul edemiyorum. Bana her şeyi yapabilir bir insan, yalan söylemek dışında. Zaten günlerdir onun ruh hali de beni mutsuz ediyor. Sürekli memnuniyetsiz hiçbir şeyden mutlu olmayan bir tipmiş gibi gelmeye başladı bana Demir. Ya da ben artık onu mutlu etmekle ilgilenmiyorum.

İyiden iyiye her şey sinirimi bozmaya başladı. Bu şehir, insanlar, yaşadıklarım, hepsi birden yüklendi omuzlarıma. Çekip gitmek istiyorum artık bu şehirden. Beni bana küstüren herkesten uzaklaşmak istiyorum. Bayram arifesinde aklıma Bursa’ya, en yakın arkadaşım Seda’nın yanına taşınmak geliyor. Ağlaya zırlaya Seda’yı arıyorum.

“Seda ben çok yoruldum, gelip beni alır mısın? Ben daha fazla İstanbul’da yaşayamayacağım” diyorum.

“Hazırlan çıkıp geliyorum şimdi” diyor.

Telefonu kapatıp odama gidiyorum. Çocukken o kadar çok taşındık ki taşınma konusunda profesyonel bir insan haline geldim. Arkadaşlarım bile taşınacakları zaman beni çağırıyor. Zaten her şeyi hızlıca çözebilen bir insan olarak çabucak ilk aşamada kedilerime bana lazım olabilecek şeyleri zihnimde analiz ediyorum. Her şey gözümün önünde belirdiğinde çantaları yapmaya başlıyorum. Evin içinde ışık hızıyla bir o yana bir bu yana koşturup iki-üç saat içinde evi taşınılacak hale getiriyorum.

Seda geliyor. Arabasına eşyalarımı yerleştirip yola çıkıyoruz. Yolda dönüp dönüp bana bakıyor.

“Resmen şu yaşımda kız kaçırdım” diyor gülerek.

Evet, resmen bir gecede koskoca evi toparlayıp en yakın arkadaşına kaçıyorum.

Bursa'ya gelirken telefonumu kırıp attım. Evet, yaptım bunu. Çünkü kimseyle görüşmek, konuşmak istemiyorum. Yaşanan her ne varsa geçmişte kalmalı artık. Tiyatrodan istifa ettim. Artık çalışmak da istemiyorum. Dümdüz yaşayıp gitmek istiyorum. Aslında geberip gitmek de iyi olurdu ama elimden bir şey gelmiyor. Bir gecede şehir değiştirmeme herkes şaşırıyor. Annem ve babam sürekli Seda'nın telefonundan bana ulaşıp duygu sömürüsü yapıyorlar. Onları terk ettiğime dair bir fikirleri var. Bir yandan da herkesin aklında benim Bursa'ya biriyle geldiğime dair bir fikir var. Köylü kızı mıyım ben anasını satayım, adamı da alıp başka şehre kaçayım? İllaki işin ucunda biri olması lazım bir kadın şehirden kaçıp gidiyorsa, tamam var da ben adama kaçmadım. Adamdan kaçtım. Herkes Mersin'e ben tersine çünkü.

Başlangıçta birkaç hafta Seda'nın evinde kaldım. Eşi ve iki kedisi ile çok tatlı iki katlı bir evde yaşıyorlar. Benim kedilerimi Seda'nın kuzenine bıraktık. Ben bir ev tutuncaya kadar onunla kalacaklar. Seda benim çocukluk arkadaşım ve onun yerine kimseyi koymam mümkün değil. Hayatımın her anında yanımdaydı. Mutluyken de mutsuzken de. Güldük, ağladık ve beraber büyüdük biz. Yıllardır Bursa'da benden uzakta yaşıyor. Bu yüzden benim de bir ayağım sürekli Bursa'da. Onu sık görememek beni üzse de varlığı bile yetiyor. Ahretliğim. Can dostum. Kız kardeşim. Sanırım hayatın bana bahsettiği kardeş o. Evlatlık olduğumu öğrenmeden önce dahi hep söyledim "Benim ailem Seda" diye.

Sonra bir ev kurup yerleştim yavaş yavaş, iki katlı bahçeli bir apartman dairesi. Kedilerim çok mutlu oluyor bu eve taşındığımız için. Bütün gün bahçede koşturup oynuyorlar. Kendi eksiklerimi de yavaş yavaş tamamladım. Birikimlerim erimeye başladı. Tiyatrodan ayrılırken aldığım para bitmek üzere. Seda ve eşi sağ olsunlar hiçbir şeyi eksik etmiyorlar benden ama bu benim kabul edebileceğim bir şey değil. Mümkün olan en kısa sürede ödemek için çabalıyorum onlardan para aldığımda. İhtiyacım olmayan eşyalarımı sattım paraya ihtiyacım olduğunda. İstanbul'daki ev kiraya verildi. Depozitosu ve kirası elime ulaştığında rahatladım.

İnsanlarla yeniden konuşabileceğimi düşündüğümde yeni bir telefon aldım kendime, yeni bir numara. Haliyle uygulamalarımı da yeniden kurdum. Uygulamaları yeniden kurduğumda farklı bir uygulamadan Çağan'ın da mesaj attığını görüyorum. Uzun zamandır görüşmüyoruz. Haliyle ne başka bir şehirde olduğumdan haberi var ne de yeni telefon numaramdan. Mesaj atıyorum yeni numaramdan.

“Neler oldu yahu?” diyerek arıyor.

“Esti” diyorum. Esti.

Sosyal medyada neler yaptığına bakıyorum. Gayet mutlu görünüyor gittiği yerde. Mutlu olsun. Çalışmadan geçirdiğim günler ilaç gibi geliyor bana. Görükle’de öğrencilerin ve gençlerin yoğunlukta olduğu bir sitede yaşıyorum, hareketli bir mahalle. İnsanın içinde karanlık birikmiyor. Mahallenin merkezinden evime uzanan yolda geniş tarlalar var. Akşamları güneş batarken bu tarlaların arasından yürümek bana huzur veriyor. Bu uzun yürüyüşlerde bile Mete hep aklımda. Saçma ama şu an bir şey olsa kafadan ezbere arayabileceğim tek telefon numarası onun ki. Ona da yazıyorum bunu sanrılarımın arasında. Çok da sikiideydi. Bırak Allah aşkına!

Bursa’nın havası içimi açıyor. İstanbul’a göre çok temiz havası. Aynı zamanda da geceleri çok soğuk oluyor ama seviyorum. Hayatımda ilk defa bu kadar huzurluyum. Düzenimi oturtabildiğimde her şey çok daha iyi olacak. Uzun yürüyüşler yapıyorum, kendime ait zamanların tadını çıkarıyorum. Hâlâ odaklanıp kitap okuyamıyorum ve film izleyemiyorum ama bu eskisi kadar rahatsız etmiyor beni. Resim yapıyorum. Hayatımda ilk defa resim yapmaya zaman ayırıyorum. İyi geliyor bana boyalarla uğraşmak.

Uzun bir süredir kendimdeyim. Alter değişimi yaşamıyorum. Bazen içime seslenip arıyorum Arzu’yu içimde. Cevap gelmiyor içimden. Artık tek bir zihne sahibim. Her an tetikte bekliyorum yine de. Kontrolü kaybetme ihtimalim söz konusu dahi olamaz. Hem zaman geçirmek hem de maddi açıdan kendimi rahatlatmak için mahalledeki kafelerde kendime iş arıyorum. Benim kim olduğumu bana hatırlatacak hiçbir işe bulaşmak istemiyorum.

Dümdüz, sıradan bir insan olmak istiyorum artık. Sonra Seda'nın bir arkadaşının şirketinde asistan aradığını söylemesi ile orada işe başlıyorum. Hayat yavaş yavaş rayına giriyor.

Demir, Bursa'da beni ziyaret etmek istediğini söylüyor bir akşam mesaj atıp. İlişkimizin bittiğini anlatamamışım galiba.

“Seni önemsiyor olsaydım sana hiçbir şey söylemeden çıkıp gelir miydin Bursa'ya?” yazıyorum.

“Sen kendin için iyi olanı daha iyi bilirsin. Saygı duyuyorum” yazıyor.

Saygı duyma bana ya! Saygı falan duyma bana. Hır gür bağırsı çağrış sevmiyorum ama hayatımdaki erkeğin “Hayırdır ya, sen bana haber vermeden nereye gidiyorsun?” demesini de isterim. Ya da “Gidiyorum” dediğimde, “Hayır gitmiyorsun, otur oturduğun yerde saçma sapan hareketler yapma” demesini isterim. Beklerim. Ha yine kendi bildiğimi okurum ben, huyum kurusun. Ama senin hiç mi fikrin yok be adam! Hiç mi tepkin yok! Numarasını engelliyorum sonra her yerden.

Seda iş çıkışlarında her gün kahve içmek için benim evime uğruyor. Evim onun evine giden yolun üstünde. Ona yakın olmak gerçekten iyi geliyor bana. Zaten başka kimse beni ağlarken bulduğunda kilometrelerce yol tepip beni almaya gelmez. Birbirimize çok benzemesek de ruhlarımız birbirine denktir. İkimize ait birer dövmemiz var bileklerimizde. Çocukluğumuzdan beri en saçma, en zor anlarımızda yan yanaydık. Sayısız hatıramız var; sayısız, huzur dolu, keder dolu, eğlenceli, sıkıcı hatıra.

Bir akşam Seda gittikten sonra koltukta yuvarlanırken telefonumdaki flört uygulamasından bildirim geliyor. Çevremdeki insanların profillerini gösteriyor bana. Çoluk çocuk hepsi. Sağa sola kaydırıp dururken bir müzisyenin profilinde “Bir daha Dünya'ya gelenin anasını avradını sikeyim” yazısını okuyorum. Gülme geliyor. Kafa dengi birine benziyor. Mesaj atıyorum “Beraber sikelim” diye. Adı Olcay. Sohbet etmeye başlıyoruz. Gerçekten kafa dengi bir adam çıkıyor. Müzisyen ama mesleğini yapmıyor. Bursa'yı çok fazla bilmediğimden bahsediyorum. Olan bitenleri özetliyorum kısaca.

Şaşkınlıkla beni dinliyor. Dirayetime hayran kaldığını söylüyor. Haklı, benim son iki senede yaşadığım şeyleri başkası yaşasaydı sırtını sıvazlardım. Sohbet devam ederken evine çağırıyor. Kabul ediyorum. İşten çıkmak üzere olduğunu söyleyip adresini yolluyor. Taksiye binip evinin adresini veriyorum taksiciye. Taksi evinin önüne geldiğimizde duruyor. İniyorum. Karşıdan geldiğini görüyorum Olcay'ın. Zamanlamamız harika. Gülümseyip hafifçe sarılıyoruz.

Eve çıktığımızda kapıyı kız kardeşi açıyor. Kucağında dünya tatlısı beyaz bir kedi var. Tanışıp içeriye geçiyoruz. Salonda bir ufaklık uyuyor. Kuzeniymiş, yaz tatilini geçirmek için gelmiş. Oturup etrafıma bakınıyorum. Çok fazla psikoloji kitabı var televizyon ünitesinin etrafında. Kitapların kimin olduğunu soruyorum. Annesinin olduğunu söylüyor. Annesi de psikologmuş. Kuzenini uyandırmamak için balkona çıkıp oturuyoruz. Kahvelerimizi getiriyor. Türk Kahvesi yapmış. Sevmem ama hatırı için içiyorum. Sohbetimize devam ediyoruz.

Çok tatlı, sıcakkanlı ve dürüst bir adam, lafını esirgemiyor konuşurken. Gözünün içine bakıyorum. Masmavi gözleri var. Sanırım hayatım boyunca tanıştığım en yakışıklı adam olabilir. İçimi huzur kaplıyor gözünün içine baktığımda. Herkes yattıktan sonra salonda oturup bir film açıyoruz. Film izlerken uyuyakalıyorum koltukta.

Sabah saçıyla oynayan bir kedi yavrusu uyandırıyor beni. Çok yaramaz bir kedi yavrusu. Tepemde yakalayıp bağrıma basıyorum. Olcay da koltukta yanımda uyumuş. Dürtüyorum yavaşça. Gözlerini aralayıp kediye ve bana bakıyor.

“Kim bu manyak?” diyorum.

“Sokakta buldum, yaralıydı. İyileşince de bırakmak istemedi Aslı” diyor.

İyi insan lafının üstüne geliyor. Aslı salona gelip bizi kahvaltıya çağırıyor. Kalkıp mutfağa gidiyoruz. Kuzeni ve kız kardeşi Aslı oturup kahvaltıya başlamışlar. Olcay kendine kahve yapıyor kahve makinesine gidip.

“Sana da kahve yapayım mı?” diyor.

“İyi olur” diyorum kuzeninin anlattıklarını dinlerken.

Bıcır bıcır dünya tatlısı bir velet. Youtube’da takip ettiği video kanallarını anlatıyor. Sohbetine eşlik edince bana ısınıp daha fazla bıcırıyor. Uzanıp saçlarını karıştırıyorum. Olcay kahvemi getirip kahvaltısına başlıyor. Kahveden bir yudum alıp masadaki halimize bakıyorum. Aile gibiyiz. Sanki Aslı ve ufaklık çocuğumuz biz de anne ve babayız. Özlemişim aile olma hissini.

* * *

Akşamları Olcay ile benim evimde buluşuyoruz. Bana gitar çalıyor. Eski Türk Filmlerini izliyoruz. Sakinlik veriyor bana. Seviyorum varlığını. Bursa’yı geziyoruz beraber. İşten vakit bulabildiğimiz zamanlarda beraber olmak iyi geliyor bize. Çok net bir adam Olcay ve netlik iyi geliyor bana. Sevgiliyiz, bitti, bu kadar. Siyah ve beyazı öyle net ki hayatında nerede olduğumu bilmek bana huzur sağlıyor. Evimdeki varlığı hoşuma gidiyor.

Bir yandan da bana güvenmesin ve bağlanmasın diye elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bir gün çocuk sahibi olmayı ve aile kurmayı isteyebilir. Benim ne yeniden evlenmeye ne de çocuk yapmaya niyetim var. Erhan’dan sonra bana bu eşliği atlabilecek tek insan Mete’ydi. Onunla bir çocuğumuz olmasını ciddi ciddi istedim. Ne zaman onunla bir aile hayali kursam ona bir kız çocuğu vermeyi eklerdim hayallerimin içine. Nedense müthiş bir kız babası olacağını düşünüyorum. Kız babası olmanın her erkeğin hak edeceği bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ve Mete bana o kadar çok babamı hatırlatıyor ki, ister istemez onun da bir kız çocuğunu hak ettiğini düşünüyorum. Ama bizden nasıl bir kız çocuğu çıkardı cidden tahayyül edemiyorum. Ortalığın anasını sikerdi yeminle.

* * *

Olcay ile AVM’de bir kahve dükkânında oturup kahvelerimizi içerken bir falcı kızdaki söz ediyor. Çok güvendiğini, ne derse çıktığını söylüyor. Fallara fazla inanmasam da yine de bir açık kapı bırakırım her zaman. Kıza sesli mesaj atıp kendisine fal bakmasını söylüyor. Kız fala baktıktan sonra Olcay’a uzun bir sesli mesaj atıyor. Baştan sona beni anlatıyor mesajında. Ağzım açık bakakalıyo-

rum. Benden bahsedip bahsetmediğini soruyorum Olcay’a. Bahsetmediğini, o kadar yakın olmadıklarını söylüyor. Şaşıyorum. Bu kadar çok şey bilmesi aşırı mantıksız geliyor bana.

Kızın adı Sibel. Kafama takılıyor. Olcay’dan numarasını alıp onu tanıdığımı söylemeden mesaj atıyorum kıza, fal baktırmak istediğime dair. Bir saat içinde döneceğini söylüyor. Merak ediyorum neler söyleyeceğini. Sonra bana da bir sesli mesaj atıyor. Beraber açıyoruz mesajı. Ve Sibel anlatmaya başlıyor. Mete ile yaşadığımız her şeyi bir bir anlatıyor.

“Bu adamın kaderi sensin. Sizin kaderiniz birbirinize bağlı” diyor.

Mete’yi ilk gördüğümde kulağıma fısıldananları bu kez Sibel’den duyuyorum. Buraya geldiğimden beri iyiydim. Daha az düşünüyordum Mete’yi. İyi geliyordu Bursa bana. Olcay’a da ardımda bıraktığım şeylerin birçoğunu anlatmadım. Artık anmak istemiyordum olup bitenleri. Olcay da bozuluyor Sibel’in söylediklerini duyunca. Üstü kapalı özet geçiyorum. Olcay’ın benimle evlenmek istediğini biliyorum, hep lafı başka yönlelere döndürüp duruyordum. Umarım bu duydukları kararlarını yeniden gözden geçirmesini sağlar.

* * *

Birkaç gün sonra bu kez aslında kim olduğumu anlatarak arıyorum Sibel’i. Nereye bakması gerektiğini işaret ederek tekrar fal baktırıyorum. Her seferinde bilmesinin asla mümkün olmayacağı şeyler söylüyor. Kafayı yiyeceğim. Haliyle Mete’yi düşünmek beni Olcay’dan uzaklaştırıyor. Aramamaya, mesajlarına geç cevap atmaya başlıyorum. Bu durumu sorguluyor haliyle. Ama duygunun eksikliğini derinden hissediyorum. Olcay’ı insan olarak seviyorum ama içinde tutku yok. O kıpırtıların hiçbirisi yok.

Mete’nin yerine hiç kimseyi koyamayacağımı yüzüme vuruyor Sibel’in söyledikleri. Karman çorman oluyorum. Ardımda bıraktığımı sandığım bütün duygular yeniden uyanıyor içimde. Olcay ile konuşup ayrılmak istediğimi söylüyorum. Kıyamet kopuyor haliyle. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Haklı çünkü. Bana son cümlesi “Seni gözümde çok büyüttüm” oluyor.

Her yerden siliyorum onu da. Olmuyorsa olmuyordur zorla-
manın manası yok bir ilişkiyi. Geç olmadan hatadan dönmek ge-
rekir bazen. Çünkü biliyorum ki hayatında kalmaya devam eder-
sem kalbini daha fazla kıracağım. Ve üzülmelerini isteyeceğim bir
adam değil. Beni aylardır el üstünde tutuyor. Ve bu kadar iyi bir
adam benim gibi bir baş belasını hiç hak etmiyor.

İçimde dönüp duran duygular boğmaya başlıyor beni yeni-
den. Uyuyamıyorum. Kimsenin varlığına tahammül edemiyor-
um. Her akşam, istisnasız her akşam ağlaya zırlaya Allah’a dua
ediyorum beni bu duygulardan kurtarması için. Olmuyor. Ne o
kurtarıyor ne de ben düşüncelerimi değiştirebiliyorum. Namaza
başlıyorum. Bir yandan da Zeynep ile terapiye başlıyorum yeni-
den. O da anlayamıyor neden Mete’yi silip atamadığımı. Dene-
mediğimiz yöntem kalmadı. Hayatımın orta yerinde yeri hiç de-
ğişmeden öylece duruyor. Bazen diyorum elime bir tornavida alıp
burnumdan beynime saplayayım, hop lobotomi. Bitkisel hayat.
Gerçi bana lobotomi de işlemez.

Bir akşam her şeyin üstüme üstüme geldiği bir anda mesaj
atıyorum Mete’ye. Onsuz yapamadığımı, benim hâlâ bize inandı-
ğımı yazıyorum. Yazıyorum da yazıyorum. Zaten hep yazıyorum
da yazıyorum. Yaptığımdan nefret ede ede, kendimden nefret ede
ede yazıyorum. “Aşkta gurur olmaz” diyen kalbim, “Adam seni is-
temiyor” diyen beynimle sürekli kavga halinde.

“Birini sevdiğinde nasıl biri olduğunu gördün” diyor bana zih-
nim. “Hayatta en çok acı veren şey nedir?” deseler, “Sevdiğin insanı
başkasını severken görmek ve yine de onun için mutlu olmak” derim.

“O kadını ilk gördüğüm andan beri olmayacağını biliyo-
rum. O benim diğer yarım” diyor ruhum. Zihnimin ve ruhumun
Araf’ında sıkışıp kalıyorum. Bunca zaman bir dirhem yol kat ede-
mediğim halde ben hâlâ gözlerimi kapattığımda onu yanı başım-
da kucağında kızımızla uyurken görüyorum. Gözlerimi oymak
istiyorum bazen bu görüntü gözümün önüne geldiğinde. Gece-
leri uyuyamadığında hissediyorum onun ruhunun yanı başımda
öylece durduğunu. “Hoş geldin” diyorum ruhuna bana her geldi-
ğinde. Sonra uyumak için bedenimi ikna etmem gerekiyor.

“Uyu artık, beklediğin bu gece de gelmeyecek.”

* * *

Deseni bileğime geçirirken “Pişman olacaksın” diyor dövme-
ci tekrar.

“Olursa nasip olmazsa ders olur” diyorum dik dik gözünün
içine bakıp.

Adı sadece sevdiğim adamın adı değil çünkü. Hayatta aldığım en büyük derslerin başlığı. Onu sevgime ikna etmek değil dövmenin amacı. Bir bakıma da duyarsızlaştırmaya çalışıyorum kendimi. Adını her gördüğümde yerimden sıçıyorum çünkü. Ve her yerde adını görüyorum. Bu kadar tanınan bir insanı sevmek başıma gelen en talihsiz şey sanırım. Keşke yıllar önce tanışmış olsaydık. Onca sene hem aynı mahallede oturup hem de aynı sektörün içinde nasıl oldu da tanışmadık anlamıyorum zaten. Kimseyi adını tenimde taşıyacak kadar sevmemişim meğer. Erhan istemişti dövme yaptırmamı. Kabul etmemiştim. Ondan bana kalan tek hatıra hafızamda kalanlar. Fotoğraflarımızı dahi sildim. Bir gün yüzü de silinir belki hafızamdan.

Dövmeci çocuk gıkını çıkarmadan dövmeyi yapmaya çalışıyor.

“Biraz acıyabilir” diyor çocuk iğneyi çalıştırıp.

Biraz acıyabilir...

İnanın bana beni acıtabilecek en son şey dövme iğnesi. İçimdeki yangınla boy ölçüşemeyecek eften püften bir acı tenime değen iğnenin acısı. Gözümü dikip yaptığı dövmeye bakıyorum. Hiç kimsenin onu benim sevdiğim gibi sevmeyeceğinin farkındayım. Ama yine de bir değeri yok. Bir hükmü yok üzerinde. Ne yaparsam yapayım, onu sevdiğim için değersizim işte. Ona değer veriyorsam bir sıkıntı var bende. Kendine vermediği değer bende yankılanması da benim felaketim işte.

Çocuk dövmeyi bitirdikten sonra kalkıp gidiyor. Ben de bileğime bakarak öylece kalıyorum oturduğum koltukta. Sonra dövmenin fotoğrafını atıyorum Mete’ye. Neyi değiştirecekse? Bunca zaman bir duygu oluşturabildim mi içinde, mide bulantısı haricinde?

Sibel arıyor. Telefonu açıyorum.

“Ne yapıyorsun abla?” diyor gülerek.

“Hiç oturuyorum, dövme yaptırdım bak sana da yollayayım” diyorum.

Fotoğrafi Sibel’e de yolluyorum.

“Engelledi mi seni her yerden?” diyor.

“Yok, mesaj attım en son engelli değilim” diyorum.

“Bak bakayım bir daha” diyor kendinden emin bir ifadeyle.

Telefonu hoparlöre alıp Mete’nin numarasına ve sosyal medya hesaplarına bakıyorum. Engellemiş. Sinirlerim boşalıyor. Gülmeye başlıyorum.

“Nereden bildin?” diyorum gülerek Sibel’e.

“Sen hâlâ benim neyi nereden bildiğimi sorguluyor musun gerçekten?” diyor gülerek.

Sibel, Mevlana’nın soyundan geliyor ve soyunda erenler var. Kimden el aldıysa artık aklımı çıkarıyor her seferinde söyledikleriyle. Sanırım Olcay’ın hayatıma girme sebebi de Sibel’i bana getirmektir. Görevini tamamladı ve gitti. Bana Sibel’in dostluğu kaldı finalde.

“Kendine dön artık” diyor sessizliği bozup.

“Zamana bırak. İlahi zamanlamaya güven. İçinde ne kadar büyük bir güç taşıdığının farkında değilsin. Kendinin farkına var biraz. Sen büyük bir şifacısın. Dünya’ya insanlara yardım etmek için gönderilmişsin. Daha önce söyleyen olmuştur belki ama sana baktığımda görüyorum bunu. Korunuyorsun. Melekler tarafından. Sen de Mete de ilişkiniz de korunuyor. Ne sen ne de o aranızdaki bağı kopartamazsınız. Levh-i Mahfuz’a işlenmiş sizin birlikteliğiniz. Geleceğinizin ne olacağını ben söyleyemem. Gaybı yalnızca Rabbim bilir. Ben anda olanları söylüyorum sana. Ama bildiğim bir şey varsa siz birbirinizin hayatından çıkamazsınız. Öyle ya da böyle” diyor.

“Çok yorulduğum Sibel. Her defasında sıfırdan başlamaktan çok yorulduğum. Bunca günahın içinde kendimi söylediğin melek olarak görmüyorum inan. Sadece aylarca tavana bakıp öylece kalmak istiyorum” diyorum.

“İyi geliyorsa öyle yap” diyor telefonu kapatırken.

Koltuğa uzanıp tavana bakıyorum. O kadar inanmıyorum ki Sibel'in anlatıp durduğu bu spiritüel zırvalara o kadar olur. Evet, bir yanım onu ilk gördüğümde onun benim kaderim olduğunu söyleyen sese inanmak istiyor ama diğer yandan da insanın kaderinin kendine bağlı olduğuna inanıyorum.

Kader, mukadder, mukadderat, hepsi aynı kökten gelen kelimeler. Kader yapıp ettiklerinin sana dönüşü demektir esasında. Hindistan'da orada burada "Karma" dedikleri şeyin ta kendisidir kader. Yani attığın her adımda değişir kaderin. Her an, her dakika. Önceden kati ve değiştirilemez olarak yazıldığını hiçbir din ve sistem söylemez.

* * *

Hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Sanki içim bomboş. Beni ben yapan her şey yok olmuş gibi. Ne yaşadığım tek gecelik ilişkiler ne de hayatımın herhangi bir parçası. Oysa ben aşk ve seksi her zaman birbirinden ayrı tutmuşumdur. Öyle ya da böyle ben zevk alırım. Birinden zevk almam için onu sevmem gerekmiyor. Ya da biriyle sevişebilmem için onu tanımaya ihtiyacım yok. Alacağımı alır vereceğimi veririm ve bu kendimi bildim bileli böyle. Aşk zevki artırır ama zevk almak için aşka ihtiyacım yok. Ama alamıyorum. Bir Allah'ın kulundan bile zevk alamıyorum. Anlamsız bir ifadeyle yüzlerine bakıp sonra evden defetmenin dışında bir halt edemiyorum.

Zeynep ile terapide geyiğe vuruyorum artık.

"Zeynep" diyorum "Ben bozuldum."

Gülüyor.

"Gülme be! Vallahi bozuldum. Seksten gram zevk almıyorum. Hakikaten alterlerimle libidomu da gömmüş olabilir miyiz?" diyorum.

"Yok daha neler! Bazen olur böyle takılma. Ayrıca birleştirme tedavisinde alterlerini de sana kattılar, gömmediler" diyor.

"Bana olmaz. Beni bilmiyor musun? Yok, ben kesin bozuldum" diyorum gülerek.

"Biraz dışarı çık, ortamlara gir, hava al. Keyfin düzelince libidon yerine gelir merak etme" diyor.

“Zaten sürekli dışarılardayım. Bursa kazan ben kepçe. Taban-vay oldum iyice. Yürüyerek bir uçtan bir uca gezdim Bursa’yı” di-yorum gülererek.

Bu cinsel soğukluk iyice canımı sıkmaya başlıyor sonra. Bir şey yapmam lazım. Çünkü en azından seks yaptığımda bir yanım sağlamış oluyor. Biraz olsun sakinleşebiliyorum. Aklıma bir film-de gördüğüm bir şey geliyor. Olur mu acaba? Cinsel gücü artıran ilaçlar kadınlarda da işe yarar mı gerçekten? Ne kazanırım ne kay-bederim tartıyorum kafamın içinde. İnternette araştırma yapıyo-rum biraz. En fazla ölürüm anasını satayım. Çok da ürküten bir şey değil zira beni bu sıra.

İşten dönerken eczaneden ilaç alıyorum. Eve girdiğimde uzun zamandır benimle sevişmek isteyen birine mesaj atıyorum. Bu-gün piyango sana çıktı yavrucuğum. Paketten çıkardığım ilaçtan içiyorum. Üstüne buzdolabından viski çıkarıp bir kadeh içiyo-rum. Hazırlanmak için odama çıkıyorum sonra. Üstüme sevdi-ğim geceliklerimden birini giyip parfüm sıkıyorum. Kapı çalıyor. Koştura koştura aşağı inip kapıyı açıyorum. Adam bana bakıp gü-lümsüyor.

“Geç” diyorum kenara çekilip.

İçeri girip koltuğa oturuyor.

“Ne içersin?” diyorum.

“Sen ne içiyorsun?” diye soruyor.

“Viski içiyorum ben” diyorum.

“Uyar ben de içerim” diyor.

Buzdolabından viskiyi alıp ikimize de viski koyuyorum. Bar-daklarla salona gidip karşısına oturuyorum. Beni izliyor. Bacak bacak üstüne atıp arkama yaslanıyorum. En cüretkâr pozumu ta-kınıp dik dik yüzüne bakıyorum. Bir şey söylemek istiyor yüzün-de okuyorum. Ağzını açıyor.

“Cık, cık, cık” yapıyorum parmağımı sallayıp.

Ne senin ne de kimsenin boş konuşmasına tahammül edecek bir kafada değilim. Nabzımın hızlandığını hissediyorum. İlacın etkisi başlıyor. Evet, kadınlarda da işe yarıyormuş. Hobaa! Kar-nımdan kasıklarımın doğru bir ateş vuruyor. Uzanıp bardağımda-

ki viskiyi kafama dikiyorum. Kalkıp adamın kucığına gidiyorum. Bacaklarımı ayırıp kucığına oturuyorum.

“Hemen içine mi alacaksın?” diyor.

Kafamı sallıyorum. İlacın etkisi çok pis vuruyor. Resmen kasıklarım zonkluyor. Uzanıp belindeki kemeri açıyorum. Hafifçe doğrulup pantolonunu indirmesine yardım ediyorum. Sehpaye uzanıp çekmecesinden kondom alıp açıyorum.

Ben kondomu takarken “Hazırlıklısın” diyor gülerek.

Aptal.

“Yüz yıldır cüzdanında duran prezervatife mi güvenecektim?” diyorum.

Orospu imasına hayatta tahammül etmem. Götün yiyorsa yüzüme söyle yavaşak. Yemiyor değil mi kendinizden daha deneyimli bir kadınla olmayı. Hizalayıp içime alıyorum penisini. Yüzüme uzanıp öpmek istiyor. Çenesinden tutup kafasını çeviriyorum. Kucığında yavaşça hareket ediyorum. Daha üçüncü zıplamamda yüzünün kasıldığını görüyorum. Boşalıyor. Durup yüzüne bakıyorum. Gerçekten mi? Gerçekten mi? Kucığından kalkıp geceliğimi düzeltiyorum. Durduğum yerde kasılıyorum. Nabzım gittikçe yükseliyor.

“Niye böyle oldu ya anlamadım, ben gideyim en iyisi” diye mırıldanıyor ağzının içinde.

“Seni öyle bir sikeceğim ki...” cümlesinin sonu hep fiyaskodur zaten. Kafamı sallıyorum. Doğrulup pantolonunu giyiyor.

“Sonra görüşür müyüz?” diyor.

“Sence?” diyorum ters ters.

Kalkıp kapıya gidiyor. Daha kapıyı tam kapatmadan sehpadan telefonumu alıp engelliyorum. Zevkten gebersem bile çok az insanla ikinci kez seks yaparım. İkinci kez seks yapmak istemeyeceğim insanla da sevgili olmam. Sinirle koltuğa çöküyorum. İlacın etkisi gitgide artıyor. Nabzım kulaklarımda atıyor. Kalbim yerinden çıkacak sanki. Tavana bakıp derin derin nefes alıyorum. Nabzımı düşürmeye çalışıyorum. Mastürbasyon yapsam ki nefret ederim. Geçmez. Telefonumu açıp rehberde geziniyorum. Numarasını silmediğim kim var lan? Kimse yok. Yok! Senin ben kafana sıçayım

Leyla. İnsan en azından bir kişiyi yedekte tutar. O kadar arkama dönüp bakmayan bir insan evladiyım ki arayıp gel diyeceğim bir tane eski sevgilim, tek gecelik ilişkim olan insan bile yok rehberde. Dost most kalamam kimseyle. Dost kalabildiğim tek insan evladı Çağan. Çünkü bana aptal saptal duygusallıklarla gelmeyecek zekâdaki tek insan. Ve o da ebesinin amı kilometre uzakta. Koltuktan doğrulup üst kata çıkmak için merdivenlere yöneliyorum. Duşa gireyim ben en iyisi. Yanıyorum anasını satayım. Cümle âlem beni sikse rahatlayamayacakmışım gibi hissediyorum. Üçüncü adımımı attığım anda bir şey oluyor. İki büklüm oluyorum sancıdan. Dünya âlemin görüp görebileceği en mazoşist insanım ben. Hem duygusal hem de fiziksel açıdan. Ve şu zamana kadar Erhan'dan daha sert bir Allah'ın kulu çıkmadı karşıma. Çok insanı zıvanadan çıkartmışımdır. Benden sonra aslında sadist olduğunu fark eden çok sevgilim oldu. Ama kimse içimdeki deliye denk delilikle çıkamadı karşıma. Kemer, kırbaç, sopa, Allah ne verdiyse acısını tattım, ölüme yakın kıyılarda yüzdüm ama bu sancı başka bir şey. Ve hiç zevkli değil. Mide bulantısı vuruyor. Kusabileceğim hiçbir şey yok içimde. Hiçbir şey yemedim yine. Merdivenlere değil mutfığa yöneliyorum. Su içeyim de içim temizlensin bari. Sancı tekrar vuruyor. Gidemiyorum mutfığa. Yere yığılıyorum. Ananı avradını sikeyim bu ne lan! Gözüm kararıyor. Kendimden geçiyorum.

Ağrılar içinde uyanıyorum. Aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Bir ömür geçti sanki. Bütün vücudum kasılıyor. Titriyorum bir yandan. Kendimi zorla söküyorum zeminden. Merdivenlere yürüyorum. Öğürüyorum. Hiçbir şey çıkmıyor tabii ki. Merdivenlere geldiğimde tırabzanlardan tutunup güç bela çıkıyorum. Bitmiyor siktüğimin basamakları. Kaç basamak var lan bu merdivenlerde! Hiç saymadığımı fark ediyorum. Saymaya çalışıyorum şuurum yerinde kalsın diye. Durup durup başa döndüğümü fark ediyorum. Nihayet merdivenlerin sonuna geldiğimde odamın kapısını açıp yatağa atıyorum kendimi. Evi tutarken yatak odası göt kadar diye söylenip durmuştum ama şükrediyorum şimdi. Yan dairedaki çiftin kavgasının sesleri geliyor kulağıma. 7/24 kavgı ediyorlar ve istisnasız her iki günde bir

kapılarına polis geliyor. Âlemlerin en hızlı kadınlarından biriyim. Şunların bir haftada ettiği kavgayı ömrümce hiçbir sevgilimle etmedim. Kalan gücümle duvarı yumrukluyorum belki sesleri kesilir diye. Susmuyorlar. Midemdeki bulantı yetmezmiş gibi bir de baş dönmesi geliyor. Dümdüz yatmama rağmen etrafımdaki her şey dönmeye başlıyor. Ve o anda “Ben ölüyorum galiba” diyorum. “Evet, sonunda kendimi öldürmeyi başarıyorum, o hapı içmeyecektin kızım” diyorum kendi kendime. Şifa ile zehir arasında yalnızca doz farkı vardır.

Geçmiş gözümün önünde canlanıyor. Ne kadar çok şey atlattım. Hele son bir senede olanlar. Sonunda bitiyor. Sonunda her şeyin sonuna geldik. Sonunda. Birden ağlamaya başlıyorum. Filmelerde romantize edilen sahneler gibi değildir gerçekte intihar etmek. İlaçla veya bileklerinizi keserek kendinizi öldürmeye çalıştığınızda tabir-i caizse bokunuzda boğularak ölürsünüz. Vücut kendini kapatmaya başladığı anda tüm sistemler, boşaltım sistemi de dâhil iflas eder. Öyle tertemiz bileklerinden kan süzülerek ölemez kimse. Adli Tıp Ders 101. Bir ara kafayı adli tıpla bozmuştum evet. Her boku bileceğim ben her boku! Ölürlen bile her boku bileceğim! İlaçlar anında kalp krizi geçirmene sebep olmadıysa dünyanın en iğrenç cesedi olmaya hazır olmalısın.

Hazır mıyım gerçekten?

Mete geliyor aklıma. En çok da bu kalp ağrısından kurtulacağım için seviniyorum. Sonunda bitiyor. Sonunda bitiyor. Duyduğunda ne düşünecek acaba. Ne düşünsün, “Allah beni ucuz kurtarmış” der en fazla. Çok da sikeindeydi bana ne bok olduğu. Hıçkırıkları katlanarak artıyor. Bedenimden soğuk ter boşalıyor. Ben terleyen biri değilim normalde. Vücudum kendini kapatıyor galiba. Allah’ım rezilliğe gel. Bu muydu? Bunca çabanın bunca emeğin sonu bu mu olacaktı? Kalp atışım ve odanın etrafımda dönüşü iyice boktan hale geliyor ve ben her şeye rağmen aşırı düşünmeyi sürdürebiliyorum. Ölürlen bile aşırı düşünüyorum. Harika gerçekten. Süper. Mükemmel.

Ailem geliyor sonra aklıma. Bunca sene benim için nasıl çabaladıklarını hatırlıyorum. Koca bir hiç için bir ömür harcadılar.

Ve ben onları hiç onurlandıramadım. Evlat olarak da tam bir fiyaskoyum. Düşünüyorum da zaten pek de anlamı yokmuş dünyadaki varlığımın. Büyük bir rahatlama gelir belki de onlara. Her an benden gelecek büyük bir rezillik bekliyor annem ergenliğimden beri. İşte şimdi elde edecek istediğini. “Ben biliyordum böyle olacağını” diyebilir gönül rahatlığıyla şimdi. Kendim olmak için verdiğim savaşı yine kendi kendime bitiriyorum.

“Neden?” sorusu belirliyor bir anda içimde.

“Neden?” diye bağıyor iç sesim.

“Seni umursamayan bir adam seni sevmedi diye mi bu halin? Gerçekten mi? Bu ilk sevilmeişin mi? İlk reddedilişin mi? İlk aşk acın bu mu? Ya da yaşadığın en büyük aşk acısı bu mu lan! Sen onsuz yaşayamam dediğin adamı kendi ellerinle toprağa verdin. Buna mı dönüştün şimdi? Hani sen hep hayatta kalırdın. Herkes ve her şeye rağmen hep ayakta kalırdın hani? Günün sonunda kim olduğunu hatırladığın bir an muhakkak gelirdi hani? Bu musun sen? Sen bu musun? İçindeki o asi savaşçı ruh nereye gitti?”

“Ben bu değilim, ben bu değilim” diyorum kendi kendime. Sayıklıyorum galiba. Kalkmak zorundayım. Ayağa kalkarsam hallederim. Kalk Leyla! Ayağa kalk! Şimdi! Hadi kızım!

Ani bir hareketle sağıma dönüp kendimi yataktan kaldırıyorum. Dünya daha hızlı dönmeye başlıyor. Kapının koluna uzanıyorum. Tutunup kalkabilirim. Kalkabilirim. Bir, iki, üç, hadi Leyla! Kollarımda kalan son gücü kendimi kaldırmak için kullanıyorum. Ayağa kalkarken gözlerimi kapatıyorum başımın dönmemesi için. Beş adım sonra banyodayım. Sadece beş adım atacaksın Leyla. Yalnızca beş adım. Kapıyı açıp ilk adımımı atıyorum. Zemin ayağımdan çekiliyor sanki. Öne arkaya sallanıyorum. Sağımda merdivenler var. Biraz sağa meyledersem merdivenlerden yuvarlanmam çok büyük bir ihtimal. Götüm götüm sola doğru bir adım daha atıyorum. Adımımı attıktan sonra bekliyorum dengemi yeniden kazanmak için. Daha hızlı olmam lazım. Gücüm tükeniyor farkındayım. Attım attım atmadım ölüm çıkacak. Hadi Leyla! Can havliyle kendimi hızla düşün altına atıp suyu açıyorum. Buz gibi su tepemden akmaya başlıyor. Siktiğimin banyo-

sunun duşa kabinini tek kanat camdan yapmışlar her yer ıslanıyor diye eve taşındığımdan beri k frediyordum. şimdi şükrediyorum. Mümkün değil sürgülü kapıyı aamazdım. Kendimi duşun zemine bırakıyorum. Kafamı kaldırıp tepemden akan suyu içiyorum kana kana. Midemin dolduğunu hissettiğimde saçlarımı çekip ensemi suya tutuyorum. Midemdeki doluluk kusmamı tetikliyor. Kusmaya başlıyorum. İçimden simsiyah zehir çıkıyor. Tekrar kafamı kaldırıp su içiyorum. Tekrar kusuyorum. İçip kusma döngüsünü rahatlayıncaya kadar sürdürüyorum.  st m başım batıyor.  ylece oturuyorum duşun zemininde. Su üstümden akıp giderken suyun altında uyuyakalıyorum.

Tepemden akan su sonunda beni uyandırıyor. Hızlıca hayati fonksiyonlarımı kontrol ediyorum. Kalp atışlarım normal, midem bulanmıyor. Suyun altında buruşuk köpek yavrusuna dönmüşüm ama iyiyim. Zatürre olmazsam iyidir. Yavaşça duşun içinde doğruluyorum.  st mdelikleri ıkarp uzanıp çamaşır makinesine atıyorum.

“Allah’ım sana şükür Yarabbi” diyorum suyu sıcağa çevirip altına girerken. şaka maka çok korktum.  lmekten değil de gerçekten böyle bir gecenin sonunda kanımda ilaç ve alkolle ki otopside seks yaptığım da çıkacaktır, geberip gitmek istemem. Uykumda  leyim kedilerim beni yesin daha iyi. Gözümün önüne haber başlıkları geliyor. Babam kalpten gider. Annem de mezardan ıkarp ıkarp yeniden öldürür yeminle. Her ne kadar “Benim kızım yapmaz” diyecekleri her şeyi bir fiil yapmış ve yapıyor olsam da onların bunu bilmesine gerek yok.

Ezan sesi geliyor kulağıma. Sabah ezanı okunuyor. İçimden şükür namazı kılmak geçiyor. Ruhun en karanlık gecesi böyle bir şey mi lan? Buysa iyi. Olur yani buna tamamım. Kaşınıyorum evet. Abdest alıp namaz kılmak için duştan ıkıyorum.

* * *

Akşam evde oturup duvarları seyrederken Seda arıyor.

“Hazırlan beş dakikaya seni almaya geliyoruz, panayıra gideceğiz” diyor.

“Yok ya bana bulaşmayın kafam yerimde değil” diyorum.

Dün gecedен sonra işe de gitmeden bütün gün koltukta oturdum. Yeni yeni tümüyle kendime geliyorum. Seda’ya anlatsam döver beni. Zıplayıp zıplayıp döver. Malum boyu da benden kısa. Sehpaye çıkıp üstüme atlar. Paralar yeminle. Gülüyorum içimden.

“Sikerim senin belanı ot gibisin nicedir. Konuşturma beni ilk defa bir şey istedim senden aylardır” diyor.

“Hiiii! Ahretlik kozu, alırım bir dal. İyi hadi hazırlanıyorum” diyorum gülerek.

Koltuktan kalkıp üst kata odama çıkıyorum giyinmek için. Hava serin. Dün gecenin üstüne bir de üşütmemek için siyah bir kazak ve eşofman altı giyiyorum. Saçlarımı tarayıp kafama bere takıyorum. Aynada makyajımı yaparken gözüm saçlarıma takılıyor. Buraya geldiğimde saçlarım sarıydı. Şimdi kırmızı. Yıllar yıllar sonra yeniden kızıl saç kullanmaya cesaret edebildim. Betim benzim yerime geldi. Bana en çok yakışan renk kırmızı. Saçlarımı okşayıp gözlerimin içine bakıyorum aynada. 19 yaşında Erhan’a âşık olan Ophelia’yı görüyorum gözlerimin parıltısında. Uzun zamandır uzaktım bu kızıdan. Bu kız akışı severdi, eğlenmeyi, eğlen-dirmeyi, gülmeyi ve güldürmeyi çok severdi. Işık saçardı etrafına. Kapıp götürürdü kendi ile etrafında kim varsa. Şimdi zayıf bir kopyası gibiyim o kızın. İçimdeki müzik sustu, hayalperest yanı-m sustu, gelişine yapıştırıyorum her yeni günü. Gram keyif almıyorum üstelik yaşadığım hayattan. Ve ben artık kim haklı kim haksız umursamıyorum. Mutlu olmak istiyorum.

Giyindikten sonra sokağa çıkıp Seda’yı bekliyorum. Aklıma Çağan geliyor durup dururken. Gökyüzüne bakıyorum. Yıldızları görebildiğim bir semtte yaşadığım için mutlu oluyorum. Yıldızlar örtüyor ruhumun üstünü. Ellerim cebimde caddeye yürürken telefonumdan mesaj sesi geliyor. Çıkarıp ekrana bakıyorum. Her defasında bunu nasıl yapıyorsun Çağan? Her defasında bunu nasıl yapıyorsun? Ben kafayı yemeyeyim de kim yesin?

“Nasılsın?” yazmış.

“İyiyim. Seni düşünürken yazdın yine” diyorum.

“Ne düşünüyorsun?” yazıyor.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Cinayet mahalline geri dönen bir katil olduğumu düşünüyorum” diyorum.

“Nasıl yani?” yazıyor.

“Ne nasıl yani?” diyorum.

Soru işareti yolluyor.

“Konuşmak istemiyorum. Şimdi dışarı çıktım bir yere gidiyorum sonra konuşuruz” yazıp kapatıyorum muhabbeti.

Seda ve eşi araba ile gelip önümde duruyorlar. Arabaya binince telefonumu veriyorum Seda’ya mesajları okuması için.

“Yemin ederim mal bu adam” diyor.

“Sen İstanbul’da olmadığın için geldi başıma bunlar” diyorum gülererek.

Balkan Mahallesi’ndeki panayır alanına gelince arabayı park edip kalabalığa karışıyoruz. Seda’nın kuzenleri ve arkadaşları da yanımıza geliyor. Yalnızca bira var panayır yerinde içmek için. Hiç içim almıyor benim birayı. Üstelik dün gecedden sonra uzun bir süre ağzıma alkol sürebileceğimi sanmıyorum.

“Başka bir şey alayım sana açık tekel vardır” diyor Seda’nın eşi.

“Yok sağ ol. Dün çok içtim zaten, böyle iyiyim alma bir şey” diyorum.

Seda’nın uzattığı sigarayı alıp yakıyorum. Özlemişim onunla kalabalığa karışmayı. Biz çok güzel bir ilk gençlik geçirdik. Ben evleninceye kadar İstanbul’un altını üstüne getirdik Seda ile. Birbirimizi fazla gazlamazdık ama gözü kara halimiz denkti. Korkardı insanlar ortamlarda bizden. Farklı bir kendine güven vardı bizde. Yaşadıklarının arkasında çelik gibi duran iki kadından daha korkutucu çok az şey vardır ortamlarda. Yaşadıklarıyla seni arkandan vurabileceğini düşünen herkes için büyük tokattır kimseden çekinmeden içinden geldiği gibi yaşayabilen kadınlar. Sahtekâr ve ikiyüzlü insanlardan hep nefret ettik. Etrafımızdaki herkes bizim aslında erkeklere değil birbirimize âşık olduğumuzu düşünürdü. Çünkü başka kimseye ihtiyacımız yoktu. Baş başa kaldığımızda âşık olduğumuz çocuklar için ağlar ertesi gün ortamların içinden geçerdik. En çok duyduğumuz şey “Sizin aranızda tam olarak ne var?” cümlesiydi. Herkes aksini hayal etse de biz hep dibine kadar

heteroseksüeldik. Muhtemelen bizi birlikte hayal eden herkesin derdi de bizi birlikte götürmektir. Hiç aynı anda aynı adamla olmadık ama aynı adamla farklı zamanlarda birlikte olmuşluğumuz vardır. Acaba bu grup sekse giriyor mu? Sanmıyorum.

Seda'nın boynuna sarılıp kulağına bağıyorum. "Özlemişim seninle eğlenmeyi" diyorum.

"Ben de. Buradan başka bir mekâna geçeceğiz. Mırın kırın kabul etmiyorum" diyor.

"Kızım işe gideceğim yarın. Bırak gideyim yatayım" diyorum. Balkan müziğinde göbek atarken bana bakıp el hareketi çekiyor. Türkçesi "Bok gidersin."

* * *

Panayırdan ayrılıp arabalara doluşup Görükle'deki Hayal Kahvesi'ne gidiyoruz. Seda'nın kuzeninin arkadaşları çok keyifli insanlar. Bir ortama girdiğimde yanımda etrafındakileri kasan biri olmasını istemem. Gittiği her mekânda somurtan tipler vardır. Bana hiç gelmez o tipler. Ayak uydur işte.

Kızlardan biri götüm götüm bana yanaşiyor. Pat diye belimden tutup kendine çekiyor. Haydi bakalım! Yavrum ben heteroseksüelim ama. Boylu boslu ve maskülen bir tip olmam beni lezbiyen yapmıyor. Ben sık seviyorum sal beni! Kafamı geriye doğru atıp Seda'ya kaç göz yapıyorum. Gülüyor. Lan kurtarsana beni bu ahtapot! Kız oramı buramı mıncıklıyor. Anlamazdan geliyorum. Kalbini de kırmak istemiyorum. Erkek olsa döverdim. Tövbe bismillah. Abla beni bir sal! Şu hayatta bir kadın beni sikecekse mümkünse Seda siksin. Lağğn! Seda hâlâ gülüyor bize bakıp. Seda'nın kuzeni Arda gelip beni alıyor kızın elinden.

"Beni sikicikler diye çok korktum Hüsnü" diyorum Arda belime sarılıp benimle dans etmeye çalışırken.

Gülüyor. Denize düştüm yılanı sarıldım komşular! Arda liseden beri bana aşık. Şimdi "Gel evlenelim" desem çıkar kapıdan benimle. Ama ne hikmetse dünya üzerinde sevişmek istemediğim, sevişemeyeceğim tek insan. Beraber büyüdük biz. Bütün sevgililerimi tanır. Kardeşim olarak mı görüyorum Seda ile kan bağı olduğu için bilmiyorum ama geçmişte defalarca odamın ka-

pısından kovdum Arda'yı. Kendimden uzaklaştırmak için "Arda bana bir su alsana" diyorum kulağına. Yanımdan ayrılıp bara gidiyor. Seda'nın yanına gidiyorum.

"Bana yapma bari lan!" diyorum gülerек.

Gülüyor. Anlıyor neden bahsettiğimi. Çanakkale'de kavganın eksik olmadığı bir beldede büyüdük. Biz kavgaya girmezdik ama milleti birbirine düşürüp kenardan izlemek bizim için çok keyifliydi. Seda ne zaman sevmediğimiz kızlardan biri kavgaya karışsa kızı kurtarır gibi yapıp daha çok kavganın içine iterdi. Yakın arkadaşların aralarında özel bir dil oluşur zamanla. Konuşmadan anlarız biz genellikle. Akli olan bizimle Tabu oynamaz mesela. Bütün filmleri birlikte izledik, bütün şarkılarda beraber ağlayıp güldük. Aynı anda aynı tepkileri veririz sinirlenince.

Benim ahtapot gidip gruptaki erkeklerden birine sarılıyor. Evli değil mi lan bu karı? Ben mi yanlış hatırlıyorum? Bana sarılınca çok yadırgamadım, idare ettim ama şu an gözümüzün önünde adamla yiyiştir. Panayırda "Kocam evde çocuklara bakıyor" demedi mi bu?

"Seda bu karı evli değil mi?" diyorum Seda'nın kulağına doğru.

"He, çocukları da var" diyor.

Bakıyorum Seda'nın da kaşı gözü yer değiştiriyor kadına bakarken. Zamanın en hızlı iki kadını biziz. Sözlükte açık görüşlü tanımının karşılığında ikimizin adı yazıyordur muhtemelen. Ama evlilik ikimiz için de özel. Bazı sınırlar geçilmezdir bizim için. Evlilik de o sınırlardan biri. Kutsal mutsal ne haltsa artık. İkimize de gelirler bu tarz hareketlerden. Sürtüksek de etik sürtükleriz. Oros-puluğun da bir adabı var.

"Bana geliyorlar inceden eve gidelim" diyorum Seda'ya.

"Bence de eve gidelim" diyor Seda da eşine dönüp.

Seda'nın koluna giriyorum. Beraber mekândan çıkıyoruz.

"Yaşlandık mı lan biz? Teyze gibi önümüze geleni yargılıyoruz" diyorum kaldırımda yürürken.

"Siktirsin boşansın başkasına vermek istiyorsa. Bu ne!" diyor.

Arda öyle bir sarhoş olmuş ki arabasını alamıyor. Hepimiz Seda'nın arabasına doluyoruz mecburen. Ben arkaya geçiyorum

Seda kucağıma oturuyor. Arda ve çocuklardan biri de bizimle arkaya geçiyor. Ahtapot da ön koltuğa mekândaki herifin kucağına oturuyor. Seda ile birbirimize bakıyoruz. Her kasiste Seda'nın ön koltuktakilere bakıp "La havle" çektiğini duyuyorum.

Sinirim bozuluyor gülmeye başlıyorum. Seda da itliğine her kasiste benim kucağımda zıplıyor. Biz ahretliğiz birbirimize güvenimiz tam da ön koltukta hiç hoş şeyler olmuyor.

"Oh yavrum harikasin" diye fısıldıyorum Seda'nın kulağına.

O da gülmeye başlıyor.

"Devam et bebeğim, daha hızlı" diyor bana.

Ay sinirlerim bozuldu! İkimize de kriz geliyor.

"Yavaş kullan arabayı" diye bağırıyor kahkahalarımızın arasındakocasına.

İyice sinirlerim bozuluyor.

"Şu ahir ömrümüzde bana da kucak dansı yapmadın demeyiz gari" diyorum.

"Sen yeter ki iste" diyor o da kahkahalarının arasında.

Evimin önüne geldiğimizde Seda kapıyı açıp kucağımdan iniyor. Arkasından iniyorum.

"Bir sigara içeyim de öyle gidelim" diyor eşine seslenip.

"Orgazm sigarası mı içiyorsunuz?" diyor o da gülererek arabadan inerken.

"Ayıpsın, bana da ver bir tane" diyorum Seda'ya.

Paketten bir sigara çıkarıp bana uzatıyor. Sigarayı alıp yakıyorum.

"Biz bu levellerı geçmedik mi lan?" diyorum gülererek sigaramı içerken.

"Bölüm sonu canavarları" diyor gülererek.

Sigaramdan bir nefes daha çekip ön koltuğa doğru eğiliyorum. Ön koltukta şenlik devam ediyor. Sinirim atıyor. Bir yanım "Bırak ne bok yerlerse yesinler!" diyor. Ama dayanamıyorum.

Ön kapıyı açıyorum. Kızı kolundan tutup dışarı çekiyorum. Şaşıyor. Zil zurna sarhoş, sallanıyor. Çocuğa bakıyorum dik dik. Pantolonunun önünü düzeltiyor.

"Geç lan arkaya!" diyorum itiraz edemeyeceği bir tonla.

Bozuluyor ama itiraz etmemesi gerektiğini anlıyor vücut dilinden. Boyum 1.80 ve beni tanıımıyorsa bir insan benden korkar. Haklılar da. Zira bana gelirlerse tam gelirler. Saniyesinde indiririm. Evet, itaatkâr bir kadınıam ama sadece sevdiğim adama. Biri bana istemediğim bir hareketle gelecek, bana ben istemeden, zevk dışında bir sebeple vurmaya kalkacak, hey yavrum hey! Ağzına sıçarım. Onun dışında sevdiği insanlara “Höt” bile diyemeyecek kadar uysal bir kadınıam.

Çocuk arka koltuğa geçiyor tırıs tırıs. Kızı gerisin geriye ön koltuğa fırlatıp kapıyı kapatıyorum. Seda da sigarasını söndürüp geçip ön koltuğa kızın yanına oturuyor. Camı açıyor.

“Kocasına teslim et bunu” diyorum.

“Yalnız bırakmam merak etme” diyor.

* * *

Huzurla geçen birkaç aydan sonra annemin hastalığı yüzünden İstanbul’a dönüyorum. Haliyle benim huzur ve yeni bir düzen arayışımın tam orta yerinde patlak vermesi gerekiyordu. Uzun bir hastane sürecine giriyoruz annem ile. Ameliyat olması gerekiyor. Vücudundaki enfeksiyon yüzünden bir türlü ameliyata alamıyorlar. Enfeksiyonu halletmek daha öncelikli olduğu için haftalarca enfeksiyon kliniğinde tedavi görüyor. Enfeksiyon dinip tolere edilebilir seviyelere gerileyince ameliyatı yapmaya karar veriyor doktorlar. Ameliyat gerçekleşiyor. Sağ salım ameliyatı atlatıyor ama enfeksiyon nüksediyor. Yükselen enfeksiyonun sebebini bulamıyor doktorlar. Enfeksiyon bölümüne yerleşiyoruz resmen. Hastanede geçirdiğimiz günler beni zorluyor. Tek bir koltukta kitap okuyarak haftalar geçiriyorum. Hızlı okuyan bir insanım ve aylar sonra ilk defa hastanede annemin başında beklerken bir kitaba odaklanıp bitirebiliyorum. Kitaplar hayatım boyunca dost oldu bana. Çok arkadaşım yoktu ama çok kitabım vardı hep. Bir yandan annem ile ilgilenip diğer yandan kitaplarım vakit ayırıyorum.

Bir yandan da işe güce dönüyorum yavaş yavaş. Döndüğümü duyan iş ortaklarım yakamı bırakmıyor. Her şeyi organize etmeye

çalışırken helak oluyorum hastane ile işlerim arasında. Kendimi onarmaya çalışıyorum hâlâ. Kendime değer vermeyi öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bencil değil benci olmam gerektiğini fısıldadıkça hayat, kendime dönmeye başladı oklarım. İlerlemenin mucizesine inanan bir insan olarak çok vakit kaybettim olduğum yerde sayarken. Oysa “Hayatta hiçbir şey senden değerli değil” derdim ben eskiden. Yaşlandıkça değer verebileceği birini bulduğunda o histen kolay kurtulamıyormuş insan.

“Özledim” mesajı geliyor Çağan’dan aylar sonra. Özleyecek sin elbette. Benim sana senin için kurduğum dünyayı sana başkasının verme ihtimali yok ki. Kim seni benim gibi perdesiz duvarsız çırılçıplak kabul edebilirdi? Kim edebildi? Kim seni her halinle kabul edebildi? Gittiğin her yerde beni arayacaksın Çağan; Gittiğin her insanda, her ülkede, her şehirde. İçindeki o kırılğan çocuk hep özleyecek beni. İki karanlıktan bir aydınlık oluşturabileceğimize inanmıştık. Ama artık ben senin karanlığına tahammül edemiyorum.

“Ben de seni özledim, iyi ki varsın. Dünyada bir insanın sahip olabileceği en iyi dostsun” yazıyorum mesajına cevaben.

“Sen de iyi ki varsın” yazıyor.

Mesaj iletilmiştir. Emoji yollayıp sonlandırıyorum sohbetimizi. Son iki yılda çok zor zamanlardan geçtim. Nihayet kalbime ve zihnime durma şansı verebildiğim bu günlerin tadını çıkarmak istiyorum. Kimseye değil kendi hayatıma odaklanmam lazım. Herkes gibi ben de zaman zaman birinin gelip beni tüm bu hengâmeden çıkarması için hayaller kurdum. Ama insanın kendinden başka bir kurtarıcısı yok.

Vücut ağrılarım iyiden iyiye çoğalmaya başladı. Spora dönmem gerektiğine karar verdiğim bir anda yeniden spora başlıyorum. Bütün varlığımla kendime iyi bakmam lazım artık. Olmayacağına kabullendiğim her hikâyeyi rafa kaldırıp yürüyüp gitmem gerek. Yine de aklımın bir köşesi hâlâ takılı aynı hikâyelerde. Neden yaşadığım onca saçmalığa rağmen Mete’yi aşamıyorum bilmiyorum. Bir kere görmem yetiyor gerisin geriye aynı çukura düşmeme. Yıllar geçti. Sikti belamı adama olan duygularım. Ha-

yatıma giren herkesin içinden geçen ben, bir adamın aşkı yüzünden madara oldum. Rezillik.

Yedi düvelin gözünde deliye çıktı adım. Buna Mete de dahil. Âşık olunca nasıl bir ruh hastasına dönüştüğümü öğrenmek isteyenin beni Mete'ye sorması yeter. Nasıl bilirdiniz? Herkesin dört dörtlük, mükemmel bir kadın olarak gördüğü Leyla'yı nasıl bilirdiniz Mete Bey? Siz yine de hakkınızı helal edin. Benim hakkım size helaldir.

* * *

Yeni bir terapiye başlıyorum, bu kez farklı bir teknikle. Psikodramaya başlıyorum. Beni daha hızlı sağaltıyor. Terapinin ilk sean-sında neden geldiğimi soruyor terapist.

“Takıntılı aşk. Ben bir adama kafayı taktım ve ne yaparsam yapayım onu unutamıyorum” diyorum Mete'yi kastederek.

“Beni sevmesi için elimden gelenin fazlasını yaptım. Bütün sınırlarımı zorladım, onu da çok zorladım. Destanlar yazdım beni görsün, duysun, bilsin diye. Gördü, duydu, defalarca reddetti, anlayayım diye elinden gelen her şeyi yaptı. Ben anlayıp anlamazdan geldim. Farkındalığımda boğuldum yine de vazgeçemedim. İçimde bir yerde bir inanç var. İnançlı bir insan mısınız bilmiyorum. Psikoloji okumuş bir insan olarak kendi eğitimime karşı dura dura, bu inanca tutuldum. Bir şey var diyor içimde bir ses. Şizofreni mi bu, yoksa gerçekten var mı bir şey bilmiyorum. Takıntılı aşk o yoksa ben yokum der, teoride böyledir. Siz de biliyorsunuz varlığı anlamlandırma halidir takıntılı aşk. Ben belki psikoloji uzmanlığım olduğu için aynı anda hayatımı da sürdürebiliyorum, hayatımda başka insanlar oluyor, hayatımın kötüye gitmesine izin vermiyorum ama adını duyduğum masalarda felç geçirmekten yoruldum” diyorum.

“Peki. Şimdi senden bir şey isteyeceğim Leyla. Etraftaki eşyalara bak. Seni temsil eden bir eşya seçmeni istiyorum. O eşyayı alıp bana getir” diyor.

Kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. Lotus şeklinde bir mumluk dikkatimi çekiyor. Alıp halının ortasına bırakıyorum. Hayatım boyunca imzam lotus çiçeği oldu. Nilüfer çiçeklerinin

çok olduğu bir gölün kenarında geçti çocukluğum. Beni en iyi nilüfer çiçeği tanımlar. Nilüferler kir tutmaz. Kötü havalarda yapraklarını kapatıp suyun dibine çekilir ta ki her şey düzelip Güneş yeniden doğuncaya dek.

“Şimdi hayatındaki insanlar için birer obje seçeceğiz. Mete’yi getir” diyor.

Odada dolaşıp eşyalara bakmaya devam ediyorum. Bunun bu kadar zor bir şey olacağını tahmin etmezdim. Drama terapi ekolünü öğrenmedim yüksek lisans yaparken. Ama tam benlikmiş. Ben logo terapi ekolünden geliyorum. Ama haliyle bunca sıkıntının arasında terapi vermiyorum. Dolanırken boş lacivert şık bir parfüm şişesi dikkatimi çekiyor. Şişeyi alıp çiçeğin yanına bırakıyorum.

“Ailen” diyor.

İki tane yaşlı biblo alıp götürüyorum denklemin uzak bir noktasına.

“Seda” diyor.

Çok güzel taşlar var. İçinden birini alıp çiçeğin içine koyuyorum.

“Mesleğin” diyor.

Bir taş daha alıp koyuyorum çiçeğe. Çiçek dolup taşıyor.

“Peki, gerçek ailen” diyor.

İki tane tahta kaşık görüyorum rafta. Alıp koyuyorum çiçekten uzak bir noktaya. Sonra geçip terapistin karşısına oturuyorum. Yaptığım denkleme bakıyor. Ben de boş boş bakıyorum yaptığım kompozisyona. Başım ağrıyor.

“Çiçeği yerden alır mısın?” diyor.

Alıp elimde tutuyorum.

“Elinde tuttuğın objenin farkında mısın?” diyor.

“Evet, lotus çiçeği, benim imzamdır. Her zaman lotus resimleri yaparım. Severim lotus metaforunu” diyorum.

“Elinde tuttuğın içi boş bir biblo Leyla, farkında mısın?” diyor.

Dank ediyor kafama; Seramik, renksiz, ortası boş bir mumluk bu çiçek.

“Üstelik merkezine kendini koymuyorsun. En yakın arkadaşın ve mesleğin var merkezde. Sen kim olduğunu bilmiyorsun,

başkaları üzerinden tanımladığın personalarla yürütüyorsun hayatını” diyor.

Biliyorum bunu. O boşluk o derin boşluk her zaman yanımdaydı. Bakan herkese istediğini gösteren biriyim ben. Kendim olmak yerine olmamı istediğini veriyorum insanlara. Kolay geliyor bana. Uzanıp boş parfüm şişesini alıyor yerden.

“İçi boş, dışı güzel diyeceksin ama orada dur” diyorum.

Gülüyor.

“Hadi sen devam et” diyor.

“Bu parfümü seçme sebebim bu değil. Şişenin formuna bak ne kadar dik çizgiler farkında mısın?” diyorum.

“Yani” diyor.

“Mete tam olarak bu şişe gibi köşeleri çok sert. Bir karar verdiği zaman mümkün değil onu değiştirmek. Esnetemezsin, zorlayamazsın. Kırılır. Ya olduğu gibi kabul edeceksin ya da kırıp yok edeceksin. Grileri yok, keskin bir lacivert. Lacivert ona çok yakıştığı için seçmiştim lacivert şişeyi ama esasında bu sonsuz bir gece. Parlak, yıldızlarla dolu sonsuz bir gökyüzü” diyorum gülerek.

* * *

Kafayı işe güce gömüp kendimden ve hayattan kaçmaya çalışıyorum. Hayatımın her yanı içimi sızlatıyor çünkü. Bir arkadaşım hazırladığı bir Youtube projesi için benden yardım istiyor. Ekibine katılıp elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum. Yolun başındalar ve inanılmaz bilgisizler prodüksiyon konusunda. Bir yandan bir yana koştururken yatağın yerini bulamıyorum bazen. Bir akşam biraz uyumak için uzandığımda telefonumdan gelen bildirim sesi bölüyor uykumu. Telefonu kaldırıp baktığımda Çağan’ın adını görüyorum ekranda.

“Nasılsın?” yazmış.

“İyiyim bildiğin gibi, sen nasılsın?” yazıyorum.

“İyiyim, özledim. Müsaitsen görüşelim mi? Geldim ben İstanbul’dayım” yazıyor.

Ekрана bakakalıyorum. Çağan bana buluşma teklif ediyor. Hayırdır inşallah.

“Ooo Çağan Bey, hayırdır? Başımıza taş yağacak. Siz benimle buluşmak ister miydiniz?” yazıyorum.

“Yapma çok utanıyorum zaten, görüşmek istemiyorsan görüşmeyelim” yazıyor.

“Sen görüşmek istersin de ben görüşmez miyim? Takılıyorum sana” yazıp yolluyorum.

Buluşmamızı planlayıp kapatıyorum sohbeti. Bir fark hissediyorum aramızdaki enerjide. Bir şeyler değişmiş denklemdedir. Ne oluyor lan? Ben kendimi geriye attıkça bana mı gelecek bu adam? Neden ihtiyacımız var bu saçma sapan oyunlara? Biz birbirimizin her şeyi olmadık mı zamanında?

Ertesi gün Çağan ile buluşacağımız yere giderken bir tekel bayisine girip içki alıyorum kendime. Bulaşacağımız parka girip banka oturuyorum. İçkimi açıyorum. Oturup içkimi yudumluyorum.

Çağan’ı görüyorum sonra bana doğru geliyor. Yerimden kalkıp sarılıyorum. Yanağından öpüp oturuyorum gerisin geriye. O da yanıma oturuyor. Ne zaman duygularından kaçmak istese yaptığı gibi öfkeli yanına sığınıp sayıp sövmeye başlıyor olup bitenlere. Gülümseyerek izliyorum öfkesini. Çok nadir cevap veririm bu öfkesine. Gerek yok. Bir insana “Sakin ol” demenin hiçbir anlamı yok. Bırak boşaltsın ne kadar siniri varsa. Ya da duygularından öfke yoluyla kaçmak istiyorsa bırak kaçsın. Bir insanı kendi haline bırakmak benim için zor değil. Yanında hayalet gibi duruyorum. Sahte öfkesi dindiğinde özüne dönüyor.

“Ne içiyorsun sen ya? O seni fena çarpar” diyor bana bakıp.

“Çarpsın” diyorum, omuz silkiyorum.

“Mutlu olmanı istiyorum” diyor.

Senin yüzünden üzüldüğümü kim söyledi ki? Bir başkası yüzünden üzülemez ki insan. Bir insanı yalnızca kendi üzebilir. Bir de kafasında kurduğu anlamlar. Kafamı sallıyorum içkimden bir yudum alırken. Gözüm bileğimdeki dövmeyle takılıyor. Üstüne saat taktım Çağan görmesin diye. Hâlâ aynı savaşları verdiğimi bilmesine gerek yok. Ki zaten hiçbir zaman uzun uzadıya anlatmadım Mete’ye olan duygularımı ona. Aralarında hiç benimle ilgili bir konuşma geçti mi? Onu da bilmiyorum. Gerçi Mete’nin

benim herkesle onu konuştuğuma dair bir yanlışlığı var. Çok nadir adını anarım. Başlarda ona ulaşmak istediğim için farklı insanlardan bilgi ve yardım almıştım ama ona ulaşabildiğim anda başka kimseyle onun hakkında konuşmadım. Terapistler dışında.

“Ne var biliyor musun? Sevdiğimiz insanın hayatındaki insanı suçluyoruz bizimle olmadığında. Sanki o kadın olmasa hayatında biz olacaktıyız gibi. Oysa çok basit sen onun hayatında olmasını istediği kişi değilsin. Diğer kadının varlığının konu ile alakası yok. Ne büyük yanlış! Keşke hayatındaki kadın ben olabilseydim” diyorum.

“Çok tatlısın” diyor.

Ondan bahsettiğimi zannediyor. Oysa Mete’den bahsediyorum. Hâlâ o kadınla. Ve ben o kadından nefret bile edemiyorum. O sevdiği için. Onun sevdiği bir şeyden nefret etmeyi bile yadırgıyorum. Bu dövmeyle kapattırmam lazım benim. Böyle olmayacak. Gittikçe daha çok tanınan bir adam haline geliyor. Girdiğim ortamlarda onu tanıyan insanların görüp konuşması hiç iyi olmaz.

“Çok işim var kalkalım mı?” diyor bir an sonra Çağan.

“Olur, kalkalım” diyorum.

Beraber kalkıp evine doğru yürüyoruz. Havanın serinliği içimi ürpertiyor. Bu yolu kaç kez beraber yürüdük? Kaç kez kafa karışıklığımı sesine bırakıp rahatladım bu yolu yürürken? Ve siktüğimin melankolisi niye vurdu beni?

Evine yaklaştığımızda taksi çeviriyor benim için. Vedalaşıp taksiye biniyorum. Taksi hareket ediyor.

Çantamdan telefonumu alıp “Biz niye sevişmedik?” yazıp yolluyorum.

“Öyle bir şansım var mıydı? Ben son konuşmalarımızdan sonra bir daha benimle olmak istemeyeceğini düşünmüştüm” yazıyor.

Sinir geliyor gülme krizine giriyorum taksinin arka koltuğunda.

“Ben de sen istemiyorsun sandım” yazıyorum.

“Benim seni istememe ihtimalim mi var?” yazıyor.

* * *

Ofiste çalışırken mesaj atıyor Çağan. Canının sıkın olduğundan söz ediyor. Yanıma çağırıyorum. Hazırladığımız projede onun yardımı dokunur bize. Gelip fikir vermesini istiyorum. Önce mırın kırın ediyor sonra geleceğini söylüyor. İşlerimi organize edip o geldiğinde rahat sohbet edebilmek için boşa çıkarıyorum kendimi.

Çağan geldiğinde ekipteki çocuklarla tanıştıyorum. Projenin sahibi arkadaşım ile tanıştıyorum. Benim hakkımda konuşuyorlar. Tanıştığımız günden beri onun gözündeki değerimi merak ediyordum. Benden bahsederken o kadar güzel şeyler söylüyor ki ağzım açık bakakalıyorum sohbetlerini dinlerken. Beni gördüğünü, beni gerçekten gördüğünü ve bu kadar net tanıdığını hiç fark etmemişim. Söylediği cümleler bağır çağır “Seviyorum bu kadını” diyor.

Sohbet bittikten sonra birlikte çıkıyoruz mekândan. Arabasına biniyoruz. Müziği açıp eşlik ediyor. Sesini mikrofondan duyduğumda oymuş gibi gelmiyor artık bana. İlk tanıştığımızda yanımda o varken onun sesini televizyondan duyduğumda inanılmaz rahatsız oluyordum. Artık gerçek Çağan ile mikrofondaki Çağan arasındaki makas çok açık benim için.

Evimin önüne geldiğimizde arabadan inmeden önce uzanıp sarılıyorum. Yanağından öpüyorum. Geri çekildiğimde bana bakışını yakalıyorum. Çok derin bakıyor. Tutkulu bir bakış değil. Sevgi dolu bir bakış. Ne oluyor lan?

* * *

Elif beni biriyle tanıştıracakını söylüyor. Israr kıyamet adamları tanışmam için zorluyor beni.

“Tam senlik, zeki adam seversin sen” diyor.

“Zeki saydığınız herkes benim için geri zekâlı” diyorum.

“Yok, bak ciddi söylüyorum hoşlanacaksın” diyor.

“Tamam, iyi tanıştır” diyorum.

Beni İstiklal’de bir heavy metal barına davet ediyorlar. Geriliyorum ben böyle saçma sapan muhabbetlerden.

“Nişantaşı’na gelin bir kahve içelim. Konsere gidecek havam yok” diyorum Elif’e.

Evden çıkıp Nişantaşı'na yürüyorum. Düşüncelerim durmuyor. Hava çok güzel, bahar geldi. Etrafımdaki kalabalık ilk defa rahatlatıyor beni. Starbucks'a girip kahve alıp oturuyorum. Tanımadığım etmediğim adamın bana kahve almasına izin vermem. Gerçi tanıdığım adamın almasına da izin vermiyorum ama olsun. Birkaç dakika sonra Elif yanında biriyle içeri giriyor. Yanındaki adama bakıyorum; Saçları uzun, esmer, kahverengi gözlü, keskin çene hatları olan bir adam. Boyu uzun, benimle aynı boyda. Siyah kot pantolon, botlar ve deri ceket giymiş. Rock and roll beybi. Bir yerden tanıyorum ben bu adamı. Yanıma geliyorlar.

Masaya gelince çocuk "Kahve alıp geleyim, ne içersiniz?" diyor. Kahvem kaldırıp gösteriyorum. Kafasını sallıyor.

"Ben bir şey içmiyorum Gökhan. Nasılsın Leyloş?" diyor Elif otururken.

"İyi kuzum senden?" diyorum çocuk uzaklaşırken.

"İyi aşkım. Ben sizi tanıştırayım da kalkacağım provaya yetişmem lazım" diyor.

"İyi tamam" diyorum.

Hâlbuki adamla yalnız kalasım yok. Ama uzatırsam Elif de uzatır. Hiç tatava çekecek bir halim yok şu an. Gökhan geri geliyor.

"Merhaba Gökhan ben" diyor.

Soyadını söylüyor sonra.

"Leyla" diyorum elimi uzatıp. Elimi sıkıyor.

"İyi hadi kaynaşın siz ben gidiyorum" diyor Elif kalkarken.

"İyi hadi git" diyor Gökhan gülerek.

Mekândan çıkarken arkasından bakıyorum Elif'in.

"Sigara kullanıyor musun?" diyor Gökhan.

"Bazen, dışarı çıkalım eşlik ederim sana" diyorum masadan kalkarken.

"Sigara alıp geliyorum, bir şey ister misin?" diyor.

"Hayır, istemiyorum, ben dışarı çıkayım masa bulayım o zaman" diyorum.

"Tamam, geliyorum şimdi" diyor.

Kafenin sigara içilen kısmına gidip oturuyorum. Kahvem içerken Gökhan geri dönüyor. Oturup aldığı sigaranın paketini

açıyor. Mentollü sigara almış. Bana uzatıyor. Bir tane sigara çekip masadaki çakmağını alıp yakıyorum.

“Biliyor musun hayatta en çok sevdiğim tat mentol aroması” diyorum.

“Benim de öyle. Kahvemden alsana bir yudum” diyor.

Uzanıp kahvesini alıp bir yudum içiyorum. Mentol tadı sarıyor benliğimi.

“Burada satılıyor muydu bu ya?” diyorum.

“Evet, ister misin sana da alayım” diyor.

“Şu bitsin bitince alırım” diyorum.

Sigarasını yakıyor.

“Ülkücü gelenekten geliyorsun, Kafkas Türküsün ve keman virtüözüsün” diyorum sigaramın dumanını üflerken gülümseyerek.

Gülüyor.

“Nereden anladın?” diyor.

“Gök-han, soyadın ortada zaten. Ve ben seni bir konserde izledim” diyorum gülerek.

“Zeki bir kadın demişti Elif” diyor.

“Seninle ilgili de aynısını söyledi” diyorum.

Anlatmaya başlıyor. Sessiz sessiz dinliyorum. Zaten biri beni önce anlattıklarıyla ayık tutabilmeli. Yoksa hem ilgim dağılır hem sıkılırım. Benim zihin sesimi bastıramayan bir insanla uzun süre sohbet etmem mümkün değil. Sohbet ederken karşımdaki adamın gerçekten zeki olduğunu fark etmek içimi rahatlatıyor. Mizah anlayışı da bana yakın. Evet, olur bu çocukla. Çok da güzel olur. Ben kafayı kırmazsam tabii. İnanılmaz tanıdık bir enerjisi var. Çok fazla ortak noktamız var.

“Neyse ben konsere geçeceğim İstiklal’e. Gelecek misin?” diyor.

“Geç oldu eve geçmem lazım” diyorum.

“Ya ayarlarsın gel” diyor.

Yüzünden okuyorum yanımdan ayrılmak istemediğini. Ben de keyif aldım yaptığımız sohbetten ama acayip üşeniyorum kalıp İstiklal’e gitmekten. Ben eve gidip Mete’yi düşüneyim daha sağlıklı. Allah’ım ölçem.

“Tamam, geliyorum hadi yürü” diyorum masadan fırlayıp.

Arkamdan koşturuyor. Sohbet ederek metroya yürüyoruz. Cumartesi geceleri evde oturmayı sevmediğinden bahsediyor.

“Bilet vs. ne yapacağız?” diyerek zarf atıyorum.

Beni çoğı mekânda tanırılar. Çocukluğumdan beri piyasadayım. Ama sevmem mekânlara ücretsiz girmeyi. Arkadaşlarımın konserlerine bile davetli olsam da eğer gideceksem bilet alırım.

“Ne bileti ya? İstanbul’daki bütün mekânlar tanır beni, hepsinde çaldım” diyor.

rkyorum. İçim çekiliyor verdiğı cevap yüzünden. Anlam veremiyorum ama bir anda itiyor beni verdiğı cevap. Gözümün içine bakıyor. Parfümünün kokusu geliyor burnuma. Benim koku alma duyum çok hassastır. Güzel kokma takıntım vardır. Boş boş evde dururken bile parfüm sıkarım. Yanımda kötü kokan biri olunca eve gidip kendimi keseleyesim gelir. Sanki ben kokuyormuşum gibi. Hele ki kokan kadın arkadaşlarımdan biriye sesesinden tutup çamaşır suyuna basasım gelir. Gökhan güzel kokuyor. Kokusu içimde bir kıpırtı oluşturuyor. Eyvah eyvah çekiliyorum ben bu adama. Bu işin sonu yaş. Dorock’a gelip içeri giriyoruz. Ortam kalabalık.

“Gel kulise çıkıp selam verelim bir çocuklara” diyor elimden tutup.

Kalabalıkta sürüklüyor beni. Üst kattaki kulise çıkıyoruz. Çıkarken tanıdığım birkaç müzisyen arkadaşımı da görüyorum. İnsanlarla sarıla sarıla üst kata çıkıyoruz. İçim daralıyor. Kulise giriyoruz. Arkadaşlarıyla tanıştırtıyor beni. Tanışıp kenara çekiliyorum. Sohbeti bitince yanıma dönüyor. Kulisten çıkıyoruz.

“Aşağı mı inelim buradan mı izleyelim?” diyor.

“Kalabalıktan hoşlanmıyorum burası iyi diyorum” balkonun tirabzanına yaslanıp.

“Ne içersin? Ben viski alacağım” diyor.

“Yok, viski içersen anında pilotum, beni fena çarpıyor. Votka al bana” diyorum.

Aşağıya iniyor. Ben de sahnede şarkı söyleyen n grubu izliyorum. Efsane çalıyor adamlar. Bu ülkede o kadar çok iyi müzisyen var ki hak ettikleri değeri görememeleri beni çok üzüyor.

Gerçi sanat sepet işleriyle uğraşan ve hak ettiği değeri gören kim var ki bizim camiada?

Gökhan gelip votkamı uzatıyor. Alıp içindeki pipeti çıkarıyorum. Nefret ederim pipetle içki içmekten. Aşağıdaki insanları gözlemleyip sohbet ediyoruz. Köşede durup sahnedeki soliste bakan kızı gösteriyorum kafamla.

“Yavrum sen popçu tayfaya yürüyeceksin yanlış yerdesin be anam” diyorum gülerek.

Gökhan da gülüyor. Kızın elinde bir makyaj aynası rujunu düzeltiyor, saçlarını düzeltiyor, sürekli bir yeri ile uğraşıyor. Yoruluyorum kıza bakarken. Bir süre sonra izlemekten sıkılıp Gökhan’a dönüp boşalan bardağımı uzatıyorum.

“Viski alsana bana da bu votka bir halta benzemiyor” diyorum.

“Çarpmasın dikkat et” diyor.

“Çarpsın, kurban olayım çarpsın ayık kafayla bitmeyecek bugün bana” diyorum.

Merdivenlerden inerken arkasından bakıyorum. Yürüyüşü bile aşırı tanıdık. İçim çalkalanıyor. Müzik sesinden düşüncelerimi duyamıyorum ama bir tuhafılık var bu adamda. Geri gelip bardağımı uzatıyor. Alıp yarıya kadar dikiyorum kafama. Gökhan saçlarındaki tokayı çıkarıp headbang yapmaya başlıyor. Saçları yüzüme çarpıyor. Şampuanının kokusunu alıyorum. Saçları güzel kokuyor. Ama sinirim bozuluyor saç her yüzüme geldiğinde. Uzun saç sevmem erkekte. Bardaktaki viskiyi kafama dikip bardağı yere bırakıyorum. Sarhoşluğun ilk dalgası vuruyor. Hobaaa! Tırabzana tutunup dengemi sağlamaya çalışıyorum. Gökhan bir şey söylemek için kulağıma doğru bağıyor. Ne içeceğimi soruyor galiba.

“Fark etmez” diyorum dediğim anda pişman olarak.

Eder ulan! Fark eder. Hem götü başı dağıtacağım hem de fark etmez bir insanın hiçbir zaman kullanmaması gereken bir cümle. Bütün sınırlarını yerle bir ediyorsun her “Fark etmez” dediğinde. Sanki çok inanıyormuşum gibi dediklerime ne güzel saçmalıyorum kendi zihnimin içinde. Ah Leyla, ah!

Gökhan gelip bardağımı uzatıp belime sarılıyor. Donup kalıyorum elini tenimde hissettiğimde. Kitlenip kalıyorum. Mete’yi

gördüğüm ilk günden beri ne zaman biri ile yakınlaştım bu oluyor. Hastalığım sürerken tümüyle yok oluyordum ve yerime Arzu geliyordu. Şimdi biri bana dokunduğu anda kilitleniyorum. Hemen kapat bu kanalı Leyla şu saniye kapat! Akışa bırak kızım. Asla sana ait olmayacak bir adama manyakça bir sadakatin var sikeyim sadakatini bırak! Onu düşünmeden seviştiğin bir Allah'ın kulu olmadı senelerdir. Sikeceğim belanı yeter da artık!

Getirdiği bardağı kafama dikip ona doğru dönüyorum. Gözümün içine bakıyor. Uzanıp dudağına yapışıyorum. Belimden kendine çekiyor. Etraftaki insanların bize baktığını hissediyorum ama umurumda bile değil. Hatta inadına daha fazlasını yapmak istiyorum. Gökhan'ın mekândaki hakimiyeti devreye giriyor bu durumda. Dokunulmazlığı varsa benim de dokunulmazlığım olur otomatik olarak. Geri çekilip zarf atıyorum.

“Atacaklar şimdi bizi dışarıya” diyorum melül melül bakıp.

“Kimi atıyorlar yok öyle bir dünya” diyor.

“Baksana millet bize bakıyor” diyorum arkadaşlarını gösterip.

“Yanımda kadın görmeye alışık değiller. Hadi kadın görmeyi bırak mekânın ortasında sevişiyoruz. Normal değil mi bakmaları? Ayrıca bakmaları hoşuna gidiyor yeme beni” diyor gülererek.

Gülüyorum.

“Benim bir tuvalete gitmem lazım, sen de içecek bir şeyler al” diyorum kollarından ayrılıp.

Tualete gitmek için yanından ayrılıyorum. Hareket etmeye başlayınca fark ediyorum kafamın ne kadar iyi olduğunu. Zemin ayağımın altından çekiliyor. Üst kata çıkan basamaklar gözümün önünde dalgalanıyor. Adım attığım her an bir sonraki adımı atıp atamayacağımı merak ediyorum. Nihayet tuvalete vardığımda lavaboya eğilip yüzüme soğuk su çarpiyorum. Tuvalete girip çıkan kızlara bakıyorum. Kadınlar tuvaletinde dönen muhabbetlerden üç sezon dizi çekilir. Birbirini bu kadar gazlayabilen bir grubu başka hiçbir yerde bulamazsınız. Arkamdaki kızların yaşı on yedi on sekiz. Su gibiler. Kızlardan biri sevgilisi hakkında dert yanıyor arkadaşına. Gözleri dolmuş. Yüzüne bakıyorum.

“Kaç yaşındasın sen?” diyorum.

Birine çemkireceğim zaman Ozan Güven çıkıyor içimden. Tövbeler olsun.

“Yirmi abla” diyor.

“Yavrum daha yolun başındasın. Karşına kimler çıkacak. Takılma bu kadar bu mevzulara. Şu güzelliğine baksana bir, önünde kocaman bir hayat var. Kendine gel” diyorum.

Dedikten sonra kafama dank ediyor “Ele verir talkını kendi tutar salkımı. Sen ne bok yiyorsun da kime ne akıl veriyorsun?” diyorum kendi kendime. Ühühühü...

Tuvaletten çıkınca daha ayık olduğum için etraftaki ıssızlığı fark edebiliyorum. Allah’ıma tuvalet katında birini kesseler kim-senin haberi olmaz. Merdivenlerden daha kolay inebiliyorum. Gökhan’ın yanına gidip yüzümü gösteriyorum.

“Nasıl görünüyorum?” diyorum.

Belimden kendine çekip öpüyor.

“Güzel” diyor geriye çekilip.

Dudağında benim rujum var. Eğilip bardağımı alıp bana uzatıyor.

“Sözde bu ruj akmaz bulaşmaz ruj bir de” diyorum gülerek.

“Ne yapalım, konsere devam mı? Eve geçelim mi?” diyor.

“İyi böyle” diyorum.

“Her yerini yalamak istiyorum ama sana bırakıyorum tercihi” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Bir anda şimşekler çakıyor zihnimde. Bu benzerlik, bu bakış, bu tavır, bu duruş; Çağan. O kadar uzun zaman oldu ki onu görmeyeli saniyesinde fark etmem gereken bir şeyi saatler sonra nihayet idrak edebiliyorum. Yoğ dostum yoğ, biz bu filmi daha önce izledik. O kadar çok benziyor ki Çağan’a uzaklaşıyorum istemsizce. Getirdiği içkileri içiyorum peş peşe. Kopuyorum Gökhan’dan. Sanki iki dakika önce neredeyse mekânın ortasında adama verecek olan ben değilmişim gibi. Bütün esrik halim uzaklaşıyor. Saplanıyorum zihnimdeki karanlığa gerisin geriye.

Konser bittiğinde sokağa çıkıyoruz. Yürüyemiyorum. Kafam dönüyor. Gökhan’ın kolunda güç bela atıyorum adımlarımı. Mey-

dana çıkınca dayanamayıp kaldırıma bırakıyorum kendimi. Biraz ayılmam lazım yürüyebilmem için. Oturmamla öğürmem bir oluyor. Yemek yemeyi unuttum yine ve boş mideye içtim manyak gibi. Aferin bana. Öğürüyorum ama boş. Çünkü içimde içkiden başka bir bok yok. Kusmak ne kadar rahatlatıcı bir eylemse kusamamak o kadar ağrı verici bir şey. Hayatımın çoğunda böyle oldu.

“Bana bir su alır mısın?” diyorum kafamı kaldırıp Gökhan’a.

En azından su içersem su kusarım. İçim temizlenir. Sabah ezanı okunuyor. Gökhan caddedeki simitçiye gidip su alıyor. Etrafıma bakıyorum. Sabah olmuş. Ayılıyorum yavaş yavaş. Gökhan gelip suyu açıp bana uzatıyor. Uzanıp suyu alıyorum. Ağzıma götürürken hesaplayamayıp yere düşürüyorum şişeyi. Hoppala. Benim kafam baya iyi. Ben ne sikime içtim tanımadığım bir adamın yanında acaba? Zaten son iki senedir yaptığın hangi şey senin yapacağın şeylerdi Leyla bırak Allah aşkına! İçimde Özcan Deniz “Sevdanın Rengi” söylemeye başlıyor.

Allah belasını kaldırmasın bu aşk denen illetin. Hayır, Yıldız Tilbe’ye dönüşmem gerekirken ben niye Özcan Deniz’e dönüşüyorum Mete aklıma her geldiğinde? Zaten ne zaman Mete’nin yüzünü görsem, içimde “Ben seni sevdiğim zaman bu şehirde” diye şarkı söylemeye başlıyorlar Ragıp Savaş ile. Allah belanı versin “Neredesin Firuze”. Allah’ım koptum gidiyorum ben. Komşular yetişsin!

“Bir taksi falan bul beni eve bırak iyi değilim ben” diyorum Gökhan’a.

Yanımdan kalkıp taksi çeviriyor.

-

Ertesi gün kötü bir baş ağrısı ile uyanıyorum. Gözümü açmıyorum ağrıdan. En son hatırladığım şey Gökhan ile börekçi-de börek yediğimiz. Eve girişim, yatışım vs. yok hafızamda. Ama bence yine iyi idare ettim. Kalkıp aynaya baktığımda boynumdaki ve dudağımdaki morlukları görüyorum. Bu kadar sert mi girdik biz birbirimize? Yatsak ne bok olurdu Allah bilir. Geçerdik birbirimizin içinden muhtemelen. Ama Çağan’a olan benzerliği öyle bir vurdu ki beni kaçmak istedim adamdan. Cidden çok benziyor.

İnanılmaz. Bir daha görüşebileceğim biri değil. Bana iyi gelmeyecek bir adam Gökhan. Telefonumu alıp telefonunu engelleyip siliyorum. Allah'tan sosyal medya vs. kullanmıyorum.

Savaşmaktan yoruldum. Mete'ye olan duygularımla savaşmaktan, unutmaya çalışmaktan, kendimi zorlamaktan sıkıldım. Olmuyorsa olmuyor, unutamıyorsan unutamıyorsun. İlle bir şey yapmana gerek yok dur artık. Hiçbir şey yapmamayı tercih et artık. Yapabileceğin her şeyi yaptın Leyla. Mete için yapabileceğin her şeyi yaptın. Unutmak için yapabileceğin her şeyi yaptın. Bir tek kendin için hiçbir şey yapmadın. Kendin için bir şey yap ve bırak artık. Bırak gitsin.

Bırak.

* * *

Hafta sonu evde otururken Çağan mesaj atıyor “Hava çok güzel gel alışverişe gidelim” diye. En sevdiğimiz şey birlikte alışveriş yapmak. Kafam dağılır diye kabul ediyorum. Giyinip evden çıkınca havanın sıcaklığı içimi ısıtıyor. Ocak ayında havanın bu kadar güzel olması şaşılacak şey. Üşümeden Güneş'in tadını çıkarmak harika.

Çağan ile buluşup çarşıda dolaşmaya başlıyoruz. Açık havayı gören dışarı çıkmış. Kalabalıktan adım atamıyoruz. İkimiz de kalabalıktan hoşlanmıyoruz. Şapkasının ve gözlüklerinin ardında sinirli sinirli söyleniyor. İkimizin yerine de söylendiği için susup peşinden gidiyorum tırıs tırıs. Ya da oklar bana döner diye cevap veremiyorum bu moda geçtiğinde. Alıngan değilim ama inanılmaz kırılgan bir insanım. Ve bana en ufak bir ters cümle kursa kırılır kendi içime çökerim. Belki de insanlarla münakaşaya girmememin en büyük sebebi budur. Beni seven birinin bana kötü bir söz söyleyebilmesini idrak edemiyorum. Benim ağzımdan sevdiğim insanlar için kötü söz çıkmaz çünkü. Bir insanı seviyorsam haklı olmak yerine “He la he” deyip geçmeyi tercih ederim. Hayat saçma ego savaşları için fazla zor. “Sen haklısın” demekten gocunmam. En fazla yampiri bir gülüş yerleşir yüzüme cevaben. Sus noktamı aştıysam o insanı hayatımdan çıkarmayı göze almışım demektir.

Markette dolaşırken “Evde süt var mı?” diye soruyorum Çağan'a.

“Ne yapacaksın?” diyor.

“Kahve için, eve gidelim kahve içelim sıkıldım ben kalabalıktan” diyorum.

“İçeriz bir yerlerde hava güzel niye eve gidiyoruz?” diyor.

“Ev için kahve almadık mı çarşıdan? Ne diye dünyanın parasını vereceğiz birbirimizi duyamayacağımız bir kafeye yürü eve gidelim. Zaten kimse senin kadar iyi kahve yapamıyor” diyorum.

“Haklısın” diyor.

Benim damak tadım çok gelişmiş değildir. Kahve kahvedir benim için yemek de yemek. Çok tat tuz aramam yediğim yemekte. “Al brokoli, kemir” dense oturur yer kalkarım. Çağan öyle değil. Gurme. Yeme içme konularında damak zevki fazla iyi.

Eve girdiğimizde kendimi salondaki koltuğa atıyorum. Anam çok yoruldum.

“Kahve yapıyorum, yanıma gelsene” diye sesleniyor Çağan mutfaktan.

“Tamam” diyorum kendimi koltuktan kazırken.

Mutfağa yanına gidiyorum. İlk tanıştığımız zamanlarda evinde dolaşmaktan çekiniyordum. Hâlâ evinin birçok yerine girmedim ama eskisi kadar kaçınmıyorum artık alanına dahil olmaktan. Mutfakta rahatça hareket ediyor. Mutfaktaki sandalyeye oturup hareketlerini izliyorum. Kahvemi almak için ayağa kalktığımda belimden tutup sarılıyor. Tenime dokunan elinin sıcaklığına bırakıyorum kendimi. Boynuna kocaman bir öpücük bırakıp ayrılıyorum kollarından. Kahvemi alıp salona dönüyorum. Arkamdan gelip koltukta yanıma oturuyor. Müzik sisteminin kumandasını alıp bir şarkı açıyor.

Her şey öyle tanıdık ve biz ki gevşiyorum koltukta. Hiçbir yerde bu kadar özgür bu kadar kendim değilim uzun zamandır. Çok özlemişim bu hissi. Çağan uzanıp elimi tutuyor. Elimdeki elinin sıcaklığı çok tanıdık. Her şey fazla tanıdık. Elimi okşayan elini seyrediyorum. Başımı eğip yüzüne bakıyorum. Ona doğru dönüp uzanıp boynundan öpüyorum. Yüzümden tutup dudağımdan öpüyor. Dolgun dudaklarının verdiği sıcaklık içimde devinen bir arzuya dönüşüyor. Uzanıp gömleğinin düğmelerini çözüyorum.

“İçeri geçelim” diyor.

Kalkıp odasına gidiyorum. Arkamdan geliyor. Üstümdekileri çıkarıp yatağına uzanıyorum. Gelip yanıma uzanıyor. Bunca zaman sonra bana dokunduğunda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Aylar geçti son sevişmemizin üzerinden. Elleri memelerime değdiğinde bükülüyor vücudum. Bir inleme kopuyor içimden. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma kapanıyor. Onca yorgunluğa rağmen, onca saçmalığa rağmen hâlâ birbirimizde bu kadar derin bir yerimizin olması çok saçma. Her hareketinde biraz daha kendimden geçiyorum. İçimde hareket ederken bir an durup gözümün içine bakıyor. Saçlarımı okşuyor beni öperken. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şey. Aramızda bir şeyler değişmiş.

“İpler artık senin elinde, seninin” diyor her haliyle. Hiç yıkmadığım kadar yıkıyorum sınırlarımızı o dakikadan sonra. İkimizi de alıp sınırların olmadığı, cayır cayır yanan bir limana çekiyorum o cesaretle. Yapmak istediği, denemekten çekindiği bütün fantezilerini yaşıyorum o gece ona. Asla silemeyeceği bir şekilde atıyorum imzamı vücuduna.

* * *

Ertesi gün sığamıyorum hiçbir yere. Evde dört dönüp duruyorum. Ne yaptım Allah'ım ben? Of. Geçilmemesi gereken sınırları geçtim. Bu sefer çok ileri gittim. Bu kadar perdesiz olmamız iyi değil. Biz güvendeydik. Biz bana değer vermediğini düşündüğüm yerde güvendeydik. Biz beni sevmediği yerde iyiydik. Ne yaptım ben?

Televizyona gidip yaptığı canlı programı açıyorum. Bıcır bıcır konuşuyor yine. Keyfi yerinde gibi görünüyor ama bir terslik var, enerjisinden hissediyorum. Stüdyonun ışıklarını olduğundan karanlık hale getirmiş. Yüz hatları çok net değil görüntüde. Twitter'a giriyorum sonra. Yazdığı tweet sıçratıyor beni yerimden.

“Sonra bir gün, hiç ummadığın bir anda, biri gelir ve gerçek seni görür. Ne kadar değerli olduğunu bilmesine gerek yok. O mutlu olsun yeter” yazmış.

İçimde bir ses “Sana yazıldı bu” diyor.

Hiç yapmadığım bir şey yapıp tweetinin ekran görüntüsünü alıp mesaj atıyorum.

“Bunu bana mı yazdın?” diye.

“Evet, çok sarhoşum şu an” yazıyor cevaben.

Yani diyor ki “Sabah konuştuklarımızı hatırlamayacağım ve tweeti sileceğim.” Klasik Çağan. Ne kadar sarhoş olursa olsun kontrolünü kaybetmeyeceğini biliyorum. Yıkılmaz otokontrolünün asla devre dışı kalmayacağını biliyorum.

“Ne ara yazdın onu görmedim yayında. İzliyorum yayını” yazıyorum.

Gerçi elleri kadrajda bir görünüp bir kayboluyor. Gözü kapalı yazar, biliyorum aslında.

“Yayın ekranında açık WhatsApp” yazıyor.

Gülüyorum. Daha önce çok fazla yayında dikkatini dağıtmak için çıplak fotoğraf yolladım ona.

“Bir gün canlı yayına vereceğim fotoğrafını kepaze olacağız” derdi hep.

Ama şoke oluşunu ve arzulu halini görmek için inadına yapıyordum her yayınında. Şimdi çok uzak bir hatıra gibi o günler. İçimdeki arzuyu tetikleyen bir yanı vardı her zaman. Eğlenceli yanımızı birbirimizi tanıdıkça kaybettik. Oyun oynamayı unuttuk.

“İyi ve mutlu olmanı istiyorum benim için önemli olan tek şey bu” yazıyor.

“İyi ki sen benden yaşlı ve deneyimlisin. Birimizin frene basabilmesi ikimiz için de hayırlı” yazıyorum.

“Deneyimle alakası yok ben senden uzak durarak ruhumu öldürmeyi tercih ediyorum sadece. Sen iyi ol diye” yazıyor.

“Benden önce ölme seni gebertirim” yazıyorum.

Boğazım düğümleniyor. Yayında mesajımı okuyup güldüğünü görüyorum.

“Çalmamı istediğin bir şarkı var mı?” yazıyor.

“Biliyorsun ne çalacağını gönder gelsin” diyorum.

Myrath’ın “I Want to Die” parçasının notaları sarıyor zihnimi. İkimizin şarkısı ama tümüyle değil. O bu şarkıyı eski eşi için dinliyor. Ben de Mete için. Acıdan geberirken baş başa içip aşk acılarımızdan bahsettiğimiz anların fon müziği bu şarkı. Milyonlarca üzüntü ve gözyaşının fon müziği.

Çağan'ın doğum gününde ufak bir pasta yaptırıp hediyelerini de alıp evine gidiyorum. Evine çıkmadan asansörde yakıyorum pastanın mumlarını. Kapıyı açıp beni elimde pasta ile görünce çocuk gibi mutlu oluyor. Gülümsediği zamanlarda nasıl bir ışıık saçtığını unutmşum. Gerçekten içten güldüğünde Dünya'nın en tatlı adamına dönüşüyor. Dilek tutup mumları üflerken ısıldıyor. Tanıştığımız günden beri ne çok şey yaşadık. Ayrı ayrı ve birlikte, ne çok badire atlattık. Ben büyüyorum, o yaşılanıyor. Burnumun ucu sızlıyor. Hayatın bize ne getireceğini kestiremiyorum. Gözlerim doluyor. Bir gün birbirimizden hiç haberimiz olmadan ölüp gideceğiz. Bir anda silineceğiz birbirimizin hikâyesinden.

Çağan yüzüme bakıp “Niye gözlerin yaşıardı senin?” diyor.

“Yok ya esnedim” diyorum yalandan tekrar esneyerek. Yanından geçip koltuğa oturuyorum.

“Çok fazla vaktim yok işe dönmem gerek” diyor.

“Benim de. Arkadaşlarım bekliyor konsere gideceğim. Bir kahve içelim kalkarım” diyorum.

Çağan kahve yapmak için mutfuğa giderken elektrikler kesiliyor. Küfrettiğini duyuyorum. Gülüyorum. Sen plan yaparsın hayat bozar. Bir gitti mi ne zaman geleceğı belli olmuyor elektriklerin bu semtte. Salona dönüp konsoldaki mumları yakıyor. Mumlardan birini yanıma bırakıp diğeri ile mutfuğa gidiyor. Ben de koltuktan kalkıp mutfuğa yanına gidiyorum.

“Türk kahvesi yapayım bari” diyorum.

“Mantıklı, ben yaparım” diyor.

Tezgâha yaslanıp kahve yapmasını izliyorum. Karanlık tuhaf bir şekilde huzur veriyor bana. Parfümünün kokusu geliyor burnuma. Son yaşadığımız sevişmeden sonra ürküyorum ona yenden dokunmaya.

Kahvelerimizi alıp salona geçiyoruz. Karanlıkta sessizce yudumluyoruz kahvelerimizi. İçim sıkılıyor karanlıktan.

“Senin kameraların akülü tepe lambası yok mu? Getir yak bana bastılar” diyorum.

“İyi akıl ettin, dur getireyim” diyor.

Bazen dünyanın en zeki adamıyken bazen ufak bir çocuğa dönüşüyor. Tepe lambasını getirip sehpaye bırakıyor. Mumları söndürüyor. Yanıma oturup belime sarılıyor. Başını göğsüme yaslıyor. Tepesini öpüyorum. Bazen öylece sarılıp kalıyor bana. Sarılmak istediğinde itiraz etmiyorum. Ona huzur verdiğimi biliyorum. Zaten saçma bir şekilde benim kucağımda herkes uyur. İstisnasız bütün bebekler, evcil hayvanlar ve insanlar. Küt diye gidiyorlar. Bu bana bazen “Dünya’nın en sıkıcı insanı ben miyim acaba?” sorusunu sorduruyor. Uyutan Pokemon gibiyim.

“Hediyelerini açmadın, hadi hediyelerini açalım” diyorum çocuksu bir sevinçle.

“Siktir et hediyeyi şimdi” diyor göğsümden doğrulurken.

Beni kendine çekiyor. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Loş ışıklar, sessizlik, sen ve ben, sevişeceğiz elbette. Biz seviştiğimizde güvendeziz. Duygular bizlik değil.

* * *

Yurt dışına çıktığı gün iyi yolculuklar dilemek için mesaj atıyorum Çağan’a. Sevgilisinin gözünün benim üstümdede olduğunu dikkatli olmasını, mesajlarını silmesini tembihliyorum. Benim yüzümden sıkıntı yaşamamasını istemiyorum. Her şeye rağmen onu koruma içgüdüm baskın geliyor. Normal şartlarda bunu ona söylemem. Kolayca gerilir ve canı sıkılır. Kızla aramızdaki güç savaşından hep uzak tuttum Çağan’ı. Saçma bir şekilde ensemde kadın sürekli. Aramızdakinin arkadaşlıktan öte bir şey olduğunun farkında haliyle.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum. Benimle böyle konuşma hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun sen? Bak benim canımı sıkma üzülmeyi istemem. Sakın beni karşına alma” yazıyor.

Oturduğum koltukta başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Gerçekten mi ya? Peki, o zaman bu kavgayı yapalım hadi. Madem sen yeri geldiğinde bana bir hiçmişim gibi davranabiliyorsun benim de seninle kavga etmekten başka şansım yok artık.

“Cidden mi? Gerçekten bunu yapıyor musun şimdi? Kiminle konuştuğunu bir fark et bence. Ben sana tartışmak için yazmadım

bu mesajı. Ki zaten benimle tartışamayacağını beni bir tartışmaya çekemeyeceğini biliyorsun. Sadece böyle bir durum var dikkatli ol yazdım” yazıyorum.

Sen nasıl beni tehdit edersin ya? Nasıl beni tehdit edersin? Her derdine koşan, koynunda hayatında kimseyle yaşayamadığın zevkleri sana yaşatan, düştüğünde kaldıran, ağladığında gözyaşını silen kadına sen nasıl bunları söylersin? Ne için? Kim için? Ne için beni böyle yıkıp geçiyorsun? Bugüne kadar yüzlerce saygısızlığına “Eyvallah” dedim. Ama nankörlük benim tahammül edeceğim bir şey değil.

“Benimle kavga etmek istemediğinin farkındayım. Sadece bana bu tarz konularla gelindiğinde geriliyorum biliyorsun” yazıyor.

“Bilmiyorum, ben hiçbir şey bilmiyorum artık. Konuştuğum adam kim onu bile bilmiyorum. Yolun açık olsun, kendine dikkat et. Uzatmanın manası yok” yazıyorum.

Ertesi gün ofiste çalışırken geliyor cevabı. Göz ucuyla yazdığı samimiyetsiz mesaja bakıyorum. Sonra rehberle girip engelleyip siliyorum numarasını. Sosyal medyadan da engelliyorum.

* * *

Debelenip dururken bir yıl daha geçti. Ve yine Mete’nin doğum gününün arifesindeyiz. Yapmamam gerektiğini ve istemediğini bile bile kalbim onun için özel olan bir günü atlamama izin vermiyor. Umurunda olsun veya olmasın benim umurumda. O her şeyi olan bir adam. İsteddiği her şeyi satın alabilir. Bu yüzden ne zaman onun için bir şey yapsam özel olmasını istedim. Herkesin yapamayacağı özel bir şey yap çünkü o özel bir adam. Sıra dışı bir adamı sıradan bir aşkla sevemezsin. Aksini göstermek için elinden gelen her şeyi yapsa da ben kim olduğunu görüyorum; şefkatini, merhametini, güçsüz yanlarını, kendi ile baş başa kaldığında ortaya çıkan adamı. Beni ona çeken şey hep karakteriydi. Herkes gibi onun ışıltılı yanlarına geldiğimi sandı. Hayır. O yanı hiçbir zaman umurumda olmadı. Sevgisi dışında hiçbir şey istemedim ondan. Sadece hayatının bir yerinde olmak istedim. Nereye koyarsa. Ben içinde gördüğüm adamı çok daha önce herkes onu tanımadan

önce tanımak isterdim. “Bu adamda ne buluyorsun sen?” diyen herkese gönül gözümle gördüğümü gösterebilmek isterdim.

Doğum günü için kazak örmek istiyorum. Yakışacağını düşündüğüm bir kazak modeli buluyorum. Tuhafiyeleri gezip modeli gösterecek kaliteli yün ipler seçiyorum. Hiç tarzım olmamasına rağmen annem bana her türlü örgü, dikiş, nakış işlerini öğretmiştir. Annem terziydi. İyi olduğu zamanlarda elinden her iş gelirdi. Ama ben sabırsız bir insanım ve oturup uzun saatler boyunca el işi yapmaya tahammül edemiyorum. O yüzden kendi çeyizlerini elleriyle hazırlayan kız evlat hayalleri suya düştü. Benim çeyizimde kitaplar ve fikirler oldu hep. Beni kazak örecektik kadar uzun süre göt üstü oturtabilecek tek insan Mete. Soğuğu sevmediğini biliyorum. Ve üşümesi fikri bile içimi daraltıyor. Onu gördüğüm ilk günden beri söylediğim bir söz var “Kirpiğinin ucuna toz değmesin.” Öyle. Ördüğüm kazağı evine gönderiyorum.

Ne zaman hakkında bir haber başlığı görsem inme iniyor bana. Umurumda değilmiş gibi yapsam da geçenlerde bir arkadaşım “Adama bir şey olsa kahrından öleceksin” dedi. Alındım, kızdım ama bunun gerçek olduğunu bilmek içime oturdu. Ama bilmedikleri bir şey var ki bana o inme indikten sonra kahrımdan ölsem de ben çok soğukkanlı bir insana dönüşürüm. Sevdığım insanı yeniden ayağa kaldırıncaya kadar. Ancak her şey bittiğinde üzölmek için izin veririm kendime. Önce sevdiğim insanı kurtarırim.

* * *

Bana iyi gelmeyen herkesten ve her şeyden uzaklaştığım bir sürece giriyorum. İşime ve kendi hayatıma odaklanıyorum. Gün içerisinde ofiste çalışıp, akşamları spor yapıyorum. Kimseyle muhatap olacak ya da kimseyi kendi hayatıma müdahil edecek halim kalmadı artık.

Bir arkadaşım mekânında şarkı söyleyecek bir solist aradığını idareten benim sahne alıp alamayacağımı soruyor. Sahneye çıkmayalı bin yıl oldu sanki. Yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Oyunculuk konusunda olduğu kadar güvenmiyorum şarkıcılığıma. Ki zaten en son konservatuvar döneminde sahnede şarkı söy-

ledim. Olmadığım masa yok şükür. Israr kıyamet kabul ettiriyor teklifini. Ben de en azından eğlence arzumu bu şekilde tatmin ederim diye kabul ediyorum.

Bir iki gün prova yaptıktan sonra sahne almaya başlıyorum. 90'lar Türkçe Pop, Sezen Aksu ve güncel pop şarkılarından bir repertuvar hazırlıyoruz. Fazla katlanamıyorum ama geceleri sahne almaya. Geceleri çalışıp gündüz uyumak sağlığını bozmaya başlıyor. Aynaya baktığımda yüzümün yaşlandığını görüyorum uykusuzluktan. Arkadaşıma sahne alabilecek bir solist arkadaşımı önerip kaçıyorum bir haftada mekândan.

İyi gelmiyor. Hiçbir şey iyi gelmiyor. Ne terapiler ne insanlar, hiçbir şey. Çıkarıp atamıyorum içimdeki aşkı. Silip atamıyorum. Ama elimden de bir şey gelmiyor artık. Artık bir başkasının gelip onu unutturabilme ihtimaline de inanmıyorum. Geçmiyor. Hiç kimse yerini dolduramıyor. Ellerimde kocaman bir hiç olmasına rağmen bir başkasının varlığı yerine Mete'nin yokluğunu tercih ediyorum.

"Benim payıma da bu düştü herhalde" diyorum. Sevilmeden sevmek. Mantiğımı kullanıp kaçmak istiyorum içimdeki duygulardan ama ona zincirlenmiş ruhum izin vermiyor aklımın sesinin kalbimi bastırmasına. Hâlâ yanı başımda hissediyorum ruhunu. Acısını hissediyorum. Kederini hissediyorum. Hayal kırıklıklarını hissediyorum. O da zor zamanlardan geçiyor biliyorum. Durup dururken ağlamaya başlıyorum sebepsiz. İçimden bir ses "Mete'nin acısı" diyor bana. Gözlerimi kapattığımda karanlıkta oturduğunu görüyorum zaman zaman. Ruhunun karanlığı mı yoksa gerçekten karanlıkta öylece oturup duruyor mu bilmiyorum. Aklım kafayı yediğimi söylüyor. Kalbim gördüklerimin gerçek olduğunu.

Uzun zamandır okült bilimler üzerine çalışan bir arkadaşım özel bir çalışma yapıp aramızdaki bağı koparmayı teklif ediyor. Bilimsel yollar dışında yollara inanmıyorum ama denemediğim terapi çeşidi kalmadı. Psikoterapi, ilaçlı tedavi, EMDR...

Hipnoz bile denedim. Yine de siktiğimin beyninin 7/24 Mete'yi düşünmesine engel olamıyorum. Ama artık o kadar çare-

sizim ki Hindistan'a yerleşmeme şu kadar kaldı. Deneyelim bakalım belki bir işe yarar.

"Kopart" diyorum, "Ne yapacaksan yap."

Sirkeli suyla banyo yapıp abdest alıyorum. Sonra yatağıma uzanıp Farah'ı arıyorum. Telefonda beni yönlendiriyor. Uzanıp sesine bırakıyorum kendimi. Tuhaf bir elektrik akımı sarıyor vücudumu. Korkmamamı söylüyor. Şifanın aktığını. İkimizin enerjisini de gördüğünü.

Ne korkmayacağım be! Tövbe estağfurullah! Aklım çıkıyor bedenimdeki akımı hissettikçe. Korkarım ben böyle şeylerden. Ritüel dedikleri şeylerin tümü büyü ayrıca. Yaradan'a şirk koşturmak başka bir şey değil. Bir insanı hür iradesi dışında yanına getirmenin nasıl bir cazibesi var ben anlayamıyorum. Kendi isteğiyle sana gelmemiş, senin olmamış bir insanın yüzüne her baktığında yaptığın şeyi hatırlamayacak mısın? Sevdiğini mi zannedeceksin? Bu sevgi değil, sahip olma arzusu. Üstüne psikopatlık. Karanlık, kötülük, dümdüz. Misal ben nazar için kendime kurşun döktürmek yerine sıktırmayı tercih ederim esasen. Daha temiz bir seçenek olur. Enerjiye de bilimsel olarak inanırım ama kuantum fiziği benim sözelci beynimin anlayamayacağı kadar Oppenheimer.

"Mete'nin karşında olduğunu hayal et, ne gördüğünü anlat bana" diyor.

"Ne göreceğim, bir bok görmüyorum. Karanlık" diyorum.

"Odaklanır mısın biraz buraya" diyor kızarak.

"Tamam be! Çemkirme. Pis cadı" diyorum gülerек.

Nefesime ve ortamdaki karanlığa odaklıyorum zihnimi. Mete'nin karşımda durduğunu hayal ediyorum. Bekliyorum, bir şey olmuyor. Sonra gelen enerjiyle garip bir şekilde vücudum titriyor. Bir görüntü beliriyor zihnimde. Mete'yle bir çölün ortasında görüyorum kendimi. Aramızda bir iki metre mesafe var. Ve aramızdaki toprakta bizi birbirimize bağlayan kökler. Mavi, ışıldayan kalın ağaç kökleri. Birbirlerine dolanmışlar.

"Bir şey görüyorsun değil mi?" diyor Farah gülerек.

"Avatar" diyorum gülerек.

Sinirlerim bozuluyor. Gülmeye başlıyorum. Ne içirdiniz lan bana? Vallahi bir şey de içmedim. Abdest alıp yattım.

“Geri zekâlı dalga geçme! Ben de görüyorum, çölün ortasındasınız. Kökleriniz var birbirinize bağlı ama birbirinizden uzaksınız. Mete senden uzakta duruyor” diyor.

Nasıl görebildiğini bilmiyorum ama gördüklerimi görmesi beni ürkütüyor. Sonra bana bir anda ağlama geliyor. Kopuyorum gördüğüm görüntüden. Kalbim ağrıyor. Nefes alamıyorum. Ölüyorum sanki. İçime dağlanmış demir saplamışlar gibi yanıyorum. Yatağında doğrulup başucumdaki suyu içiyorum. Işıkları açıyorum. Kalkıp pencereyi açıyorum.

“Sakin ol” diyor Farah telefonun diğer ucunda.

Olamıyorum. Gözyaşım dinmiyor. Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum. Sanki içim kopuyor. Midem ağzıma geliyor. Öğürüyorum. Yatağıma oturup sakinleşmeye çalışıyorum. Derin derin nefes alıyorum.

“Ne yaptın lan bana?” diyorum.

“Hiçbir şey yapmadım. Yapamadım. Siz ikiz alevsiniz. Anladığın dilden söyleyeyim o senin eş ruhun. Sizin bağınızı kimse koparamaz. Bu bağ Yaradan tarafından korunur. Eğer koparmaya kalkarsan canın yanar. Şu an yaşadığın da bu” diyor.

“Daha önce de duydum bunu ama inanmıyorum” diyorum.

“Bak şimdi yat dinlen, uyumaya çalış. Ben sana bir yazı göndereceğim. Uyanınca okursun. İnanacak mısın inanmayacak mısın kendin karar ver. Ama bir an evvel senin kendi hayat yolunu bulman gerek” diyor.

“Tamam, okurum canım” diyorum.

Telefonu kapatıyorum. Kendimi sırt üstü yatağıma bırakıyorum. Az önce ne oldu bilmiyorum. Ama hayal gücü yüksek bir insan olarak gördüklerimi kendi zihnimin uydurduğundan yüzde yüz eminim. Neticede benim zihnime pek de güvenmemeliyiz bence.

Peki, Farah nasıl gördü benim gördüklerimi?

Yolladığı yazıyı açıyorum.

“İkiz alev nedir?

Kimileri ruh eşi olarak adlandırmak istese de esasında ayna ruhtur. Ruh eşi diye adlandırılan romantik ilişkilerle alakası yoktur.

Bir ruhun iki ayrı bedende dünyaya gönderilmesidir. İkiz alevler birbirlerinin gerçek anlamda diğer yarısıdır. İkiz alevler ilk karşılaş-tıklarında aralarında gelecekte bir şeyler yaşanacağını bilirler. Dişil enerjide olan taraf duygusal, yüksek farkındalıklı ve sezgiseldir. Eril enerji zekidir, lider ruhludur, mantığıyla hareket eder. Taraflar bir araya geldiklerinde bir tamamlanma hissi oluşacaktır. Duygusal farkındalığı daha yüksek olan dişil enerji karşısındaki insanın her-hangi bir insan olmadığını daha kolay fark eder. İlk etapta ikisi de ne olduğunu anlamlandıramadığı için bu süreci aşk olarak tanımla-yabilirler. Zihinsel, ruhsal, duygusal ve seksüel açıdan birbirlerine çekildikleri için kolaylıkla bu yanılısamaya düşmek mümkündür.

İkiz alev büyük bir sevgi ve bağlılığı bir arada bulundurur. Koparılması mümkün değildir. Çünkü gerçekte tam anlamıyla bölünmüş değillerdir. Taraflar ne zaman birbirlerinden uzaklaşsa çok daha büyük bir sevgi ve derin bir bağlılıkla geri dönerler.

İkiz alevler karşılaştıkları anda iki tarafın da karanlık tarafları açığa çıkar. Tutkuları, arzuları, korkuları uyanacak ve belirsizlik hissi tavan yapacaktır. Birbirlerinin bütün endişelerini ve korku-larını tetiklerler. Bu ilişki Dünya'ya hizmet etmek için gönderilen yüksek ruhun değişip dönüşmesine hizmet eder.

Karşılaştıklarında, ruhun iki yarısının da hayatında eşzamanlı olarak büyük kırılmalar ve değişimler yaşanmaya başlayacaktır. Hayatlarındaki karmalar birer birer patlak verir. Geçmişlerine ba-kıldığında hayat hikâyelerinin de benzer olduğu görülecektir.

İkiz alev süreci onlarca yıl sürebilir. İki tarafın arasında yaş farkı olabilir ve aynı cinsiyette olabilirler. Eril ve dişil enerjinin cinsiyet ile alakası yoktur. Bazen taraflardan biri üçüncü boyut-ta dünyaya geldiğinde ikiz alevi bedenlenmemiş olabilir. İkiz alev yolculuğu bir aşk hikâyesi değildir. Yine de bu uyanışı birlikte ger-çekleştirebilmiş ve evlenmiş ikiz alevler de bulunur. Sıradan bir ilişki değildir. Bu süreçte iki tarafın da hayatına birbirlerine çok benzeyen karmik insanlar girecektir. Ve bu karmik ilişkiler bitme-ye mahkumdur.

Eril enerji mantık enerjisinde olduğu sürece uyanışı başla-maz. Yıpratıcı bir süreç olsa da kimsenin ruhsal uyanışı aceleye

getirilmez. Her şey tam zamanında ilahi zamanlamaya uygun bir şekilde gerçekleşecektir.

Tetiklenen travmalarla birlikte ikiz alevler birbirlerinden uzaklaşırlar. Ortaya çıkan travmaları sebebiyle iki tarafın da birbirinden kaçma eğilimi olacaktır. Bu kaçma ve kovalama döngüsü ikisi de yolculuğu kabul edip birbirleriyle doğru iletişim kurabildiklerinde biter. Ruhsal ve telepatik açıdan sürekli birbirleri ile iletişim halindedirler. Bağlı oldukları ve birbirlerini hissettikleri için isteseler de birbirlerinden uzaklaşamazlar.

Madde evrenin koşulları sebebiyle ortak bir hayat inşa edemeseler bile 5. boyutta birbirlerine kavuşuncaya kadar yolculukları sürer. Her insanın bir ikiz alevi yoktur. İkiz alevini bulmak veya bu deneyimi yaşamak maharet değildir. Yaşamayan birinin asla anlayamayacağı bu deneyim hafife alınmamalıdır. Bu süreç çoğunlukla ızdırap doludur.

İkiz alevler birbirlerine “Sen olmazsan ben yaşayamam” demezler. Muhtaçlık çalıştırmazlar. Onlar yan yana olmasalar bile bir bütün olduklarını içten içe hissederler. Parçadan bütüne ulaşmak için tekâmül yolculuğuna giren bu özel ruh bir anlamda ölmeden ölmeyi öğrenmek zorundadır. İki taraf da yaradılışı ve yaratıcıyı anlamalı, erdem sahibi olmayı başarmalı ve emeğini bütünün hayrına kullanmayı öğrenmelidir. Çünkü bu görevin esas amacı madde dünyada yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmektir. Bilinen en ünlü ikiz alevler Tebrizli Şems ve Mevlâna Celâlettin Rumi’dir.”

Onu ilk gördüğümde, anlattıklarını duyduğumda, Yaradan bana “O senin kaderin” demeden önce, benim çocukluk hatıralarımı anlattığını fark edip “Kim bu adam?” demiştim. “Bu adam tüm bunları nereden bilebilir?” diyerek ağzım açık yüzüne bakakalmıştım. Sonra onu tanıyıp araştırdıkça hayatımızda birçok anıyı ortak yaşadığımızı gördüm. “Eşzamanlılık” dedim. “Temelde her insanın hayat döngüleri birbirine benzer” dedim. Geçiştim. Yine de beni hep huzursuz etti ortak hayat yolculuğumuz. Benzer deneyimlerimiz.

Ve sonra gerçekten de hayatım rayından çıktı. Yeni yeni toparlanıyorum. Düşününce akıl sağlığımdan vücut sağlığıma, işimden

aileme kaybetmediğim hiçbir şey kalmadı. Zaten onu ilk gördüğümde de söylemişim. “Bu adam ya beni deli edecek ya veli.”

Allah’a inancımın kuvvetlenmesi için bunca cefayı çekmem cidden gerekli miydi?

* * *

Evde kös kös otururken telefonum çalıyor. Seda’nın kuzeni Arda arıyor. Hayırdır inşallah.

“Efendim Arda” diyorum.

“Leyla Show TV’yi açsana bir, bunlar senden mi bahsediyor?” diyor.

“Kimler?” diyorum sehpaye uzanıp kumandayı alırken.

Televizyonu açıp Show TV’ye geçiyorum. Televizyonda saçma sapan bir öğle kuşağı programı var. Sesini açıp arkama yaslanıyorum.

“Kapat bir bakayım da konuşuruz Arda” diyorum.

“Tamam, canım” diyor telefonu kapatırken.

Ekrana ağzım açık bakakalıyorum. Evet, benim hayat hikâyemi anlatıyorlar. Müthiş aptalca bir mizansen ile üstelik. İzledikçe sinirlerim bozuluyor. Ufak ufak su kaynatmaya başlıyorum oturduğum yerde.

Kim lan bu programın yapımcısı?

İnternete girip programı kimin yaptığına bakıyorum. Atıyor bütün şalterlerim. Programın yapımcısı arkadaşım. Yani en azından arkadaşım. Telefon açıyorum.

“N’aber?” diyorum telefonu açtığında.

“İyidir, senden?” diyor.

“Bayram değil seyran değil bu kadın beni niye aradı?” tonu yok sesinde. Neden aradığımı biliyor.

“Şafak sen bu programı yapmak için benden izin aldın mı birader?” diyorum direkt.

“Bütün hikâyeler birbirine benzer Leyla, ne alakası var?” diyor.

“Hangi program demen gerekiyordu kardeşim yanlış cevap” diyorum.

“Hangi program?” diyor müthiş yavşak bir tonla.

Sinirim bozuluyor gülmeye başlıyorum. Bin tane teklifi red-

dettim. “Biri anlatacaksa bu hikâyeyi ben anlatırım” diyerek bütün program, dizi, haber tekliflerini reddettim. Yavşağın yaptığına bak.

“Umarım bana bir gün işin düşmez Şafak” diyorum.

Telefonu yüzüne kapatıyorum. Numarasını da sosyal medya hesaplarını da engelliyorum. Kendi ekibimi arıyorum WhatsApp grubundan konferansla.

“Show TV’yi gördün değil mi?” diyor yönetmenimiz Emre gülerek.

Benim kulağım ne kadar delikse ekibimdekilerin de öyle.

“Gülme sikerim belanı” diyorum ben de gülerek.

“Ama kabul et güzel cast. Seni oynayan kızı güzel seçmişler. Güzel kadın Allah için. Yalnız babanı benzetememişler. Senin baban daha tatlı” diyor.

“Yok be abi! Leyla abla daha tatlı” diyor stajyerimiz Kadir.

“Teşekkür ederim yavrucuğum. Ayrıca ben tarçın kafalı değilim, benim saçlarım kırmızı” diyorum.

“Ucuza kaçmışlar evet, dip boyası gelmişti” diyor Özlem gülerek.

“Neyse bırakın geyiği. Şu hikâyeyi oturup adam gibi biz çekelim bokunu çıkarmadan. Ne zaman müsait çekim takvimimiz Emre?” diyorum.

“Hafta sonu Koray’ı çekiyoruz Göl Sahne’de. Peşine seninkini de çekelim bitsin gitsin” diyor.

“Kurgusunu da yaparız hafta sonu, Pazartesi yayınlarız” diyor Özlem.

“Ben yapacağım kurgusunu” diyorum.

“Ağzından çıkanı kulağın duymuyor tabii” diyor Emre gülerek.

“Ne münasebet ne densizliği gördünüz?” diyorum gülerek.

“Abla son Youtube programı yüzünden herkes seni deli sanıyor” diyor Kadir.

“He ya! Oldu değil mi öyle bir şey? Unuttum ben onu” diyorum, gülüyorum.

“Yorumları okuyup kudurdun iki hafta sizin yapacağınız kurguyu sikeyim diye, nesini unuttun?” diyor Emre.

* * *

Şafak ile yaptığımız tartışma haberlere düşmüş. Rezilliğe gel. Sosyal medya kullanmayı azaltmaya çalışıyorum. Takipçi sayısı yüksek olan hesaplarımı kapattım. Twitter kullanmıyorum. Instagram desen yalnızca Seda ile birbirimize komik videolar yollayıp durduğumuz sahte bir hesabım var. Mümkün mertebe işimde yükümde köşeme çekilmiş yaşayıp gitmeye çalışıyorum. Olmuyor. Ben höykürecek bir şey bulamazsam, onlar beni buluyor.

Seda haberle ilgili yapılan sosyal medya paylaşımlarından birini yolluyor bana. Çağan altına yorum yapmış: “Bizzat tanırım. Dünya’nın en tatlı insanıdır.”

Ölür müsün? Öldürür müsün? Tabii ki de bunu bana yollayacaklarını biliyordun. Engelli her yerde, numarasını sildim ve bana ulaşmaya çalıştığını biliyorum. Beni hiç tanımadığını iddia ederken hayırdır şimdi? Hayırdır abi? Kaçan balık büyük mü geldi? Gönderiye bakıp deliriyorum.

Zeynep’e mesaj atıyorum, “Bana Çağan’ın numarasını yolla” diye.

“Ne oldu yine?” yazıyor.

“Bir şey yok ya iş ile ilgili bir şey danışmam lazım” yazıyorum. Numarayı kaydedip, engellerini açıyorum. Saniyesinde mesaj geliyor.

“Nasılsın?” yazmış.

Ah Çağan, Ah!

“İyiym sen nasılsın?” yazıyorum.

“İyiym. Ben bilmeden seni kırdım mı?” yazıyor.

“Hayır. Bilerek ve isteyerek beni tehdit ettin” yazıyorum.

“Özür dilerim. Hatırlamıyorum ama affet. Gerçekten üzülüyorum sen bana küstüğün zaman. Hiçbir zaman küsme bana, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun” yazıyor.

“Küstürme o zaman sen de” yazıyorum.

“Tamam. Ne yapıyorsun?” yazıyor.

“Evdeyim oturuyorum” yazıyorum.

“Stüdyodayım gelsene yanıma, bir şeyler içeriz” yazıyor.

“Eeee iyi hadi geleyim” diyorum.

Özür dilemesi çok değerli, bu yeti herkesin sahip olduğu bir

şey değil. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın biz dostuz günün sonunda. Ve yanımda kimse yokken hep Çağan vardı. Bu onu diğer insanlardan ayrıcalıklı kılıyor haliyle. İnsan kaybetmenin çok kolay olduğu bir zamandailmek ilmek ördüğüm bir dostluk ilişkisini çöpe atmak içimden gelmiyor.

Giyinip evden çıkıyorum. Kapının önünden taksiye binip stüdyonun adresini veriyorum. Takside giderken Seda arıyor.

“Efendim?” diyorum.

“Ne yapıyorsun?” diyor.

“Çağan ile buluşacağım. Stüdyosuna gidiyorum. Sen ne yapıyorsun?” diyorum.

“İsteyim. Derdi neymiş öğrendin mi?” diyor.

“Bir şey yok aynı bildiğin muhabbetler işte” diyorum.

“Adamdan etimle kemiğimle nefret etmeye başladım senin yüzünden” diyor.

“Sana ne oluyor, ben etmiyorum da” diyorum gülerek.

“Et. Sen niye etmiyorsun? Yemin ediyorum peygamber sabrı var sende. Salaksın diyeceğim onu da değilsin. Âşıksın desem kime âşık olduğunu yedi düvel biliyor. Çıkart şu adamı hayatımızdan” diyor.

“Zamanı var, dur hele. Henüz yeteri kadar basmadı bam teli-me” diyorum gülerek.

Taksi stüdyoya geldiğinde telefonu kapatıyorum. Taksiciye ödemesini yapıp iniyorum taksiden. Stüdyonun olduğu apartmana girdiğimde Çağan’ı arıyorum kapıyı açması için. Muhtemelen kayıttadır, yalıtımdan dolayı duymaz zilin sesini yanında kimse yoksa. Telefonu açıyor.

“Kapıdayım” diyorum.

Kapıyı açıyor üstünde bornozla.

“Stüdyoda bornozla ne yaptığını sormayacağım” diyorum gü-lerek yanından geçerken.

Stüdyoya girip çantamı yere bırakıyorum. Stüdyo çok sıcak, muhtemelen bu sıcaklık yüzünden yirmi kere duşa girip çıktı Çağan. Bornoz o yüzden. Koltuğa oturuyorum. Gelip masasının başına geçiyor.

“Bir şey içer misin, ben bira içiyorum” diyor.

“Olur, ben de bira içerim” diyorum.

Yerinden doğrulur gibi oluyor.

“Dur dur, sen işine bak ben alırım” diyorum.

Kalkıp stüdyonun mutfağına gidiyorum. Buzdolabını açıyorum. Bin farklı bira var. Açık büfeye düşmüş Türk tatilci gibi hissediyorum bakarken kendimi. Gerisin geriye stüdyoya dönüyorum.

“Bunların hangisini severim ben” diyorum eşikten.

Koltuğundan kalkıp benimle mutfığa geliyor. Buzdolabından aldığı bir şişeyi bana uzatıyor.

“Teşekkür ederim” diyorum.

Kafasını sallıyor. Gülüyorum. İşe odaklandığı zaman bir robota dönüşüyor, güdümlü füze gibi. Dokunsam kavgaya çıkarır. Sessizce dönüp stüdyodaki koltuğa oturuyorum. Biramı içerken etrafa göz gezdiriyorum. Ekrandaki mesajı okuyor.

“BTS ne be?” dediğini duyuyorum.

“Behind The Scenes” diyorum.

“Ulan iki saattir bu ne diye bakıyorum. Hiç aklıma gelmedi. Yeni bir kamera mı çıktı bu ne diye bakıyorum. Kamera arkası yazsa olmuyor. Geri zekâlılar” diyor.

“Hakikaten kim soruyor onu ya?” diyorum ekrana doğru eğilip.

Ekibindeki çocuklardan birinin adını görüyorum ekranda. Mesaja cevap yazdıktan sonra bana dönüyor.

“N’aber?” diyor.

“İyi bildiğin gibi” diyorum.

“Çağırdım ama işlerden sana nasıl vakit ayıracağım bilmiyorum” diyor.

“Sıkıntı yok, iyiyim ben. Sen devam et” diyorum biramı içerken.

Çağan çalışırken telefonumu alıp sosyal medyada geziniyorum. Biram bitiyor. Kalkıp yenisini alıyorum. Yeniden koltuğa kuruluyorum. Allah’ım çok sıcak stüdyo. Üstümdeki eşofmanı çıkarıyorum. Göğüm koltuğa yapıştı. Bu ne sıcaktır. Sıcığın etkisiyle bira beni çarpıyor. İkinci biranın bitişiyiyle yavaştan sarhoş olduğumu hissediyorum. Şişeleri alıp yenilerini getirmek için mutfığa gidiyorum. Adımımı attığım anda yalpalıyorum. Vuhuuu uçuyoruz.

“Bana da getir” diye sesleniyor arkamdan.

“Tamam” diye sesleniyorum.

Buzdolabını açıp onun birasını ve kendi biramı alıp açıyorum. Stüdyoya dönüyorum. Birasını verip koltuğa atıyorum kendimi. O kadar sıcak ki biranın soğukluğuna sığıyorum. Bu kadar hızlı içmeyeydim iyiydi. Çağan’ın telefonu çalıyor. Telefonu açıp bana doğru dönüyor. Telefonla konuşmasını izlerken itlik yapasım geliyor. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı kucağına koyuyorum. Bacağını okşuyorum ayağımla. Kırmızı ojeli parmaklarımı görünce ayağımı tutup dudağına götürüyor. Öpüp kucağına bırakıyor. Ayaklarımdan tutup masaj yapmaya başlıyor. Telefonda kiminle konuşuyorsa o kadar ciddi ki gülüyorum. Ayaklarıma masaj yaparken bu kadar odaklanabilmesi asabımı bozuyor. Tanıştığımız günden beri aklımda olan bir şey var. Ayaklarımı kucağından çekip dizlerimin üstüne iniyorum. Ne yaptığıma bakıyor. Bacaklarının arasına geçip bornozun kemerini açıyorum. Eğilip penisini tutup ağzıma alıyorum. Sıçırıyor. Gülüyorum içimden. Normalden daha ısrarlı bir ritim tutturuyorum. Yüzüne bakıyorum onu emerken. Yüzü kasılıyor. Kendine hâkim olmaya ve telefondaki adama laf anlatmaya çalışıyor. Karşısındaki her kimse muhabbeti uzattıkça uzatıyor. Ben de olabilecek en iyi oral seksi yapmaya çalışıyorum ki iyice delirsin. İnlemesini kahkahasıyla örtüyor telefondakine çaktırmamak için. Kafasını sallayıp gözlerini belirtiyor bana “Yapma” der gibi. Omuz silkiyorum emmeye devam ederken. Koltukta kasılıyor. En sonunda bir şekilde adamın telefonu kapatmasını sağlıyor. Telefonu kapattığında kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum gülerek.

“Allah’ın delisi, iş konuşuyorum” diyor gülerek.

“Bunu bir gün yapacağımı sana söylemiştim. Gerçi ben sen canlı yayındayken masanın altına girerim diyordum ama hadi bu da iş görür. İyi idare ettin” diyorum gülerek.

Bileğimden tutup kucağına çekiyor. Kucağına oturuyorum. Bana eliyle bir şeyi işaret ediyor. İşaret ettiği yöne bakıyorum. Kamera var.

“Kayıttı mıydı?” diyorum gülerek.

“Kapalı devre sadece ben görebilirim” diyor.

“Kime istiyorsan göster umurumda değil” diyorum.

“Saçmalama” diyor.

“Gerçekten umurumda değil. Beni biliyorsun, birinin bizi izlediğini görmek daha çok zevk verir bana” diyorum.

“İster misin birinin bizi izlemesini?” diyor.

“Başka bir erkekle seni aynı denklemde hayal edemiyorum. Döversin sen adamı, ama kadın olur. Ben sizi izlerim” diyorum.

“Büyük ihtimalle döverim biri sana dokunursa” diyor gülerek.

Kucağından kalkıp soyunuyorum. Tekrar kucağına tırmanıp sertleşen penisini içime alıyorum.

“Of çok ıslaksın” diyor.

Gülüyorum. Benim sekse hazır olmak için zamana ya da karşımdaki insandan hoşlanmama gerek yok. Benim zevkim tümüyle kendime bağlı. Kuruluk yaşamam. Sanki içimde bir düğme var. Bastığım anda konu kapanıyor. Bu düğme benim duygularımı kapatmamı da sağlıyor. Hep böyleydi. Hastalıktan sebep sanıyordum ama değilmiş. Seksi ve aşkı birbirinden ayrı tutuyor zihnim. İstedigiyle yatan da benim, bir adamın aşkı yüzünden kırk yıl çile çeken de. Eskiden seksi ve aşkı bu kadar net ayırabilmem kendimi yargılamama sebep oluyordu. Artık kabul ettim kendimi.

“Korkmuyor musun kayıtlar birilerinin eline geçer diye ben korkarım, şu kamerayı kapatayım” diyor uzanıp kamerayı kapatırken.

“Niye korkayım? İkimiz de bekâsız. Bizim seks yapmamız değil onların bizi izlemesi veya böyle bir kaydın yayılması asıl ahlaksızlık. Arkasında duramayacağım bir şeyi yaşamam ben” diyorum kucağında hareket ederken.

Belime sarılıp kucağına bastırıyor. Dudakları meme ucuma kapanıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ne oluyor lan? Ne oldu bizim uyumumuza? Yüzüne bakıyorum, o zevk alıyor. Bende yaprak kımıldamıyor. Ne tenimde gezinen elleri ne dudakları ne de sesi gram etkilemiyor beni. Pozisyon değiştirmek istiyorum. Kucağından kalkıp stüdyodaki koltuğa uzanıyorum. Yanıma gelip bacaklarımı omzuna alıyor. Belinden çekip iyice kendime yapıştı-

riyorum. Yine tık yok. Kafayı yiyeceğim. Orgazm taklidi yapmam ben. Zevk almadıysam “Zevk almıyorum” der kalker giderim öyle de pisimdir zevkim söz konusu olduğunda. Bacaklarımı boynundan indirip doğrulup yeniden kucağına çıkıyorum. Kontrolü ben devralırsam ona gerek kalmadan kendimi boşaltabilirim. Onun şu an beni boşaltabileceğini hiç sanmıyorum. Ritmimi hızlandırıp kendi zihnime dönüyorum. Kendi bedenimi o kadar iyi tanıyorum ki iki üç beni zorlayacak hareketle boşaltıyorum kendimi. Bacaklarım titriyor. Çağan gülerek yüzüme bakıyor. Keyfim hiç yerinde değil. Kucağından kalkıp kendimi koltuğa bırakıyorum. Yanıma uzanıyor. İlk defa onun boşalıp boşalmaması umurumda olmuyor. Gitti gül gibi fuckbodylik müessesesi. Ne yaptın da beni kendinden soğuttun adam! Sıkılmışım Çağan’dan. Hayırlısı olsun. Yüzümü seyrediyor. Onu öylece bırakıp uyuyakalıyorum koltukta.

Çağan’ın bağırtısına uyanıyorum. Sesi içeriden geliyor. Koltuktan doğrulup etrafıma bakıyorum. Pencereleri açmış. İyi bari uyurken sıcaktan ölürdüm yoksa. Kalkıp üstümü giyiyorum. Sessizce elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gidiyorum. Soğuk suyu açıp yüzüme su çarpıyorum kendime gelmek için. Kafamı kaldırıp aynada yüzüme bakıyorum. İyi görünüyorum. Kendim-deyim.

Tuvaletten çıkıp stüdyoya dönüyorum. Çağan’da müthiş öfkeli bir halde arkamdan stüdyoya giriyor. Alışığım bu hallerine. Zaten yedi gün yirmi dört saat kavga ediyorlar sevgilisiyle. Bana bir kere şu şekilde bağırırsa bir daha değil Dünya’da herhangi bir evrende yüzümü göremez. Kadın mı sabırlı yoksa bu mu gönlünü almayı iyi biliyor, hiçbir fikrim yok. O kadar aşınayım ki bu hallerine tınlamıyorum artık. Araya girebileceğimden emin olduğum bir anda yüzüne bakıyorum.

“Yapma” diyorum.

Susup yüzüme bakıyor.

“Yapma Çağan. Kadın seni çok seviyor ve Dünya’nın en iyi kalpli kadını. Eskiden ayar oluyordum bir insan bu kadar iyi kalpli olamaz diye. İnandım artık kalbinin temizliğine. Vesveselere ka-

pılması normal değil mi sence? Hissediyor. Hayatındaki tek kadın olmadığını hissediyor. Yapma. Bak ben buradayım. Az önce beni siktin. Haklı değil mi söylediklerinde? Onun yerinde ben olsaydım sana bu kadar sabır göstermezdim. Yalan söylediğini düşündüğüm anda sorgusuz sualsiz koyardım kapının önüne” diyorum.

“Sen de takıldığın tek kadın değilsin” diyor terslenerek.

“Hadi ya, anlatsana biraz, sence beni siken tek erkek sen misin? Beni biliyorsun sevgili olsaydık bana yalan söyleme getir benim gözümün önünde sık kimi sikeceksen derdim. Ben bilhassa zevk alırım gözümün önünde başkasını sikersen” diyorum gülerек.

Ters ters yüzüme bakıyor.

“Yapma. Hırpalama kadını. Böyle olmaz bu. Böyle ömür mü geçer yahu? Beş dakika huzurlu kalamıyorsunuz. Seni tanıyorum. Kadını sevdiğini biliyorum. Senden ayrılmaya itiyorsun kadını bile isteye. Yapma. Çok istiyorsan kendin ayrıl” diyorum gözünün içine bakıp.

Sakinleşiyor. Derin bir nefes alıyor.

“Bak benim için önemlisin. Hiçbir duygum olmasa bile vefa hissim var sana. Birbirimizi kör kuyulardan çıkardık zamanında. Evet, belki haddime değil ama bunu ilk ve son kez söyleyeceğim. Ayrılman gerek bu kadından. Ama ayrılmayacaksın, biliyorum. Çünkü seviyorsun. Ve bu kadın sana hediye. Bu kadın sana Yaradan’ın hediyesi. İnan ya da inanma bu böyle. Ve çekip gidemeyecek kadar çok seviyor seni. Bunu bildiğin için bütün sinirini, öfkeni ona yansıtıyorsun. Hak etmiyor. Seni senden çok düşünüyor. Ve bizim piyasaya yabancı. Korkuları tetikleniyor. Seversen korkarsın kaybetmekten. Kadınla kavga etmeyi bırak” diyorum.

“Haklısın” diyor.

* * *

Bir kadın kendini sevmeyi onu hiç sevmeyen bir erkek sayesinde öğrenir. Kendini sevmekten de ziyade kendine şefkat gösterebilmeyi öğretir o erkek ona. Bazı kadınlar için bu babasıdır. Bazı kadınlar için sevdiği adam. Ve babasıyla olan problemlerinin kadının gelecekteki ilişkilerine sirayet ettiğine dair genel bir kanı vardır. Ben bu kalıba girdiğime inanmıyorum. Kendi öz şefkat eksik-

liğimin babam ile alakası yok. Dünya'nın en harika babası benim babam. Ve Mete gerçekten de babama benziyor. Esasında beni sevmediğine de inanmıyorum. Sevgisini hissediyorum ruhumda. Sadece benimle olmak istemiyor. İkisi birbirinden bağımsız şeyler. Sevmek birlikte olmak için yeterli değil. Bazen sevsen de artılarını eksilerini düşünüp mantığını dinlemeyi tercih edebiliyorsun.

Farah'ın yaptığı çalışmadan sonra enerjilerle ilgili bu kadar önyargılı olmamam gerektiğini düşünmeye başladım. Beni rahatlattması için din ve maneviyatın yanı sıra enerji çalışmalarının da bana faydası olacağını düşünmeye başladım. İnsanın şifası da kendidir cefası da. Bu yüzden başka birinden enerji almak yerine kendim Reiki öğrenmeyi tercih ediyorum. Birlik inancına baktığımızda hepimizin tek bir özden geldiğini görüyoruz. "Madem öyle benim de diğer enerji çalışmaları yapanlardan bir farkım yoktur. Ben de yapabilirim" diyorum. Ve enerjilerle çalışma konusunda çok da başarılı olduğum ortaya çıkıyor. Gerçekten bana söyledikleri gibi şifa verme yeteneğim olduğu ortaya çıkıyor. Avuçlarımda enerjiyi hissetmek başlarda beni şaşırtıyor. Eskiden bana tümüyle palavra gelirdi Reiki ve biyoenerji çalışmaları. Enerji her ne kadar bilimin temelinde yer alsa da bireyin enerjiyi tek başına bu denli yönlendirmesi bana üfürükçülük gibi geliyordu. Şimdi Dünyaya hiçbir bilgiye tümüyle karşı çıkamayacağım bir noktadan bakıyorum. Reiki derslerini bitirip enerjilerle çalışmaya başladıkça ruh halim değişmeye başlıyor. Sakinim. Dengeleniyorum. Dünyevi ihtiyaçlardan uzaklaşıyorum. Bazen yemek yemeye bile ihtiyaç duymuyorum. İçimdeki o sonsuz boşluğun yavaş yavaş dolmaya başladığını hissediyorum.

Aynaya baktığımda gördüğüm kadını seviyorum artık. Kendine gülümsüyor. İnsanlara gülümsüyor. İnsanlara eskiden de gülümserdim ama samimi değildim çoğunlukla. İçimdeki ışık dışıma taşıyor artık. Eskiden çabucak sinirleneceğim şeyler artık sinirimi bile bozamıyor. Yıllar sonra yeniden gerçekten nefes almaya başladığımı hissediyorum.

İşten işe koştururken dinlenmeye vakit bulabildiğimde kendimi çayıra çimene atıyorum artık. Doğa ile baş başa kalmak isti-

yorum. Fırsat bulduğum anda ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp toprağa basıyorum. Evimin bahçesini sularken çıplak ayakla toprağa basarak suluyorum. Çamur içinde kalsam bile umursamıyorum. Bütünleştiğimi hissediyorum evrenle.

Sosyal medyada gezinirken bir iki sene önce tanıştığım ve bir hafta kadar takıldığım bir adamın bana mesaj attığını görüyorum. İyi anlaşıyorduk. Birbirimizden zevk alıyorduk. Sevişmek keyifliydi. Mete'nin varlığını aşamayacağını çabuk fark etti. Görüşmek istiyor. Gülüyorum mesajını görünce. Hayatımın en karmaşık döneminde tanışmıştık ve ben o dönem kiminle nerede ne yaptığımı umursamıyordum. Gelene "Gelme", gidene "Gitme" demediğim abuk sabuk bir dönemdi hatırlıyorum.

"Ben artık o kadın değilim" yazıyorum mesajına cevaben.

Artık günübirlik ilişkiler yaşamak istemiyorum. Sevdığım insanla olamıyorsam bir başkasını sevinceye kadar yalnız kalmak istiyorum. Çünkü her insanda sanki kendi ışığımdan çalışıyorum. Bana verilen şifa enerjisini boşa saçıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu kadını da tanımak istiyorum" yazıyor.

"Peki, umduğunu bulamayacaksın ama. Hâlâ Mete'yi seviyorum" diyorum.

"Bitmedi mi o hikâye?" diyor.

"Hikâye olsaydı biterdi" diyorum.

Artık bu sevginin, benden, bizden, evrenin sınırlarından bile ötede olduğunu düşünüyorum. Deli saçması belki ama bazen uyurken yanımda olduğunu hissediyorum. Garip.

"Olsun. Sonuçta hayatında değil. Ve ben buradayım. Ben seninle olmak istiyorum. Bir hayalin yerine bir gerçeği tercih etme zamanının gelmedi mi sence? En azından bırak yanında olayım" diyor.

"Yanımda olmak yetecekse buyur gel evdeyim" diyorum.

"Tamam geliyor" diyor.

Gelmesini beklerken balkonda oturup kahve içiyorum. Bu balkon ne kadar çok şeye şahit oldu. Ne çok acımı, mutluluğumu gördü. Duvarların dili olsa da konuşsa. Çünkü çoklu kişiliğimiz bitti şizofrenimiz eksik kaldı. Çocukken hiç sabit bir hayat yaşamadığımız için ben kendimi hiçbir eve ait hissedemiyorum.

Bu ev de dahil. Ev deęiřtir, okul deęiřtir, řehir deęiřtir, ulan aile bile deęiřtirmiřim. Göluyorum kendi kendime bunu dūřününce. Resmen “Ben bunları beęenmedim” deyip kendimi sokaęa attır-mıřım bebekken.

Göluyorum artık hayat hikâyeme. Hatta bunu insanları şaşırt-mak için kullanıyorum artık. İnsanlara bir on dakika kal geliyor ve o ifadeyi izlemek çok eğlenceli.

* * *

Yasir hafta sonu inatla beni bir konsere gitmeye ikna ediyor. Ben sanırım konserlerin ve festivallerin gerçekten tadını çıkarabi-len son nesildenim. Kısıtlı boş vaktimde de yatıp tavana bakmak veya meditasyon yapmak istiyorum.

Niyet etti Allah rızası için benimle sevgili olmaya. İki hafta-dır etkinliklerden etkinlik beğeniyoruz. Hayır, kıyamıyorum da çünkü dünyanın en şeytan tüylü adamı. İster istemez için ısınıyor yüzünü gördüğünde. Bazı insanları böyle tokatlayarak sevesim gelir. Yasir bende o etkiyi yaratıyor. Koskoca adamı çocuk gibi sıkıştırarak mıncıklamak istiyorum. Çok saçma. Çocuğummuş gibi hissediyorum saçma bir şekilde. Zaten çok bilgi birikimi olan bir adam değil. Dolayısı ile sürekli bir şey öğreten, anlatan taraf ben olduğum için içim sıkılıyor. Bazen işe aldığım yeni bir eleman bende böyle döve döve öğretim arzusu yaratır. Ha bu da aynı efekti yaratıyor bende. Çocuk gibi.

Konser mekânına Yasir’den önce varıyorum. şaşırdık mı? Ta-bii ki hayır! Allah’tan hava iyi üşümeden, donmadan rahatça izle-yebiliriz. Etkinlik alanına girince bira almak için iğecek standına gidiyorum. Sıra hızlı akıyor. İstedğim birayı alıp Yasir’i beklemek için kenara geğiyorum. Etrafımdaki insanların rahatlığı bana iyi geliyor. İnsanların birbirlerini rahatsız etmeden eğlenebilmesi müthiş keyifli bir durum. Hele ki ülkenin geldiği hali dūřünürsek bulunmaz nimet. Evde oturup tavana bakarken bile bir belaya bu-laşabiliriz. Öyle bir hâl aldı ülke.

Biramı yudumlarken sağ yanımda bir enerji hissediyorum. Sağıma doğru döndüğümde Çaağan’ı görüyorum. Elinde bira bar-

dağıyla o da bana bakıyor. Gülüyoruz birbirimize. Bardağımı kaldırıp kafamla selam veriyorum. O da aynısını yapıyor. Ortamlarda birbirimize yabancıymış gibi davranmak konusunda doktora yaptık artık.

Telefonum çalıyor. Yasir arıyor. Karşılama için kalabalığa karışıp etkinlik kapısına doğru gidiyorum. Yasir'den önce kapıdan Çağan'ın sevgilisi giriyor. Beni görüyor. Karşılıklı donup kalıyoruz. Şaşkınlığını ilk atan o oluyor. Boynuma sarılıyor. Gülerек ben de ona sarılıyorum. Tövbeler olsun.

"Ya ne kadar uzun zaman oldu görüşmeyeli. Ne kadar güzelleşmişsin. Ne oldu sana?" diyor.

"Ya evet oldu bir şeyler" diyorum yarım ağız.

Ben güzelleşiyorum sen yaşılanıyorsun. Çatla da patla. Kız anında sinirimi attırıyor, başarılı bu konuda. Çağan yanımıza geliyor. O sırada kapıdan Yasir giriyor. Aptalca bir mizansenin ortasında kalıyoruz. Neyiz biz Ray Cooney oyunu mu?

Dünya'nın en paranoyak kadını Çağan'ın sevgilisi ve muhtemelen beni gördüğü için bu geceyi Çağan'a zehredecek. Biraz rahatlasın diye Yasir'in boynuna atlayıp bastıra bastıra "Sevgilim hoş geldin" diyorum.

Uzanıp dudağına yapışıyorum. Yasir de beni bozmuyor. Beni belimden kavrayıp öpüşüme karşılık veriyor. Dudaklarından ayrıldığım zaman Çağan'ın bakışını yakalıyorum göz ucuyla. Deliriyor.

"Size iyi eğlenceler" diyerek Yasir'i elinden tutup kalabalığa karışıyorum.

"Az önce ne oldu öyle?" diyor Yasir gülerек.

"Eski hikâye boş ver" diyorum gülerек.

"Aramızda hâlâ çekim var. Bence tümüyle eski halinden uzaklaşmamışsın" diyor.

"Öyle mi dersin?" diyorum.

Omuz silkiyor.

"Bu gece rahat olalım mı ya? Öpüşelim, yiyişelim, eğlenelim. Söz veriyorum seni sikmeye kalkmayacağım gecenin sonunda. Sen istemeden istemeyeceğim" diyor.

"Diyorsun" diyorum.

Kafasını sallıyor gülerек.

“İyi hadi bira al bize öpüşelim madem” diyorum.

Konser başlıyor. Sahnedeki gruba odaklanıyorum. Yasir dönüp biramı veriyor. Elinden alıp içerken belime sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum. Göz ucuyla sağ çaprazımda Çağan’ın sevgilisini görüyorum. Yalnız izliyor konseri. Suratı beş karış. Tahmin ettiğim gibi yemişler birbirlerini. Gerçekten çekemeyeceğim ikisini de.

Yasir’e odaklanıp eğlenmeye bırakıyorum kendimi. Müziğin içinde salınıyorum. Bütün sıkıntımın üstümden akıp gittiğini hissediyorum. Sanki tüm o yaşananları hiç yaşamamışım gibi. Erhan’ı bile hiç tanımamışım gibi zihnimde üniversitenin ilk senesine gidiyorum. Yeniden 18 yaşımın o hiçbir şeyi umursamayan genç kadınına dönüşüyorum. Müzik içimde akıyor. İçimdeki müziğin yeniden çalmaya başladığını hissediyorum. Kanımın akışını hissediyorum. Gülümsüyorum, gerçekten, içimden gelerek. Tam kalbimin üstünde sanki bir ışık topu var. Işık içimde patlıyor. Yasir gülerек dans edişimi izliyor. Elinden çekip benimle dans etmeye zorluyorum. Bana ayak uyduruyor.

Konserin sonuna doğru etkinlik alanındaki merdivenlere oturuyoruz. Çağan sevgiliyle tam karşımızda duruyor. Ekibinden çocuklar da yanlarında. Göz göze geliyoruz. Yasir’e sarılıp başımı boynuna gömüyorum. Kolunu omzuma atıyor. Kaç tane bira içtim lan ben? Uyudum uyuyacağım. Garip bir şekilde huzurluyum. Kafamın içi de bomboş.

“Eve gidelim mi artık?” diyorum Yasir’in kulağına.

“Sen nasıl istersen” diyor.

Boynundan doğrulup ayağa kalkıyorum. Elimi uzatıyorum kalkması için. Elimden tutup kalkıyor. Birlikte etkinlik alanından çıkıyoruz.

“Ne yapalım?” diyor.

“Evlerimize gidelim” diyorum gülümseyerek.

“Anlaşıldı, nasıl istersen” diyor o da gülümseyerek.

Uzanıp sarılıyorum.

“Hadi sen git, ben yürüyeceğim biraz” diyorum.

Yanımdan ayrılıp taksiye biniyor. El sallıyorum taksi hareket

ederken. Montumun önünü sıkıca kapatıp eve doğru yürüyorum. Cebimdeki telefonumun titrediğini hissediyorum. Cebimden çıkarıp parlaklığını kısıyorum. Kafam hâlâ bir tık iyi. Ekranın parlaklığına katlanamıyorum. Ekranı bakabildiğimde WhatsApp bildirimini görüyorum. WhatsApp'a girdiğimde Çağan'ın mesajları takır takır düşmeye başlıyor. Delirdin değil mi? Ama o kadar umurumda değil ki. O kadar olur. İster bir karmanın bitişi de ister bir devrin kapanışı, sen ve ben bugün, burada, gerçekten de birbirini hiç tanımayan iki insanız artık.

Mesajlarını okumadan siliyorum. Telefonunu ve sosyal medya hesaplarını engelliyorum. Sonra yolda yürürken müşteri hizmetlerini arayıp telefon numaramı değiştiriyorum.

Eve huzurlu dönüyorum. Zaten eve döner insan günün sonunda. Kendine döner. Kim olduğunu hatırlar. Bazı hikâyeleri bitirir. Bazı insanlardan vazgeçer. Kendini kazanmak için. Kendine yakışanı yapmak için.

Bizim hikâyemiz baştan sona yanlıştı. Hiç yaşanmamalıydı. Günün sonunda geri dönüp düzeltemeyeceğim şeyler için üzülme-yeceğim elbette. Ama bir daha aynı hatayı da tekrarlamayacağım.

Yolun açık olsun "Yol Arkadaşım" *

Ben o şarkılarda hep seni hatırlayacağım.

*Sezen Aksu

-

Komaya girmiş gibi yatıyorum evde. Günlerdir çenem ağrıyor. Yüzüm felç gibi. Yetmezmiş gibi çenemin ağrısı başıma vuruyor. Hiçbir şeye tahammül edemiyorum. Resmen çenem çıkıyor. Dış hekimime gidiyorum bir şey var mı, diye.

"Çeneni sıkıyorsundur bir şey yok" diyor.

Evet, ben çok pis çenemi sıkarım. Çenemi sıkılmaktan ağzımda diş bırakmadım neredeyse ama bu başka bir şey. Ölüyorum. Tonla ağrı kesici içtim geçmiyor. Geçmiyor ağrı. Yüzüme buz koymuş salonda yatmış tavana bakarken birden içimde bir ses duyuyorum.

"Bu ağrı senin değil Mete'nin ağrısı."

Mümkün mü lan? Bu kadar hissedebilir miyim sancısını? Evet, bu zamana kadar bu ses hiç yanılmadı. "Duru işiti" diyorlar

bu nanenin adına. Ama yani bu kadarına pes! Hayır, onun sancısını azaltıyorsa amenna. Başım ile beraber. Öyleymiş güya. Daha da güzeli benim ona herhangi bir acımı yansıtmam mümkün değil. Ama o bana her şeyi direkt yansıtabiliyor. Eril enerjinin telepati ve ruhsal iletişim yoluyla dişile ulaşması çok kolaymış. Sprituelliğin dibine vuruyorum bir süredir. Varsa bir çözümünü bulacağım çünkü bezdim. Niyet ettim Allah rızası için aşk acısının devasını bulmaya. Ermeme ramak kaldı.

Çekim var stüdyoya gitmem lazım. Bu ağrı ile şuradan şuraya gidemem. Beynim uyuşuyor. En sonunda dayanamayıp telefonumu alıyorum sehpadan. Mete'nin numarasını kaydedip mesaj atıyorum.

"Mete gözünü seveyim bir kas gevşetici iç. Bu ağrı ne ağrısıysa normal ağrı kesici ile geçmez."

Telefonu gerisin geriye sehpa ya bırakıyorum. Kalkıp mutfığa gidiyorum yeniden ağrı kesici içmek için. Ben de kas gevşetici içeyim bence. Raftan kas gevşetici alıp iki tane de ben içiyorum.

Odama gidip çekime gitmek için giyiniyorum. Evden çıkarken çantama koymak için telefonumu aldığım da Mete'nin cevabını görüyorum ekranda. Açıp yazdığı cevabı okuyorum.

"Seninle tartışmayacağım..." cümlesiyle başlayan ve her zamanki duvarlarından ibaret uzunca bir mesaj yazmış.

Kendimi savunsam ne değişir. Anlatsam ne değişir. Bunca zaman neyi anlatabildim? Mete'nin mantık duvarını aşabilecek ne yapabildim? Hiçbir şey. Hiç! Hiç yapmayacağım bir şeyi yapıp bu sefer ben onun numarasını engelliyorum. İşim gücüm var. Cidden uğraşamam. Kendimi, iyi niyetimi, ona olan sevgimi anlatmaya çalıştıkça daha da çıkmaza giriyoruz. İstemiyorsa ben de anlatmayacağım artık. Kavuşırsak kavuşalım, unutacaksam da unutayım diye dua edip durdum. Değişen hiçbir şey olmadı. Her seferinde sıfır noktasına geri döndüm. Elimde kocaman bir hiçle öylece oturup durdum.

Beşiktaş'taki çekim mekânına geldiğim de ekibin hazırlıklarına yardım ediyorum. Bir yandan da Emre ile sohbet ediyoruz neler yapacağımıza dair. Işıkların açısına bakıyor Emre.

“Bunlar yetmez daha fazla ışık getirin Kadir” diyorum.

“Dur bir bekle Kadir. Bir şekil yapacağım ben” diyor Emre sahneye çıkıp.

Telefonum çalıyor. Tanımadığım bir numara arıyor. Program konuklarından birinin asistanıdır diye açıyorum telefonu. Karşıma bambaşka birinin asistanı çıkıyor; Mete’nin.

“Leyla Hanım merhaba, ben Mete Bey’in asistanıyım” diyor.

“Evet, biliyorum kim olduğunu” diyorum.

“Leyla Hanım, biz şu anda bir krizin ortasındayız. Mete Bey sağlığı ile ilgili bu kadar önemli bir bilgiyi nereden öğrendiğinizi öğrenmek istiyor. Çünkü bu bilgiyi bilebilecek çok az insan var. Lütfen bize yardımcı olun işimizden olmayalım” diyor.

Gülüyorum. Hem dünyanın en manyak kadını olduğumu düşünüp hem de kimsenin işsiz kalmasına izin vermeyecek kadar iyi kalpli olduğumu biliyorsun. Gerçekte kim olduğumu aslında çok iyi biliyorsun, hissediyorsun. Ah Mete! Ah!

“Bir şey öğrenmek istiyorsa kendi arasın” diyerek telefonu kapatıyorum.

Ekibin yanına dönüyorum. Konuklar ve dekor hazır. Kayda girmeye hazırlanıyorlar. Telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Emre ters ters bana bakıyor monitörün başında. Bir dakika diye işaret edip sahne arkasına geçiyorum.

“Evet” diyorum derin bir iç çekişle.

“Leyla Hanım lütfen. Mete Bey hepimizi kovacak. Gerçekten burada bir krizin ortasındayız. Bu bilgiyi kimden öğrendiğinizi söylemeniz lazım” diyor.

“Şu an kayda girmek üzereyim. Ve bu bilgiyi kimseden almadım. Ayrıca bir şey öğrenmek istiyorsa kendi arasın. Kapatıyorum işim var” diyorum.

“Ama Leyla Hanım lütfen” diyor.

Şalterlerim atıyor. Düz kontak.

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun kızım?” diyorum.

Karşı tarafta anlık bir sessizlik oluyor. Az buçuk da olsa, giyaben de olsa beni tanıdığını anlıyorum verdiği esten.

“Ne ekibinizi tanıyorum ne de Mete hakkında bilgi almak için

aracı olarak birini kullanıyorum. Evet, eski ekibinizde arkadaşlarım vardı. Ama yeni ekibinizde tanıdığım bir Allah'ın kulu bile yok. Ha Mete'nin kardeşi Hakan'ı tanıyorum. Gidip ona sorabilirsin o mu söylemiş bana bunu?" diyorum sakın kalmaya çalışarak.

"Leyla Hanım, hediyeler gönderiyorsunuz. Mesaj atıyorsunuz. Atmayın" diyor.

İşte bu sözü zurnanın zırt dediği yer oluyor benim için. Bas bas bağıryorum kıza. Ekiptekiler yanıma geliyor. Bütün Beşiktaş tepemize inecek.

"Bak kızım. Ben onun mantık duvarlarıyla uğraşamam. Kaç senedir neler çekiyorum ben senin haberin var mı? Bak bunu ego olarak algılama şu dünyada onu annesinden sonra en çok seven kadın benim. Ona asla zarar vermeyecek tek insan benim. Ne yapmışım ya ne demişim? İlaç iç demişim. Ne demişim? Küfür mü etmişim? Ne anlatayım kızım ben sana? Adam benim ruh ikizim mi diyeyim? Her anını yıllardır sanki yanındaymış gibi beraber yaşıyorum mu diyeyim? Acısını hissediyorum, mutluluğunu hissediyorum mu diyeyim ne diyeyim? Yeter ya! Bir Hindistan'a çıkmadığım kaldı onun yüzünden. Delirdim delirdim. Bu aşk yüzünden rezil olmadığım bir sağır sultan kaldı. Çıktı milyonlarca insanın izlediği programda ağzıma sıçtı. Ne anlatayım kızım ben sana şimdi? Çekime giriyorum şimdi, uğraşamam ben onun mantığıyla da egosuyla da" diye bağıryorum.

Telefonu kapatıyorum. Sesim titriyor. Elim ayağım titriyor. Zangır zangır titriyorum. Bugüne kadar hiç böyle çemkirmedim Mete'ye. Gerçi şimdi de ona çemkirmedim. Telefon eden o olsaydı dut yemiş bülbüle dönerdim muhtemelen. Ama aramıza 3. bir şahsı sokması benimle muhatap olmayıp beni asistanına aratması sinirlerimi tepeme çıkarıyor. Ben bu kadar kötü bir insan mıyım ya? Ben bugüne kadar sana iyilik, güzellik dışında ne ile gelmişim. Kendime iyi gelemediğim zamanlarda bile senin iyiliğini düşünmek dışında ne yapmışım?

"Gel gel, otur şuraya" diyor Emre kolumdan tutup.

Kadir su getiriyor içmem için.

"İçmeyeceğim" diyorum.

Beni hiç böyle görmediler bu zaman kadar. Ben kimsenin yanında böyle bir şey yapmam. Sesimi yükselttiğim görülmuş şey değildir. Ama artık ruhum dayanamıyor olup bitene. Kaldıramıyorum. Gerçekten kaldıramıyorum artık olup bitenleri.

“Ben eve gidiyorum Emre siz devam edin” diyorum oturduğum yerden kalkıp.

“Tamam tamam sen git biz hallederiz” diyorum sırtımı okşayıp.

Çantamı ve montumu alıp çıkıyorum tiyatrodan. Yolda eve dönerken belki biraz olsun beni anlar diye Mete’den bahsettiğim bir videoyu yolluyorum asistanına. Yaşadıklarımın ne denli derin olduğunu bir türlü anlatamıyorum çünkü. “Belki Mete izler de artık biraz olsun anlar” diyorum içimden. Ama kendim bile inanmıyorum onun beni anlamak isteyeceğine.

“Zorunda mıyım?” der en fazla.

“Ben seni anlamak zorunda mıyım? Ne münasebet.”

Anlamazsan anlama be! Anlamazsan anlama! Yeter! Benim de bir canım var. Ve evet bir canım var. Onu da artık seni sevgime inandırmak için harcamayacağım.

* * *

Eve dönünce kendimi yatağıma atıyorum. Titremem geçmiyor. Bu benim sinirim mi yoksa ikimizin ortak sinirimi ne halt bilmiyorum ama kuduruyorum. Ağlamaya başlıyorum. Bir yandan da “Allah’ım beni kurtar bu ızdıraptan” diye yalvarıyorum ağlar-ken. Leyla’yı ararken Mevla’yı bulması gereken oydu. Ben niye düştüm çöllere? Dinmiyor gözyaşlarım. Haykıra haykıra, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Belki içimdeki zehir akar da rahatlarım diye kendimi susturmaya çalışmadan ağlıyorum. Yastığı yüzüme bastıra bastıra ağlıyorum.

“Allah’ım yardım et. Kaldıramıyorum. Ben dayanamıyorum. Ne olur yardım et” diyorum durmaksızın. Bir mantra gibi sürekli aynı cümleyi tekrar ediyorum. Sanki bir mucize olacak ve içimden bir anda bütün sevgiyi, aşkı, acıyı çekip alacakmış gibi yalvarıyorum.

“Rabbim ne olur yardım et bana. Bana verdiğin gibi al bu aşkı. Ya da al canımı kurtulayım, dayanamıyorum. Ben artık yapamı-

yorum. Nefes alamıyorum. Yaşayamıyorum bu duyguyla, kurtar beni” diyorum.

Kavuşmak için ettiğin duaları gün geliyor unutmak için ediyorsun işte. Günün sonunda bu duyguyu yaşamadan ölmek istemezdim elbette. Bu sahte dünyadaki en gerçek şey bu sevgi. Her şeye rağmen bir gün olsun eksilmedi. Bana, hayata, ona rağmen çoğalmaya devam etti. Ve tevekkül bu dünyanın en zor şeyi. Öğrenmem gerek. Benden istenen şey tam teslimiyet.

Aklıma gelen her şekilde dua ediyorum. Yalvarıyorum. Yalvara yalvara uykuya dalıyorum.

* * *

İçimde müthiş bir mutsuzlukla sabaha karşı uyanıyorum. Evet, biri bana da benzer bir şey yapsa ben de sinirlenir ve korkardım. Ama canımın acısıyla, o an sonucunun ne olacağını düşünmeden mesaj attım Mete’ye. Dürtüselliğime sıçayım. Sonucu bu oldu işte, kocaman bir sinir krizi. Ne zaman ona mesaj atsam oturup ellerime ellerime vurmak istiyorum. Muhtemelen şu an cadı olduğumu falan düşünüyordur. Ya da evine dinleme cihazı koyduğumu falan. Üstelik bir yanımdan ölesiye korkarken. Sinirinden korkuyorum yalan değil. Ama sinirinden daha çok korktuğum bir şey varsa o da onu üzme. Her şeye rağmen iyi olmasını istiyorum. Mutlu olmasını istiyorum. Dünyamı başıma yıksa yeniden kurar yeniden teslim ederim ona. Yeniden kıracağını bilsem bile. Tebrizli Şems’in de dediği gibi: “Sen ol da ister yâr ol ister yara; Lütfun da başım üstüne, kahrın da.”

Yatağımdan kalkıp banyoya gidiyorum. Bir duş alırsam belki daha iyi hissederim. Belki içim ferahlar. Duşa girip suyu açıyorum. Soğuk su tepemden akarken verdiği sakinlik hissine bırakıyorum kendimi. Suyun duşun zemininde çıkardığı ses bana huzur veriyor. Yavaş yavaş gevşiyorum. Rafa uzanıp şampuanı alıyorum. O anda gözümün önünde bir görüntü belirliyor. Aylar öncesine gidiyor zihnim. Aylar önce gördüğüm bir rüyayı hatırlıyorum. Dün yaşananları ben rüyamda gördüm. Hem de her anını. Şampuan şişesi elimden düşüyor. Gözüm kararıyor. Duşun zeminine yığılıyorum.